

การอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนของ
นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4

ไอลดา จันทร์ลอย

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน วิทยาลัยครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต

พ.ศ. 2562

English Pronunciation with Using Peer-Assisted Learning for Prathomsuksa 4 Students

Ailada Chanloy

A Thesis submitted in Partial Fulfillment of the Requirement

for the Degree of Master of Education

Department of Curriculum and Instruction

College of Education Science, Dhurakij Pundit University

2019

ใบรับรองวิทยานิพนธ์

วิทยาลัยครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต

ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต

หัวข้อวิทยานิพนธ์ การอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษ โดยการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนของ
นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4

เสนอโดย นางสาวไอลดา จันทร์ลอย

สาขาวิชา หลักสูตรและการสอน

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อัญชลี ทองेम

ได้พิจารณาเห็นชอบ โดยคณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์แล้ว

..... ประธานกรรมการ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ธัญรัช วิภัติภูมิประเทศ)

..... กรรมการและอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อัญชลี ทองेम)

..... กรรมการ

(อาจารย์ ดร.สุดคณิง นฤพนธ์จิรกุล)

..... กรรมการ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วิภารณ์ แสนจันทร์)

วิทยาลัยครุศาสตร์รับรองแล้ว

..... คณบดีวิทยาลัยครุศาสตร์

(อาจารย์ ดร.พงษ์ภิญโญ แม้นโกศล)

วันที่ 19 เดือน มีนาคม พ.ศ. 2562

หัวข้อวิทยานิพนธ์	การอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4
ชื่อผู้เขียน	ไอลดา จันทรลอย
อาจารย์ที่ปรึกษา	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อัญชลี ทองएम
สาขาวิชา	หลักสูตรและการสอน
ปีการศึกษา	2561

บทคัดย่อ

การวิจัยเชิงทดลองนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาความสามารถในการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษ โดยการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน 2) ศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ต่อการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน โรงเรียนบ้านบ่อพระ ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2561 จำนวน 1 ห้องเรียน 35 คน ซึ่งได้จากการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) เครื่องมือในการวิจัย ได้แก่ 1) แผนการสอน 2) แบบทดสอบความสามารถการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษ 3) แบบสอบถามความพึงพอใจ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และ paired t-test

ผลการวิจัยพบว่า 1) นักเรียนที่ทำหน้าที่เป็นเพื่อนช่วยเพื่อนจำนวน 11 คน มีคะแนนไม่ต่ำกว่าร้อยละ 70 ผ่านเกณฑ์ทุกคน คิดเป็นร้อยละ 100 และนักเรียนที่เรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนจำนวน 24 คนมีคะแนนไม่ต่ำกว่าร้อยละ 70 ผ่านเกณฑ์จำนวน 6 คน คิดเป็นร้อยละ 25 มีนักเรียนที่ไม่ผ่านเกณฑ์จำนวน 18 คน คิดเป็นร้อยละ 75 และนักเรียนมีความสามารถการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษ ก่อนเรียนมีค่า (Mean = 3.37, S.D. = 0.80) และหลังเรียนมีค่า (Mean = 7.37, S.D. = 1.37) เมื่อทดสอบด้วยสถิติ paired t-test นักเรียนมีความรู้ภาษาอังกฤษหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญที่ ระดับ 0.5 (t 19.51, sig 0.00) 2) นักเรียนมีความพึงพอใจในการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษ โดยการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน (Mean = 2.55, S.D.= 0.60)

คำสำคัญ: ความสามารถในการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษ, การเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน, นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4

Thesis Title	English Pronunciation with Using Peer-Assisted Learning for Prathomsuksa 4 Students
Researcher	Ailada Chanloy
Thesis Advisor	Asst. Prof. Dr. Anchali Thongaim
Department	Curriculum and Instruction
Academic Year	2018

ABSTRACT

The objectives of this experimental research were to 1) study pronunciation ability of English vocabulary using peer-assisted learning, 2) investigate satisfaction level of grade 4 students towards pronunciation of English vocabulary using peer-assisted learning. Samples which were purposively selected were 35 students from one classroom of Ban Bo Phra School studying in the second semester of the academic year 2018. Instruments were 1) lesson plans, 2) the English pronunciation test, and 3) the questionnaire on student's satisfaction. Data were analyzed using percentage, mean score, standard deviation, and paired sample t-test.

The findings revealed that 1) all 11 students who were tutors (100%) passed the criterion score at 70%. Among 24 tutees, 6 of them, accounting for 25%, passed the criterion score at 70% while 18 tutees, accounting for 75%, did not pass the criterion score. The average English pronunciation pretest scores were 3.37, S.D. 0.80, and the average posttest scores were 7.37, S.D. 1.37. When comparing those scores using paired sample t-test, the students' posttest average scores were significantly higher than their pretest average scores at the .05 level. 2) The students' satisfaction towards pronunciation of English vocabulary using peer-assisted learning was generally at a high level (Mean = 2.55, S.D.= 0.60).

Keywords: Pronunciation ability of English vocabulary, Peer-assisted learning, Grade 4 students

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงไปด้วยดีเพราะได้รับความกรุณาจาก ผศ.ดร.อัญชลีทองเอม อาจารย์ที่ปรึกษาที่ให้คำปรึกษา คำแนะนำที่เป็นประโยชน์อย่างยิ่งได้ตรวจสอบและแก้ไขข้อบกพร่องของงานวิทยานิพนธ์ ตลอดจนให้ความช่วยเหลือในกระบวนการดำเนินการวิจัยมาตั้งแต่ต้นจนสำเร็จ ทำให้งานวิทยานิพนธ์มีคุณค่า ผู้วิจัยขอขอบพระคุณด้วยความเคารพอย่างสูง

ขอขอบพระคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ธัญชัช วิกิติภูมิประเทศ ประธานกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วิภารัตน์ แสงจันทร์ และ ดร.สุคคณิง นฤพนธ์จिरกุล ที่เมตตาเป็นคณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ และได้ให้คำปรึกษาพร้อมทั้งชี้แนะแนวทางที่เป็นประโยชน์ส่งผลให้วิทยานิพนธ์นี้สำเร็จเรียบร้อย ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณไว้ ณ ที่นี้ด้วยความเคารพยิ่ง

ขอขอบพระคุณ ดร.ไพทยา มีสัจย์ ดร. จันทร์พา ทักภูธร และคุณกรรณิทยา เพื่อนอกที่เมตตาตรวจสอบเครื่องมือการวิจัย ในครั้งนี้

ขอขอบคุณ คณาจารย์ผู้ประสิทธิ์ประสาทวิชาความรู้ทุกท่าน ตลอดทั้งเจ้าหน้าที่ผู้ที่เกี่ยวข้องที่ได้กล่าวนามไว้ ณ ที่นี้

ขอขอบคุณผู้บริหารสถานศึกษาและคณะครูโรงเรียนบ้านบ่อพระ ที่อนุญาตให้ผู้วิจัยดำเนินการวิจัยจนทำให้งานวิจัยเสร็จสิ้นในเวลาอันจำกัด

ขอขอบพระคุณพ่อแม่ ญาติพี่น้อง รวมทั้งเพื่อนๆ ที่เป็นกำลังใจมาโดยตลอดการทำวิทยานิพนธ์ครั้งนี้จนสำเร็จลุล่วงไปด้วยดี

คุณค่าและประโยชน์ของวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ ขอมอบเป็นเครื่องสักการะแก่คุณบิดามารดา ครูอาจารย์ทุกท่านที่กรุณาวางรากฐานการศึกษาให้แก่ผู้วิจัยด้วยดีเสมอมา

ไอลดา จันทร้อย

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ฉ
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	ง
กิตติกรรมประกาศ.....	จ
สารบัญตาราง.....	ช
บทที่	
1. บทนำ.....	1
1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	4
1.3 สมมติฐานของการวิจัย.....	4
1.4 ขอบเขตของการวิจัย.....	4
1.5 นิยามศัพท์เฉพาะ.....	5
1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....	5
2. แนวคิด ทฤษฎี และผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	6
2.1 หลักสูตรกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ.....	6
2.2 แนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับการเรียนภาษาอังกฤษ.....	15
2.3 การออกเสียงภาษาอังกฤษ.....	17
2.4 การจัดการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน.....	26
2.5 ความพึงพอใจในการเรียนรู้.....	33
2.6 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	40
3. ระเบียบวิธีวิจัย.....	44
3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง.....	44
3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	44
3.3 การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล.....	45
3.4 การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	48

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
3.5 การวิเคราะห์ข้อมูล.....	48
3.6 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	49
4. ผลการศึกษา.....	51
4.1 ผลการศึกษาความสามารถในการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษ โดยการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4.....	52
4.2 ผลของความสามารถในการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษ โดยการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4.....	54
4.3 ระดับความพึงพอใจต่อการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษ โดยการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4.....	57
5. สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	59
5.1 สรุปผลการวิจัย.....	61
5.2 อภิปรายผล.....	62
5.3 ข้อค้นพบจากการวิจัย.....	65
5.4 ข้อเสนอแนะ.....	66
บรรณานุกรม.....	67
ภาคผนวก.....	74
ก แผนการจัดการเรียนรู้.....	75
ข แบบทดสอบการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษ โดยการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน.....	121
ค แบบประเมินการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษ โดยการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน.....	130
ง เกณฑ์การประเมินการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษ โดยการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน.....	132
จ แบบสอบถามความพึงพอใจในการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษ โดยการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน.....	134
ประวัติผู้เขียน.....	136

สารบัญตาราง

ตารางที่	หน้า
4.1 คะแนน/ร้อยละความสามารถในการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 11 คน ซึ่งเป็นนักเรียนที่ทำหน้าที่เป็นเพื่อนช่วยเพื่อน.....	52
4.2 คะแนน/ร้อยละความสามารถในการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษ โดยการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 24 คน ที่เรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน.....	53
4.3 เปรียบเทียบผลความสามารถก่อนเรียนและหลังเรียนในการอ่านออกเสียง คำศัพท์ภาษาอังกฤษ โดยการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนของหน่วยการเรียนรู้ ที่ 4 นักเรียนจำนวน 35 คน.....	54
4.4 เปรียบเทียบผลความสามารถก่อนเรียนและหลังเรียนในการอ่านออกเสียง คำศัพท์ภาษาอังกฤษ โดยการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนของหน่วยการเรียนรู้ ที่ 5 นักเรียนจำนวน 35 คน.....	55
4.5 เปรียบเทียบผลความสามารถก่อนเรียนและหลังเรียนในการอ่านออกเสียง คำศัพท์ภาษาอังกฤษ โดยการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนของหน่วยการเรียนรู้ ที่ 6 นักเรียนจำนวน 35 คน.....	55
4.6 เปรียบเทียบผลความสามารถในการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษ โดยการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนของหน่วยการเรียนรู้ที่ 4-6 นักเรียน จำนวน 35 คน.....	56
4.7 เปรียบเทียบผลความสามารถก่อนเรียนและหลังเรียนในการอ่านออกเสียง คำศัพท์ภาษาอังกฤษ โดยการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน นักเรียนจำนวน 35 คน.....	56
4.8 แสดงระดับความพึงพอใจต่อการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษ โดยการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 35 คน.....	57

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การพัฒนาประเทศที่สำคัญที่สุด คือการพัฒนาคนให้เป็นคนที่มีคุณภาพ และมีคุณลักษณะอันพึงประสงค์ มีความรู้เท่าทันการเปลี่ยนแปลงของสังคมโลกซึ่งการศึกษาเป็นเครื่องมือสำคัญของการพัฒนาคนให้มีความรู้ ความสามารถ และมีทักษะในการแก้ปัญหา และดำเนินชีวิตได้อย่างมีความสุข จึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะทำให้ผู้เรียนบรรลุเป้าหมายดังกล่าว นั้นต้องให้การศึกษาที่หลากหลาย ดังพระบรมราโชวาทของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวรัชกาลที่ 9 ที่พระทานแก่คณะครูและนักเรียนว่า “...การศึกษา เป็นปัจจัยสำคัญในการสร้างและพัฒนา ความรู้ ความคิด ความประพฤติ และคุณธรรมของบุคคลสังคม และบ้านเมืองใดให้การศึกษาที่ดีแก่เยาวชนได้อย่างครบถ้วน ล้วนพอเหมาะกันทุก ๆ ด้าน สังคมและบ้านเมืองนั้นก็จะมีพลเมืองที่มีคุณภาพซึ่งสามารถธำรงรักษาความเจริญมั่นคงของชาติไว้ และพัฒนาให้ก้าวหน้าต่อไป โดยตลอด” (สำนักคณะกรรมการข้าราชการครู, 2544, น. 4)

จากพระบรมราโชวาทของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวรัชกาลที่ 9 ซึ่งทรงพระราชทาน เกี่ยวกับการศึกษาไว้ แสดงให้เห็นอย่างชัดเจนถึงความสำคัญของการศึกษาเป็นปัจจัยสำคัญ ในการพัฒนาด้านองค์ความรู้ ความคิด ความประพฤติ และคุณธรรมของบุคคล ถ้าบ้านเมืองใด ให้การศึกษาที่ดีมีประสิทธิภาพแก่เยาวชน สังคมและบ้านเมืองนั้นก็จะมีพลเมืองที่มีคุณภาพ ซึ่งสามารถธำรงความเจริญมั่นคงของประเทศชาติไว้ว่า บุคคลย่อมมีสิทธิเสมอกัน ในการรับการศึกษาขั้นพื้นฐานไม่น้อยกว่าสิบสองปีที่รัฐจะต้องจัดการให้อย่างทั่วถึง และมีคุณภาพ โดยไม่เก็บค่าใช้จ่าย ซึ่งสอดคล้องกับ แผนการศึกษาแห่งชาติ (พ.ศ. 2560-2579) ได้กำหนดการจัดการศึกษาเพื่อความมั่นคงของสังคมและประเทศชาติ ผลิตและพัฒนาคน กำลังการวิจัยและนวัตกรรมเพื่อสร้างขีดความสามารถในการแข่งขันของประเทศ การพัฒนาศักยภาพของคน ทุกช่วงวัย และการสร้างสังคมแห่งการเรียนรู้ การสร้างโอกาสความเสมอภาคและความเท่าเทียมทางการศึกษา การจัดการศึกษาเพื่อเสริมสร้างคุณภาพชีวิตที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม และการพัฒนาประสิทธิภาพของระบบบริหารจัดการการศึกษา

การจัดการเรียนการสอนต้องเน้นว่าผู้เรียนทุกคนมีความสามารถที่จะเรียนรู้และพัฒนาตนเองและถือว่าผู้เรียนมีความสำคัญที่สุด การจัดการศึกษาต้องส่งเสริมให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาตนเองตามธรรมชาติและเต็มศักยภาพ (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, 2549, น.9) ดังนั้นการจัดการเรียนการสอนให้ผู้เรียนสามารถเรียนรู้ด้วยตนเองเต็มศักยภาพเพื่อให้ผู้เรียนสมบูรณ์ทั้งร่างกาย จิตใจ อารมณ์ สังคมและสติปัญญาตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ ต้องมุ่งเน้นให้ผู้เรียนได้พัฒนาการเรียนรู้และแสวงหาความรู้ด้วยตนเองเต็มศักยภาพสอดคล้องกับความแตกต่างระหว่างบุคคล

กระทรวงศึกษาธิการได้ตระหนักถึงความสำคัญนี้จึงได้จัดให้มีการเรียนการสอนภาษาอังกฤษขึ้นในโรงเรียนตั้งแต่ระดับประถมศึกษาจนถึงระดับอุดมศึกษา เป้าหมายในการจัดการเรียนการสอนเพื่อให้ผู้เรียนได้ฝึกฝนทักษะต่างๆ ทั้งการฟัง พูด อ่านและเขียนเพื่อให้สามารถนำทักษะเหล่านี้ไปใช้ได้ในชีวิตประจำวันได้อย่างถูกต้องและเหมาะสม การเรียนการสอนในปัจจุบันเน้นภาษาอังกฤษเป็นอย่างมากเพราะการเรียนการสอนส่วนใหญ่ในภาษาอังกฤษเน้นการอ่าน แต่ผู้เรียนส่วนใหญ่ไม่สามารถที่จะอ่านได้หรือไม่มีความกล้าที่จะอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษเพราะกลัวอ่านออกเสียงไม่ถูกต้องจึงไม่กล้าอ่านออกเสียงจนทำให้ไม่สามารถอ่านออกเสียงคำศัพท์นั้นๆได้และนำไปสู่การออกเสียงคำศัพท์ที่ไม่ถูกต้องในที่สุด ดังนั้นผู้สอนจึงควรนำรูปแบบการสอนที่มีความหลากหลายมาจัดการเรียนการสอนให้ผู้เรียนเกิดความสนใจ และไม่กลัวที่จะอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษ หนึ่งในนั้นคือการใช้สื่อประสมในการจัดการเรียนการสอนเพื่อให้เกิดรูปแบบที่หลากหลายในการเรียนการสอนและเพื่อการออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษที่ดีของนักเรียน

ในการจัดการเรียนการสอนครูจะต้องให้ความสำคัญกับผู้เรียน คำนึงถึงความต้องการของผู้เรียนและพยายามสอนโดยให้นักเรียนมีส่วนในการแก้ปัญหาต่างๆ และได้ทำกิจกรรมร่วมกันในการเรียนการสอน ดังนั้นจึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องมีการจัดการเรียนการสอนเพื่อให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการเรียนมากที่สุดและมีการสนับสนุนให้มีการช่วยเหลือกัน ในด้านการในชั้นเรียน โดยที่เด็กเก่งสามารถช่วยเหลือเด็กอ่อน มีความสามัคคี รักกัน และเห็นอกเห็นใจกัน(สุรางค์ ใคว์ ตระกูล, 2545) ซึ่งการเรียนการสอนที่ให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ เรียกว่า การสอนโดยเพื่อนช่วยสอน (Peer tutoring)

การสอนโดยเพื่อนช่วยสอน(Peer tutoring) เป็นการสอนที่มีพื้นฐานมาจากแนวคิดที่เกี่ยวกับการกระจายบทบาทในการสอนซึ่ง Rom (1982) ได้ให้แนวคิดเกี่ยวกับวิธีให้เพื่อนช่วยสอนว่า เป็นการสอนที่ส่งเสริมให้นักเรียนสอนกันเอง วิธีสอนดังกล่าวมีรากฐานมาจากแนวคิดและทัศนคติเกี่ยวกับเรื่องกระบวนการกลุ่มสัมพันธ์ ซึ่งการให้นักเรียนมาสอนนั้นสามารถทำได้ 2 แบบคือ 1) ให้นักเรียนรุ่นเดียวกัน หรือเพื่อนร่วมชั้นที่อยู่ในระดับเดียวกันเป็นนักเรียนผู้สอน

(Same-Age Tutoring) 2) ให้นักเรียนรุ่นพี่หรืออยู่ในระดับชั้นที่สูงกว่าเป็นนักเรียนผู้สอน (Cooke-Age Tutoring)

จากงานวิจัยสนับสนุนเรื่องการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนได้แก่ จันทร์เพ็ญ บำรุง (2547) ได้ศึกษาการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ โดยใช้เทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนบ้านโคกตะเคียน อำเภอกาบเชิง จังหวัดสุรินทร์ ผลการศึกษา พบว่านักเรียนสามารถพูดโต้ตอบโดยใช้ประโยคและออกเสียงได้ถูกต้องเป็นบางประโยคตามสถานการณ์ นักเรียนผู้นำมีความมั่นใจพร้อมช่วยเพื่อนมากขึ้น นักเรียนให้ความสนใจและสนุกสนานในการร่วมกิจกรรม เรียบเรียงเนื้อหาในการพูดเป็นไปด้วยความเรียบร้อย พิมพ์แสงแก้ว (2555) การพัฒนาชุดกิจกรรมการอ่านภาษาอังกฤษ โดยใช้เทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อน เรื่อง Klonglan District สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ผลการวิจัยพบว่า ผลการเปรียบเทียบความสามารถทางการอ่านภาษาอังกฤษ ก่อนและหลังเรียนด้วยชุดกิจกรรมการอ่านภาษาอังกฤษ โดยใช้เทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อน พบว่าความสามารถทางการอ่านภาษาอังกฤษหลังเรียนด้วยชุดกิจกรรมการอ่านภาษาอังกฤษ สูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และ บุญยากร ชัยขวา (2557) การจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน (Peer-assisted Learning) เพื่อพัฒนา ทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชนเผ่า ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ผลการวิจัยพบว่า หลังการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน นักเรียนมีคะแนนเฉลี่ยด้าน ทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนเท่ากับ 3.22 ซึ่งคิดเป็นร้อยละ 14.35 และยังสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้คือ ร้อยละ 60 ความสามารถทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยมีคะแนนเฉลี่ย สูงกว่าเท่ากับร้อยละ 12.39 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

Heron and cook (1982) กล่าวว่า การสอนโดยเพื่อนช่วยสอน ครูจะต้องเข้าใจเทคนิคและวิธีการในการสอนเป็นอย่างดี การดำเนินการสอนต้องเป็นไปตามขั้นตอนรวมทั้งการจัดอัตราส่วนระหว่างนักเรียนผู้เรียนกับนักเรียนผู้สอนอย่างเหมาะสมและมีการบันทึกผลการปฏิบัติงานของนักเรียน โดยครูจะต้องเป็นผู้ควบคุมดูแลในการสอนโดยเพื่อนช่วยสอน ไม่มอบภาระการสอนให้เป็นของนักเรียนผู้สอนเพียงอย่างเดียว เพื่อให้การเรียนการสอนเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพและไม่มีข้อบกพร่องน้อยที่สุด

จากเหตุผลข้างต้นผู้วิจัยจึงเห็นว่าการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนกันตวรรณ จะช่วยทำให้การอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนให้นักเรียนที่เรียนเก่งกว่าช่วยเพื่อนนักเรียนที่อ่อนกว่าเป็นการกระตุ้นให้ผู้เรียนมีความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษและอาจสามารถพัฒนาศักยภาพของผู้เรียนได้ดียิ่งขึ้น

1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาความสามารถในการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน
2. เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ต่อการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน

1.3 สมมติฐานของการวิจัย

1. นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 สามารถอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนมีคะแนนไม่ต่ำกว่าร้อยละ 70
2. นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 มีความสามารถในการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนมีคะแนนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ ระดับ .05
3. ความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ต่อการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน อยู่ในระดับมาก

1.4 ขอบเขตของการวิจัย

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรคือนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนกันตวรรณ ปีการศึกษา 2561 จำนวน 3 ห้องเรียน จำนวนนักเรียน 110 คน

กลุ่มตัวอย่างคือนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4/2 โรงเรียนกันตวรรณ ปีการศึกษา 2561 จำนวน 1 ห้องเรียน จำนวนนักเรียน 35 คน เลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) เป็นห้องที่นักเรียนมีคะแนนอยู่ในระดับปานกลาง

2. ตัวแปรที่ศึกษา

ตัวแปรอิสระ ได้แก่ การเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน

ตัวแปรตาม ได้แก่ ความสามารถในการอ่านออกเสียงคำศัพท์

ความพึงพอใจของนักเรียนต่อการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน

3. ขอบเขตของเนื้อหาหน่วยการเรียนรู้ที่ 4-6

หน่วยการเรียนรู้ที่ 4 เรื่อง สัตว์ป่า (Wild Animals)

หน่วยการเรียนรู้ที่ 5 เรื่อง เมืองและอวกาศ (City and Space)

หน่วยการเรียนรู้ที่ 6 เรื่อง กีฬา (Sports Day)

1.5 นิยามศัพท์เฉพาะ

การอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษ หมายถึง ความสามารถในการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษได้ถูกต้องตามหลักการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษ ที่ผู้วิจัยจัดทำขึ้น และมีแบบทดสอบความสามารถการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษจำนวน 4 ชุด โดยมีการทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียนทุกหน่วยการเรียนรู้โดยเป็นแบบทดสอบชุดเดียวกันและนักเรียนมีคะแนนไม่ต่ำกว่าร้อยละ 70 จึงถือว่าผ่านเกณฑ์

การเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน หมายถึง การคัดเลือกนักเรียนที่มีความสามารถการเรียนภาษาอังกฤษในภาคเรียนที่ 1 มีคะแนนสูงจำนวนหนึ่งมาทำหน้าที่เป็นนักเรียนที่ทำหน้าที่เพื่อนช่วยเพื่อนทั้งนี้ นักเรียนกลุ่มนี้จะได้รับการฝึกฝนจากครูผู้สอนการจัดกลุ่มนักเรียนโดยให้มีอัตราจำนวนนักเรียนทำหน้าที่เพื่อนช่วยเพื่อนต่อนักเรียนผู้เรียนอยู่ในเกณฑ์ที่เหมาะสม (จำนวน 3-4 คน) ทั้งนี้การจัดให้นักเรียนอาจมี การเรียนแบบเป็นคู่ ๆ ทำให้การเรียนรู้เกิดประสิทธิภาพและมีคุณภาพ

1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. การเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนส่งผลให้ผู้เรียนสามารถออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษได้ถูกต้องมากขึ้น
2. วิธีการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนสามารถนำไปใช้ประโยชน์ในการเรียนการสอนรายวิชาอื่น ๆ เพื่อช่วยทำให้นักเรียนมีความสามารถในการเรียนรายวิชานั้น ๆ

บทที่ 2

แนวคิด ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยมีความมุ่งหมายในการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษ โดยการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนกันตวรรณ ผู้วิจัยได้ค้นคว้าข้อมูลจากเอกสาร ตำรา บทความ และงานวิจัยต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องโดยมาประเด็นสำคัญที่นำเสนอคือ

- 2.1 หลักสูตรกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ
- 2.2 แนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับการเรียนภาษาอังกฤษ
- 2.3 การออกเสียงภาษาอังกฤษ
- 2.4 การจัดการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน
- 2.5 ความพึงพอใจในการเรียนรู้
- 2.6 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.1 หลักสูตรกลุ่มสาระการเรียนรู้ต่างประเทศ

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551 มุ่งพัฒนาผู้เรียนทุกคน ซึ่งเป็นกำลังของชาติให้เป็นมนุษย์ที่มีความสมดุลทั้งด้านร่างกาย ความรู้ ค่านิยม จิตสำนึก ในความเป็นพลเมืองไทยและเป็นพลโลก ยึดมั่นในการปกครองตามระบอบประชาธิปไตย อันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข มีความรู้และทักษะพื้นฐานรวมทั้งเจตคติที่จำเป็นต่อการศึกษ ต่อการประกอบอาชีพและการศึกษาตลอดชีวิต โดยมุ่งเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ บนพื้นฐานความเชื่อว่า ทุกคนสามารถเรียนรู้และพัฒนาตนเองได้เต็มตามศักยภาพ

1. หลักการ

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานมีหลักการที่สำคัญดังนี้

1. เป็นหลักสูตรการศึกษาเพื่อความเป็นเอกภาพของชาติ มีจุดหมายและมาตรฐานการเรียนรู้เป็นเป้าหมายสำหรับพัฒนาเด็กและเยาวชนให้มีความรู้ ทักษะ เจตคติ และคุณธรรม บนพื้นฐานของความเป็นไทยควบคู่กับความเป็นสากล

2. เป็นหลักสูตรการศึกษาเพื่อปวงชนที่ประชาชนทุกคนมีโอกาสได้รับการศึกษาอย่างเสมอภาคและมีคุณภาพ
3. เป็นหลักสูตรการศึกษาที่สนองการกระจายอำนาจโดยให้สังคมได้มีส่วนร่วมในการจัดการศึกษาให้สอดคล้องกับสภาพและความต้องการของท้องถิ่น
4. เป็นหลักสูตรการศึกษาที่มีโครงสร้างยืดหยุ่นทั้งด้านสาระการเรียนรู้ เวลา และการจัดการเรียนรู้
5. เป็นหลักสูตรการศึกษาที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ
6. เป็นหลักสูตรการศึกษาสำหรับการศึกษาในระบบนอกระบบ และตามอัธยาศัยครอบคลุมทุกกลุ่มเป้าหมายสามารถเทียบโอนผลการเรียนรู้และประสบการณ์

2. จุดหมาย

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานมุ่งพัฒนาผู้เรียนให้เป็นคนดีมีปัญญามีความสุข มีศักยภาพในการศึกษาต่อและประกอบอาชีพจึงกำหนดเป็นจุดหมายเพื่อให้เกิดกับผู้เรียน เมื่อจบการศึกษาขั้นพื้นฐานดังนี้

1. มีคุณธรรมจริยธรรมและค่านิยมที่พึงประสงค์เห็นคุณค่าของตนเองมีวินัย และปฏิบัติตามหลักธรรมของพระพุทธศาสนาหรือศาสนาที่ตนนับถือยึดหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง
2. มีความรู้ความสามารถในการสื่อสารการคิดการแก้ปัญหาการใช้เทคโนโลยี และมีทักษะชีวิต
3. มีสุขภาพกายและสุขภาพจิตที่ดีมีสุขนิสัยและรักการออกกำลังกาย
4. มีความรักชาติมีจิตสำนึกในความเป็นพลเมืองไทยและพลโลกยึดมั่นในวิถีชีวิต และการปกครองตามระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข
5. มีจิตสำนึกในการอนุรักษ์วัฒนธรรมภูมิปัญญาไทยการอนุรักษ์ และพัฒนาสิ่งแวดล้อมมีจิตสาธารณะที่มุ่งทำประโยชน์และสร้างสิ่งที่ดีงามในสังคมและอยู่ร่วมกันในสังคมอย่างมีความสุข

3. สมรรถนะสำคัญของผู้เรียน

ในการพัฒนาผู้เรียนตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานมุ่งพัฒนาผู้เรียนให้มีสมรรถนะสำคัญประการดังนี้

1. ความสามารถในการสื่อสารเป็นความสามารถในการรับและส่งสารมีวัฒนธรรมในการใช้ภาษาถ่ายทอดความคิดความรู้ความเข้าใจความรู้สึกและทัศนะของตนเองเพื่อแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสารและประสบการณ์อันจะเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาตนเองและสังคมรวม

ทั้งการเจรจาต่อรองเพื่อขจัดและลดปัญหาความขัดแย้งต่างๆ การเลือกรับหรือไม่รับข้อมูลข่าวสารด้วยหลักเหตุผลและความถูกต้อง ตลอดจนการเลือกใช้วิธีการสื่อสารที่มีประสิทธิภาพโดยคำนึงถึงผลกระทบที่มีต่อตนเองและสังคม

2. ความสามารถในการคิดเป็นความสามารถในการคิดวิเคราะห์ การคิดสังเคราะห์ การคิดอย่างสร้างสรรค์ การคิดอย่างมีวิจารณญาณ และการคิดเป็นระบบ เพื่อนำไปสู่การสร้างองค์ความรู้หรือสารสนเทศเพื่อการตัดสินใจเกี่ยวกับตนเองและสังคมได้อย่างเหมาะสม

3. ความสามารถในการแก้ปัญหาเป็นความสามารถในการแก้ปัญหาและอุปสรรคต่าง ๆ ที่เผชิญได้อย่างถูกต้องเหมาะสมบนพื้นฐานของหลักเหตุผลคุณธรรมและข้อมูลสารสนเทศ เข้าใจความสัมพันธ์และการเปลี่ยนแปลงของเหตุการณ์ต่าง ๆ ในสังคม แสวงหาความรู้ประยุกต์ความรู้มาใช้ในการป้องกันและแก้ไขปัญหา และมีการตัดสินใจที่มีประสิทธิภาพ โดยคำนึงถึงผลกระทบที่เกิดขึ้นต่อตนเอง สังคม และสิ่งแวดล้อม

4. ความสามารถในการใช้ทักษะชีวิตเป็นความสามารถในการนำกระบวนการต่าง ๆ ไปใช้ในการดำเนินชีวิตประจำวัน การเรียนรู้ด้วยตนเอง การเรียนรู้อย่างต่อเนื่อง การทำงาน และการอยู่ร่วมกันในสังคมด้วยการสร้างเสริมความสัมพันธ์อันดีระหว่างบุคคล การจัดการปัญหาและความขัดแย้งต่าง ๆ อย่างเหมาะสม การปรับตัวให้ทันกับการเปลี่ยนแปลงของสังคมและสภาพแวดล้อม และการรู้จักหลีกเลี่ยงพฤติกรรมไม่พึงประสงค์ที่ส่งผลกระทบต่อตนเองและผู้อื่น

5. ความสามารถในการใช้เทคโนโลยีเป็นความสามารถในการเลือกและใช้เทคโนโลยีในด้านต่าง ๆ และมีทักษะกระบวนการทางเทคโนโลยีเพื่อการพัฒนาตนเอง และสังคม ในด้านการเรียนรู้ การสื่อสาร การทำงาน การแก้ปัญหาอย่างสร้างสรรค์ ถูกต้องเหมาะสม และมีคุณธรรม

4. คุณลักษณะอันพึงประสงค์

การพัฒนาผู้เรียนตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน มุ่งพัฒนาผู้เรียนให้มีคุณลักษณะอันพึงประสงค์ เพื่อให้สามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นในสังคมได้อย่างมีความสุข ทั้งในฐานะพลเมืองไทยและพลโลกดังนี้

1. รักชาติ ศาสน์ กษัตริย์
2. ซื่อสัตย์ สุจริต
3. มีวินัย
4. ใฝ่เรียนรู้
5. อยู่อย่างพอเพียง

6. มุ่งมั่นในการทำงาน

7. รักความเป็นไทย

8. มีจิตสาธารณะ

นอกจากนี้สถานศึกษาสามารถกำหนดคุณลักษณะอันพึงประสงค์เพิ่มเติมให้สอดคล้องตามบริบทและจุดเน้นของตนเอง

สมรรถนะสำคัญของนักเรียนตามหลักสูตรแกนกลาง คือ นักเรียนมีความสามารถในการอ่าน มีความสามารถในการคิดวิเคราะห์ การคิดสังเคราะห์ การคิดอย่างสร้างสรรค์ การคิดอย่างมีวิจารณญาณ การคิดเป็นระบบ เพื่อนำไปสู่องค์ความรู้หรือสารสนเทศเพื่อการสื่อสารเพื่อการตัดสินใจเกี่ยวกับตนเองและสังคมได้อย่างเหมาะสม ผู้ศึกษาจึงได้นำหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ที่เกี่ยวกับการพัฒนารูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อพัฒนาชุดคำศัพท์ภาษาอังกฤษ ของนักเรียนระดับชั้นอนุบาลปีที่ 1 โดยใช้นิทานเป็นสื่อประกอบ

5. การจัดการเรียนรู้

การจัดการเรียนรู้เป็นกระบวนการสำคัญในการนำหลักสูตรสู่การปฏิบัติหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานเป็นหลักสูตรที่มีมาตรฐานการเรียนรู้สมรรถนะสำคัญ และคุณลักษณะอันพึงประสงค์ของผู้เรียนเป็นเป้าหมายสำหรับพัฒนาเด็ก และเยาวชนในการพัฒนาผู้เรียนให้มีคุณสมบัติตามเป้าหมายของหลักสูตรผู้สอนพยายามคัดสรรกระบวนการจัดการเรียนรู้ รวมทั้งปลูกฝังเสริมสร้างคุณลักษณะอันพึงประสงค์พัฒนาทักษะต่างๆอันเป็นสมรรถนะสำคัญให้ผู้เรียนบรรลุตามเป้าหมาย

1. หลักการจัดการเรียนรู้

การจัดการเรียนรู้เพื่อให้นักเรียนมีความรู้ความสามารถตามมาตรฐานการเรียนรู้สมรรถนะสำคัญและคุณลักษณะอันพึงประสงค์ตามที่กำหนดไว้ในหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน โดยยึดหลักว่านักเรียนมีความสำคัญที่สุดเชื่อว่าทุกคนมีความสามารถเรียนรู้ และพัฒนาตนเองได้ยึดประโยชน์ที่เกื้อกับนักเรียนกระบวนการจัดการเรียนรู้ต้องส่งเสริมให้นักเรียนสามารถพัฒนาตามธรรมชาติและเต็มตามศักยภาพคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคล และพัฒนาการทางสมองเน้นให้ความสำคัญทั้งความรู้และคุณธรรม

2. กระบวนการเรียนรู้

การจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญนักเรียนจะต้องอาศัยกระบวนการเรียนรู้ที่หลากหลายเป็นเครื่องมือที่จะนำพาตนเองไปสู่เป้าหมายของหลักสูตรกระบวนการเรียนรู้ที่จำเป็นสำหรับนักเรียน อาทิ กระบวนการเรียนรู้แบบบูรณาการกระบวนการสร้างความรู้กระบวนการคิด

กระบวนการทางสังคมกระบวนการเผชิญสถานการณ์และแก้ปัญหากระบวนการเรียนรู้ จากประสบการณ์จริงกระบวนการปฏิบัติลงมือทำจริงกระบวนการจัดการกระบวนการวิจัย กระบวนการเรียนรู้การเรียนรู้ของตนเองกระบวนการพัฒนาลักษณะนิสัยกระบวนการเหล่านี้ เป็นแนวทางในการจัดการเรียนรู้ที่ผู้เรียนควรได้รับการฝึกฝนและพัฒนาเพราะจะสามารถช่วยให้ ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ที่ได้บรรลุเป้าหมายของหลักสูตรดังนั้นผู้สอนจึงจำเป็นต้องศึกษา ทำความเข้าใจในกระบวนการเรียนรู้ต่าง ๆ เพื่อให้สามารถเลือกใช้ในการจัดการเรียนรู้ ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

3. การออกแบบการจัดการเรียนรู้

ผู้สอนต้องศึกษาหลักสูตรสถานศึกษาให้เข้าใจถึงมาตรฐานการเรียนรู้ตัวชี้วัด สมรรถนะสำคัญของนักเรียนคุณลักษณะอันพึงประสงค์และสาระการเรียนรู้ที่เหมาะสมกับนักเรียน แล้วจึงพิจารณาออกแบบการจัดการเรียนรู้โดยเลือกใช้วิธีสอนและเทคนิคการสอนสื่อ/แหล่งเรียนรู การวัดและประเมินผลเพื่อให้นักเรียนได้พัฒนาเต็มตามศักยภาพและบรรลุตามเป้าหมายที่กำหนด

4. บทบาทของผู้สอนและผู้เรียน

การจัดการเรียนรู้เพื่อให้ผู้เรียนมีคุณภาพตามเป้าหมายของหลักสูตรทั้งผู้สอน และ ผู้เรียนควรมีบทบาทดังนี้

4.1 บทบาทของผู้สอน

1. ศึกษาวิเคราะห์หน้านักเรียนเป็นรายบุคคลแล้วนำข้อมูลมาใช้ในการวางแผนการจัดการเรียนรู้ที่ท้าทายความสามารถของผู้เรียน
2. กำหนดเป้าหมายที่ต้องการให้เกิดขึ้นกับนักเรียนทั้งด้านความรู้ และ ทักษะกระบวนการที่เป็นความคิดรวบยอดหลักการและความสัมพันธ์รวมทั้งคุณลักษณะ อันพึงประสงค์
3. ออกแบบการเรียนรู้และจัดการเรียนรู้ที่ตอบสนองความแตกต่างระหว่าง บุคคลและพัฒนาการทางสมองเพื่อนำผู้เรียนไปสู่เป้าหมาย
4. จัดบรรยากาศที่เอื้อต่อการเรียนรู้และดูแลช่วยเหลือนักเรียนให้เกิด การเรียนรู้
5. จัดเตรียมและเลือกใช้สื่อให้เหมาะสมกับกิจกรรมนำภูมิปัญญาท้องถิ่น เทคโนโลยีที่เหมาะสมมาประยุกต์ใช้ในการจัดการเรียนการสอน
6. ประเมินความก้าวหน้าของนักเรียนด้วยวิธีการที่หลากหลายเหมาะสม กับธรรมชาติของวิชาและระดับพัฒนาการของผู้เรียน

7. วิเคราะห์ผลการประเมินมาใช้ในการซ่อมเสริมและพัฒนาผู้เรียน รวมทั้งปรับปรุงการจัดการเรียนการสอนของตนเอง

4.2 บทบาทของนักเรียน

1. กำหนดเป้าหมายวางแผนและรับผิดชอบการเรียนรู้ของตนเอง
2. เสาะแสวงหาความรู้เข้าถึงแหล่งการเรียนรู้วิเคราะห์สังเคราะห์ข้อความรู้ ตั้งคำถามคิดหาคำตอบหรือหาแนวทางแก้ปัญหาด้วยวิธีการต่าง ๆ
3. ลงมือปฏิบัติจริงสามารถสรุปสิ่งที่ได้เรียนรู้ด้วยตนเองและนำความรู้ไปประยุกต์ใช้ในสถานการณ์ต่าง ๆ
4. มีปฏิสัมพันธ์ทำงานทำกิจกรรมร่วมกับกลุ่มและครู
5. ประเมินและพัฒนากระบวนการเรียนรู้ของตนเองอย่างต่อเนื่อง
6. สื่อการเรียนรู้

สื่อการเรียนรู้เป็นเครื่องมือส่งเสริมสนับสนุนการจัดการกระบวนการเรียนรู้ให้ผู้เรียน เข้าถึงความรู้ทักษะกระบวนการและคุณลักษณะตามมาตรฐานของหลักสูตรได้อย่างมีประสิทธิภาพ สื่อการเรียนรู้มีหลากหลายประเภททั้งสื่อธรรมชาติสื่อสิ่งพิมพ์สื่อเทคโนโลยีและเครือข่าย การเรียนรู้ต่าง ๆ ที่มีในท้องถิ่นการเลือกใช้สื่อควรเลือกให้มีความเหมาะสมกับระดับพัฒนาการ และลีลาการเรียนรู้ที่หลากหลายของผู้เรียนการจัดการสื่อการเรียนรู้ผู้เรียนและผู้สอนสามารถจัดทำ และพัฒนาขึ้นเองหรือปรับปรุงเลือกใช้อย่างมีคุณภาพจากสื่อต่าง ๆ ที่มีอยู่รอบตัวเพื่อนำมาใช้ ประกอบในการจัดการเรียนรู้ที่สามารถส่งเสริมและสื่อสารให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้โดยสถานศึกษา ควรจัดให้มีอย่างพอเพียงเพื่อพัฒนาให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้อย่างแท้จริงสถานศึกษาเขตพื้นที่ การศึกษาหน่วยงานที่เกี่ยวข้องและผู้มีหน้าที่จัดการศึกษาขั้นพื้นฐานควรดำเนินการดังนี้

1. จัดให้มีแหล่งการเรียนรู้ศูนย์สื่อการเรียนรู้ระบบสารสนเทศการเรียนรู้และเครือข่าย การเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพทั้งในสถานศึกษาและในชุมชนเพื่อการศึกษาค้นคว้า และการแลกเปลี่ยนประสบการณ์การเรียนรู้ระหว่างสถานศึกษาท้องถิ่นชุมชนสังคมโลก
2. จัดทำและจัดหาสื่อการเรียนรู้สำหรับการศึกษาค้นคว้าของนักเรียนและเสริมความรู้ ให้ผู้สอนรวมทั้งจัดหาสิ่งที่มีอยู่ในท้องถิ่นมาประยุกต์ใช้เป็นสื่อการเรียนรู้
3. เลือกและใช้สื่อการเรียนรู้ที่มีคุณภาพมีความเหมาะสมมีความหลากหลายสอดคล้อง กับวิธีการเรียนรู้ธรรมชาติของสาระการเรียนรู้และความแตกต่างระหว่างบุคคลของนักเรียน
4. ประเมินคุณภาพของสื่อการเรียนรู้ที่เลือกใช้อย่างเป็นระบบ
5. มีการศึกษาค้นคว้าวิจัยเพื่อพัฒนาสื่อการเรียนรู้ให้สอดคล้องกับกระบวนการเรียนรู้ ของผู้เรียน

6. จัดให้มีการกำกับติดตามประเมินคุณภาพและประสิทธิภาพเกี่ยวกับสื่อ และการใช้สื่อการเรียนรู้เป็นระยะ ๆ และสม่ำเสมอในการจัดทำ การเลือกใช้และการประเมินคุณภาพ สื่อการเรียนรู้ที่ใช้ในสถานศึกษาควรคำนึงถึงหลักการสำคัญของสื่อการเรียนรู้เช่นความสอดคล้อง กับหลักสูตรวัตถุประสงค์การเรียนรู้การออกแบบกิจกรรมการเรียนรู้การจัดประสบการณ์ให้ผู้เรียน เนื้อหา มีความถูกต้องและทันสมัยไม่กระทบความมั่นคงของชาติไม่ขัดต่อศีลธรรมมิการใช้ภาษา ที่ถูกต้องรูปแบบการนำเสนอที่เข้าใจง่ายและน่าสนใจ

7. การวัดและประเมินผลการเรียนรู้

การวัดและประเมินผลการเรียนรู้ของผู้เรียนต้องอยู่บนหลักการพื้นฐานสองประการ คือ การประเมินเพื่อพัฒนาผู้เรียนและเพื่อตัดสินผลการเรียนในการพัฒนาคุณภาพการเรียนรู้ของผู้เรียน ให้ประสบผลสำเร็จนั้นผู้เรียนจะต้องได้รับการพัฒนาและประเมินตามตัวชี้วัดเพื่อให้บรรลุ ตามมาตรฐานการเรียนรู้สะท้อนสมรรถนะสำคัญและคุณลักษณะอันพึงประสงค์ของผู้เรียน ซึ่งเป็นเป้าหมายหลักในการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ในทุกระดับไม่ว่าจะเป็นระดับ ชั้นเรียนระดับสถานศึกษาระดับเขตพื้นที่การศึกษาและระดับชาติการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ เป็นกระบวนการพัฒนาคุณภาพผู้เรียนโดยใช้ผลการประเมินเป็นข้อมูลและสารสนเทศ ที่แสดงพัฒนาการความก้าวหน้าและความสำเร็จทางการเรียนของผู้เรียนตลอดจนข้อมูล ที่เป็นประโยชน์ต่อการส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดการพัฒนาและเรียนรู้อย่างเต็มตามศักยภาพ

1. ความสำคัญของหลักสูตรกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ

ในสังคมโลกปัจจุบัน การเรียนรู้ภาษาต่างประเทศมีความสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่ง ในชีวิตประจำวัน เนื่องจากเป็นเครื่องมือสำคัญในการติดต่อสื่อสาร การศึกษา การแสวงหาความรู้ การประกอบอาชีพ การสร้างความเข้าใจเกี่ยวกับวัฒนธรรมและวิถีทัศน์ของชุมชนโลก และตระหนักถึงความหลากหลายทางวัฒนธรรมและมุมมองของสังคมโลก นำมาซึ่งมิตรไมตรี และความร่วมมือกับประเทศต่าง ๆ ช่วยพัฒนาผู้เรียนให้มีความเข้าใจตนเองและผู้อื่นดีขึ้น เรียนรู้และเข้าใจความแตกต่างของภาษาและวัฒนธรรม ขนบธรรมเนียมประเพณี การคิด สังคม เศรษฐกิจ การเมือง การปกครอง มีเจตคติที่ดีต่อการใช้ภาษาต่างประเทศและใช้ภาษาต่างประเทศ เพื่อการสื่อสารได้ รวมทั้งเข้าถึงองค์ความรู้ต่าง ๆ ได้ง่ายและกว้างขึ้นและมีวิสัยทัศน์ ในการดำเนินชีวิต

ภาษาต่างประเทศที่เป็นสาระการเรียนรู้พื้นฐาน ซึ่งกำหนดให้เรียนตลอดหลักสูตร การศึกษาขั้นพื้นฐาน คือ ภาษาอังกฤษ ส่วนภาษาต่างประเทศอื่น เช่น ภาษาฝรั่งเศส เยอรมัน จีน ญี่ปุ่น อาหรับ บาลี และภาษากลุ่มประเทศเพื่อนบ้านหรือภาษาอื่น ๆ ให้อยู่ในดุลยพินิจ ของสถานศึกษาที่จะจัดทำรายวิชาและจัดการเรียนรู้ตามความเหมาะสม

2. ธรรมชาติการเรียนรู้ของกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศมุ่งหวังให้ผู้เรียนมีเจตคติที่ดีต่อภาษาต่างประเทศ สามารถใช้ภาษาต่างประเทศ สื่อสารในสถานการณ์ต่าง ๆ แสวงหาความรู้ ประกอบอาชีพ และ ศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้น รวมทั้งมีความรู้ความเข้าใจในเรื่องราวและวัฒนธรรมอันหลากหลาย ของประชาคมโลก และสามารถถ่ายทอดความคิดและวัฒนธรรมไทยไปยังสังคมโลก ได้อย่างสร้างสรรค์ ประกอบด้วยสาระสำคัญ ดังนี้

1. ภาษาเพื่อการสื่อสารการใช้ภาษาต่างประเทศในการฟัง-พูด-อ่าน-เขียนแลกเปลี่ยน ข้อมูลข่าวสารแสดงความรู้สึกรักและความคิดเห็นเห็นดีความนำเสนอข้อมูลความคิดรวบยอด และ ความคิดเห็นในเรื่องต่าง ๆ และสร้างความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลอย่างเหมาะสม

2. ภาษาและวัฒนธรรมการใช้ภาษาต่างประเทศตามวัฒนธรรมเจ้าของภาษา ความสัมพันธ์ ความเหมือนและความแตกต่างระหว่างภาษากับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา กับวัฒนธรรมไทยและนำไปใช้อย่างเหมาะสม

3. ภาษากับความสัมพันธ์กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น การใช้ภาษาต่างประเทศ ในการเชื่อมโยงความรู้กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น เป็นพื้นฐานในการพัฒนาแสวงหาความรู้ และ เปิดโลกทัศน์ของตน

4. ภาษากับความสัมพันธ์กับชุมชนและโลกการใช้ภาษาต่างประเทศในสถานการณ์ ต่างๆทั้งในห้องเรียนและนอกห้องเรียน ชุมชนและสังคมโลก เป็นเครื่องมือพื้นฐานในการศึกษาต่อ ประกอบอาชีพและแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับสังคมโลก

สรุปได้ว่าหลักสูตรกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศมุ่งหวังให้นักเรียนมีเจตคติ ที่ดีต่อภาษาต่างประเทศ สามารถใช้ภาษาต่างประเทศ สื่อสารในสถานการณ์ต่าง ๆ แสวงหาความรู้ ประกอบอาชีพ และศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้นซึ่งได้กำหนดสาระสำคัญไว้ดังนี้ ภาษาเพื่อการสื่อสาร ภาษาและวัฒนธรรม ภาษากับความสัมพันธ์กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น และภาษากับความสัมพันธ์ กับชุมชนและโลก

3. สาระและมาตรฐานการเรียนรู้

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศได้ทำการกำหนดสาระและมาตรฐานการเรียนรู้ ต่างๆ ไว้ดังนี้

สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร

มาตรฐาน 1.1 เข้าใจและตีความเรื่องที่ฟังและอ่านจากสื่อประเภทต่าง ๆ และ แสดงความคิดเห็นอย่างมีเหตุผล

มาตรฐาน 1.2 มีทักษะการสื่อสารทางภาษาในการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสารแสดงความรู้สึก และความคิดเห็นอย่างมีประสิทธิภาพ

มาตรฐาน 1.3 นำเสนอข้อมูลข่าวสาร ความคิดรวบยอด และความคิดเห็นในเรื่องต่าง ๆ โดยการพูดและการเขียน

สาระที่ 2 ภาษาและวัฒนธรรม

มาตรฐาน 2.1 เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา และนำไปใช้ได้อย่างเหมาะสมกับกาลเทศะ

มาตรฐาน 2.2 เข้าใจความเหมือนและความแตกต่างระหว่างภาษาและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษากับภาษาและวัฒนธรรมไทย และนำมาใช้อย่างถูกต้อง และเหมาะสม

สาระที่ 3 ภาษากับความสัมพันธ์กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น

มาตรฐาน 3.1 ใช้ภาษาต่างประเทศในการเชื่อมโยงความรู้กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น และเป็นพื้นฐานในการพัฒนา แสวงหาความรู้ และเปิดโลกทัศน์ของตน

สาระที่ 4 ภาษากับความสัมพันธ์กับชุมชนและโลก

มาตรฐาน 4.1 ใช้ภาษาต่างประเทศในสถานการณ์ต่าง ๆ ทั้งในสถานศึกษา ชุมชนและสังคม

มาตรฐาน 4.2 ใช้ภาษาต่างประเทศเป็นเครื่องมือพื้นฐานในการศึกษาต่อการประกอบอาชีพและการแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับสังคมโลก

คุณภาพของผู้เรียนช่วงชั้นที่ 2

ปฏิบัติตามคำสั่ง คำขอร้อง และคำแนะนำที่ฟังและอ่าน อ่านออกเสียงประโยค ข้อความ นิทาน และบทกลอนสั้น ๆ ถูกต้องตามหลักการอ่าน เลือก/ระบุประโยคและข้อความตรงตามความหมายของสัญลักษณ์หรือเครื่องหมายที่อ่าน บอกใจความสำคัญและตอบคำถามจากการฟังและอ่าน บทสนทนา นิทานง่าย ๆ และเรื่องเล่า ใช้ภาษาสื่อสารในสถานการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในห้องเรียนและสถานศึกษา ใช้ภาษาต่างประเทศในการสืบค้นและรวบรวมข้อมูลต่าง ๆ

มีทักษะการใช้ภาษาต่างประเทศ (เน้นการฟัง-พูด-อ่าน-เขียน) สื่อสารตามหัวข้อเรื่องเกี่ยวกับตนเอง ครอบครัว โรงเรียน สิ่งแวดล้อม อาหาร เครื่องดื่ม เวลาว่างและนันทนาการ สุขภาพและสวัสดิการ การซื้อ-ขาย และลมฟ้าอากาศ ภายในวงศาคณาญาติประมาณ 1050-1200 คำ (คำศัพท์ที่เป็นรูปธรรมและนามธรรม) (กระทรวงศึกษาธิการ, 2545)

2.2 แนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับการเรียนภาษาอังกฤษ

ทฤษฎีและแนวคิดเกี่ยวกับปัจจัยที่ส่งผลต่อการเรียนภาษาอังกฤษ มีผู้ตั้งทฤษฎีและแนวคิดเกี่ยวกับปัจจัยที่ส่งผลต่อการเรียนไว้หลายท่าน ซึ่งแต่ละท่านได้วิจัย ศึกษาและเสนอทฤษฎีไว้แตกต่างกัน การศึกษาทฤษฎีและแนวคิดเกี่ยวกับปัจจัยในการเรียน ภาษาอังกฤษ ในฐานะภาษาต่างประเทศหรือภาษาที่สองนั้น ได้มีผู้ศึกษาไว้ดังนี้

ทฤษฎีและแนวคิดของบลูม (Bloom, 1956) ได้ทำการวิจัยและเสนอทฤษฎีเกี่ยวกับระบบการเรียน การสอนในโรงเรียน โดยกล่าวถึงปัจจัยหรือองค์ประกอบที่มีผลกระทบต่อการเรียน 3 องค์ประกอบ ดังนี้

1. พฤติกรรมด้านความรู้ความคิด (Cognitive entry behaviors) หมายถึง ความสามารถทั้งหมดของผู้เรียน ประกอบด้วยความถนัดและพื้นฐานความรู้เดิมของผู้เรียน
2. คุณลักษณะทางด้านจิตพิสัย (Affective entry characteristics) หมายถึง สภาพการณ์หรือแรงจูงใจที่จะทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ใหม่ ซึ่งได้แก่ ความสนใจและเจตคติที่มีต่อ 23 เนื้อหาวิชา โรงเรียน ระบบการเรียน ความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเองและลักษณะซึ่งเป็นคุณลักษณะต่าง ๆ ทางด้านจิตพิสัยซึ่งบางอย่างอาจเปลี่ยนแปลงได้แต่บางอย่างยังคงอยู่
3. คุณภาพการสอน (Quality of instruction) ได้แก่ การได้รับคำแนะนำ การมีส่วนร่วมในการเรียนการสอน การเสริมสร้างของครู การแก้ไขข้อผิดพลาดและรู้ผลว่าตนเองกระทำ ได้ ถูกต้องหรือไม่

ทฤษฎีและแนวคิดของจาโคโบวิทส์ จาโคโบวิทส์ (Jakobovits, 1971, pp.103-115) ได้ศึกษาเกี่ยวกับปัจจัยในการเรียนการสอน ภาษาต่างประเทศหรือภาษาที่สองและสรุปได้ว่าปัจจัยที่ทำให้การเรียนการสอนเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพนั้นมี 3 ประการ คือ

1. ปัจจัยด้านการสอน ประกอบด้วยคุณภาพการสอนของครูซึ่งขึ้นอยู่กับความรู้ความสามารถทางภาษาและการสอนของครู โอกาสทางการเรียนรู้ของผู้เรียนซึ่งรวมทั้งเวลาที่ใช้เรียนทั้งในและนอกห้องเรียน เกณฑ์การประเมินผลซึ่งอาจประเมินได้จากแบบทดสอบ วัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
2. ปัจจัยด้านตัวผู้เรียน ประกอบด้วยความสามารถที่จะเข้าใจการสอนขึ้นอยู่กับสติปัญญา ความสามารถทางภาษา ความถนัด ได้แก่ องค์ประกอบความถนัดทางการเรียนทางภาษา ความมานะบากบั่น เกิดจากแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์เจตคติที่มีต่อครูผู้สอน ความสนใจในภาษาที่เรียนและเจตคติต่อวัฒนธรรมต่างประเทศ ส่วนกลยุทธ์และวิธีการเรียนประกอบด้วยสมรรถภาพในการรับความรู้ใหม่ สมรรถภาพในการถ่ายโอนสิ่งที่เรียนรู้ไปสู่ความรู้ใหม่ นิสัยทางการเรียนและการประเมินผลความสามารถของตนเอง

3. ปัจจัยด้านสังคมและวัฒนธรรมที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาต่างประเทศ ได้แก่ ความยึดมั่นต่อภาษาของตนเอง องค์ประกอบทางภาษาศาสตร์ทางภาษาของตนเองและภาวะของวัฒนธรรมที่ปรากฏในสังคม

ทฤษฎีและแนวคิดของการ์คเนอร์และแลมเบิร์ต การ์คเนอร์และแลมเบิร์ต (Gardner and Lambert : Gardner, 1972) ได้แบ่งปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการเรียนภาษาอังกฤษ ดังนี้

1. เจตคติ (Attitude) เช่น เจตคติต่อเนื้อหาวิชาที่เรียน ซึ่งเจตคติเหล่านี้ได้รับจากการ พัฒนาสภาพแวดล้อมทางบ้าน (home environment) ได้แก่ การได้รับการส่งเสริม และสนับสนุน ภายในครอบครัว การได้เปรียบด้านฐานะทางเศรษฐกิจ (economic advantage) การสนับสนุน 24 ทางด้านบรรยากาศภายในครอบครัว การได้รับการส่งเสริมจากกลุ่มเพื่อน ตัวครูและวิธีการสอน ของครูจะมีบทบาทสำคัญในการก่อให้เกิดเจตคติต่าง ๆ ในตัวนักเรียน ถ้าครูมีทักษะการสอนภาษาที่ เก่งและสามารถกระตุ้นเด็กให้เกิดอารมณ์ความรู้สึกอยากเรียน ตลอดจนมีวิธีการสอนที่น่าสนใจจะ ช่วยให้เด็กมีเจตคติที่ดีต่อการเรียนภาษาได้ (positive attitude)

2. ความถนัดทางภาษา (Language aptitude) ความถนัดทางภาษาเป็นสิ่งที่มีความมาแต่กำเนิด การฝึกฝนทางภาษา (Language training) นั้น ไม่มีอิทธิพลต่อความถนัดทางภาษา (Gardner)

3. การได้รับการส่งเสริมจากบิดามารดา (Parents' support) การส่งเสริมของบิดามารดา จะก่อให้เกิดความชื่นชอบของบุตรหลาน ถึงแม้ว่าการส่งเสริมของบิดามารดาของผู้เรียน ไม่ได้ ส่งผลโดยตรงต่อการเรียนรู้ในชั้นเรียนแต่ถือว่ามีผลสำคัญในฐานะเป็นเครื่องมือทางสังคมตัวหนึ่งซึ่งส่งผลต่อการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (Gardner)

4. ฐานะทางเศรษฐกิจ (Economic level) คนที่มีฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมสูง จะมีเจต คติทางบวกต่อการเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง (Gardner) เด็กที่มีสถานะทาง เศรษฐกิจและสังคมต่ำมักเป็นเด็กที่มีผลการเรียนต่ำรวมถึงการมีผลการเรียนภาษาต่างประเทศต่ำด้วย (Gardner and Lambert)

5. ระดับสติปัญญา (Intellectual level) โดยทั่วไปสติปัญญาจะมีผลในการเรียน ภาษาต่างประเทศหรือภาษาที่สองที่เน้นการฟังและการสื่อสาร (Gardner and Lambert)

6. นิสัยการเรียน (Habit of studying) นิสัยในการเรียนดีเป็นองค์ประกอบหนึ่งที่ทำงานร่วมกับแรงจูงใจเชิงบูรณาการในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษหรือภาษาต่างประเทศ (Gardner and Lambert)

7. เพศ (Sex) การทำวิจัยกับนักเรียนในรัฐหลุยส์เซียนาและรัฐคอนเนคติกัต ในประเทศสหรัฐอเมริกาที่เรียนภาษาฝรั่งเศสเป็นภาษาที่สอง พบว่าเด็กผู้หญิงมีความแตกต่างจาก

เด็กผู้ชายในเรื่องเจตคติและพัฒนาการของทักษะการเรียนรู้ภาษาที่สอง โดยเด็กผู้หญิงจะมีพัฒนาการในเรื่องดังกล่าวดีกว่าเด็กผู้ชาย

8. ความรู้เดิม (Knowledge background) เป็นตัวแปรตัวหนึ่งที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในปัจจุบัน เห็นได้จากผลการวิจัยถึงผลความรู้เดิมของนักเรียนเมืองมนิลาประเทศฟิลิปปินส์ที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง พบว่า ระดับผลการเรียนเฉลี่ยวิชาภาษาอังกฤษในระยะเวลา 3 ปีที่ผ่านมาเข้าไปอยู่ในปัจจัยตัวที่ 1 เช่นเดียวกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในปัจจุบัน (Gardner and Lambert)

9. คุณภาพการสอน (Quality of teaching) การสอนที่ดีจะก่อให้เกิดเจตคติที่ดีตลอดจนช่วยสร้างแรงจูงใจในการเรียนให้กับผู้เรียนอีกด้วย (Gardner and Lambert)

10. โอกาสในการเรียนรู้ (Opportunity of learning) โอกาสในการเรียนรู้เป็นสิ่งจำเป็น ในการเรียนภาษาต่างประเทศ โอกาสดังกล่าวคือการได้ใช้ภาษาในสถานการณ์จริงหรือ สถานการณ์จำลอง เช่น การเดินทางไปต่างประเทศซึ่งต้องใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสาร การได้พูดคุยสนทนากับชาวต่างชาติเป็นภาษาอังกฤษ การได้มีโอกาสในการเรียนภาษาอังกฤษนอก ห้องเรียน เช่น การได้ดูรายการโทรทัศน์ภาคภาษาอังกฤษตลอดจนการเข้าร่วมในกิจกรรมทางภาษาหรือการเข้าค่ายอบรมภาษาอังกฤษ เป็นต้น โอกาสเหล่านี้จะช่วยให้ผู้เรียนภาษาอังกฤษเป็น ภาษาต่างประเทศหรือภาษาที่สองประสบความสำเร็จในการเรียนมากขึ้น (Gardner and Lambert)

2.3 การออกเสียงภาษาอังกฤษ

2.3.1 ความหมายของการออกเสียงภาษาอังกฤษ

การออกเสียงหรือ pronunciation ซึ่งเป็นคำนามตามพจนานุกรม New Oxford Advanced Learner's Dictionary ของ ฮอร์นบี (Hornby, 2000, p.10-15) ได้นิยามการออกเสียงดังนี้

ความหมายที่ 1 หมายถึง วิธีที่ภาษาใดภาษาหนึ่ง หรือ คำใดคำหนึ่ง หรือ เสียงใดเสียงหนึ่งถูกเปล่งออกมา

ความหมายที่ 2 หมายถึง วิธีที่บุคคลใดบุคคลหนึ่งเปล่งเสียงคำของภาษาใดภาษาหนึ่งออกมา นั่นก็หมายความว่า การออกเสียงภาษาอังกฤษคือวิธีที่บุคคลเปล่งเสียงภาษาอังกฤษ คำภาษาอังกฤษ หรือเสียงที่เป็นภาษาอังกฤษออกมา การออกเสียงภาษาอังกฤษที่ถูกต้องตามหลักศาสตร์นั้นแบ่ง ออกเป็น 2 เสียงหลักคือ เสียงสระและเสียงพยัญชนะ ซึ่งเสียงสระในภาษาอังกฤษมีทั้งหมด 21 เสียง แบ่งออกเป็นเสียงเดี่ยว (Monophthongs) 12 เสียง และเสียงประสม (Diphthongs) 9 เสียง และ เสียงพยัญชนะในภาษาอังกฤษมีทั้งหมด 24 เสียง

ภูมิ หุราพันธ์ (2530 อ้างถึงใน สารีณี สุวรรณพันธ์, 2553, น.30-31) ได้ให้ความหมายของการออกเสียง (Pronunciation) ที่ใช้กันอย่างกว้าง ๆ สำหรับภาษาอังกฤษว่า คือการผสมเสียงเป็นคำ และผสมคำเป็นประโยค และมีหลักใหญ่ ๆ ที่ต้องปฏิบัติอยู่ 4 ประการ คือ 1) การทำเสียงต่าง ๆ แต่ละเสียงในภาษาอังกฤษให้ถูกต้อง 2) การผสมเสียงนั้น ๆ เข้าเป็นคำ 3) การลงเสียงหนักให้ตรงพยางค์ในคำที่มีมากกว่าหนึ่งพยางค์ และ 4) การใช้จังหวะหนักเบา และเสียงสูงต่ำในวลี และประโยคได้อย่างเหมาะสม นอกจากนี้ การออกเสียงภาษาอังกฤษมีเรื่องที่ต้องเรียนรู้อีกหลายอย่าง เช่น การกลายเสียงของคำ (Change in Pronunciation) การออกเสียงตามทีสะกด (Spelling Pronunciation) การออกเสียงที่เป็นมาตรฐาน (Standard Pronunciation) และหลักสัทศาสตร์ (Phonetic Principles) ส่วน ฟราเซอร์ (Fraser, 2001 อ้างถึงใน โวเดสกี Wodecki, 2014, p. 4) ได้เสนอความหมายของการออกเสียงว่า การออกเสียงเป็นคุณลักษณะที่ช่วยทำให้การพูดคล่องและลื่นไหลได้อย่างง่าย ซึ่งคุณลักษณะทั้งหมดในการออกเสียงนั้นประกอบด้วย การเปล่งเสียงพูด การลงจังหวะ การลงทำนอง เสียงสูง-ต่ำและการเน้นเสียงถ้อยคำ รวมทั้งลีลาท่าทาง และการสื่อด้วยสายตา นอกจากนี้ การออกเสียงเป็นองค์ประกอบที่สำคัญอย่างยิ่งในการพูดสื่อสาร รวมถึงองค์ประกอบอื่น ๆ ด้วย เช่น ไวยากรณ์ การเลือกใช้คำศัพท์ และการพิจารณาทางวัฒนธรรม และ เยทซ์ (Yates, 2002, p. 1) ได้ให้ความหมายของการออกเสียงว่าเป็นเสียงที่เปล่งออกมาเพื่อใช้สื่อความหมาย โดยให้ความสนใจต่อเสียงในภาษาใดภาษาหนึ่งรวมทั้งคุณลักษณะต่าง ๆ ของการพูดมากกว่าระดับของเสียงใดเสียงหนึ่ง เช่น การลงทำนอง เสียงสูง-ต่ำ การเน้นเสียงถ้อยคำ การเน้นเสียงหนัก-เบา การจัดช่วงจังหวะทำนอง วิธีการเปล่งน้ำเสียง รวมถึงลีลาท่าทางและการแสดงออกต่าง ๆ ที่สัมพันธ์ต่อวิธีการพูดภาษา

จากความหมายข้างต้น สรุปได้ว่า การออกเสียงภาษาอังกฤษ คือวิธีที่บุคคลเปล่งเสียงออกมาตามลักษณะการผสมเสียงของภาษาใดภาษาหนึ่ง เข้าเป็นคำและจากคำเป็นประโยค โดยมีการ เน้นเสียงหนักเบา การลงทำนองเสียงสูง-ต่ำ การเน้นเสียงถ้อยคำ การจัดช่วงทำนอง จังหวะ ลีลา ท่าทาง การสื่อด้วยสายตา และการแสดงออกต่าง ๆ ซึ่งวิธีการออกเสียงเหล่านี้ได้รับการยอมรับและ สามารถเข้าใจได้ง่าย

2.3.2 ความสำคัญของการออกเสียงภาษาอังกฤษ

เป็นที่ทราบกันดีว่า การออกเสียงมีความสำคัญและเป็นทักษะที่จำเป็นในการเรียนรู้ เพราะ หากผู้เรียนไม่สามารถอ่านออกเสียงได้ก็จะทำให้การเรียนรู้แต่ละครั้งพบปัญหา และอุปสรรคมากมาย นักวิชาการไทยพบว่า มีเสียงพยัญชนะภาษาอังกฤษอยู่หลายเสียงที่ไม่มีในภาษาไทย และมีเสียงจำนวนหนึ่งที่คล้ายกับเสียงภาษาไทย คนไทยจึงใช้เสียงของภาษาไทยแทนเสียงภาษาอังกฤษ ซึ่งไม่ถูกต้อง การใช้เสียงภาษาไทยแทนมักทำให้เกิดความไม่เข้าใจหรือบางครั้งความหมาย

ของคำก็เปลี่ยนไปเลย ดังนั้นจึงจำเป็นต้องออกเสียงภาษาอังกฤษให้ถูกต้อง (พลเรือเอกชุมศักดิ์ มัชฌมจันทร์, 2547) พิณ ทิพย์ ทวยเจริญ (2544) ได้กล่าวถึงการเรียนการสอนภาษาอังกฤษว่า ผู้เรียนจะรู้เพียงคำศัพท์และ โครงสร้างประโยคเพียงอย่างเดียวไม่เพียงพอ ต้องสามารถเปล่งเสียงที่เจ้าของภาษาฟังแล้วสามารถ เข้าใจได้ นอกจากนี้ การพูดภาษาอังกฤษด้วยสำเนียงภาษาไทยทำให้การสื่อสารไม่มีประสิทธิภาพเท่าที่ควรเพราะว่าไม่สามารถออกเสียงที่ถูกต้องที่ทำให้เจ้าของภาษาเข้าใจ นอกจากนี้ เนื่องจาก คนไทยเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ จึงพูดได้ไม่คล่องแคล่วเท่าที่ควร โดยเฉพาะอย่างยิ่ง การเรียนการสอนภาษาอังกฤษในสถานศึกษา ส่วนใหญ่ยังคงใช้ภาษาไทยเป็นสื่อในการเรียนการสอน การพูดภาษาอังกฤษจะคล่องแคล่วหรือไม่ขึ้นอยู่กับความรู้ การฝึกฝนและการมีโอกาสดำเนินการภาษาอังกฤษโดยตรงกับเจ้าของภาษา และการฝึกฝนการออกเสียง

กนกวรรณ อินทรสุด (อ้างถึงใน เจษฎา วารี, 2557, น. 14-15) ได้กล่าวถึงความสำคัญของการออกเสียงภาษาอังกฤษว่าเป็นสิ่งที่จะช่วยให้ผู้เรียนได้เรียนรู้และพัฒนาทักษะทางภาษาอังกฤษให้ มากขึ้นจากการเรียนรู้คำศัพท์ใหม่ๆ นอกจากนี้ การฝึกออกเสียงบ่อย ๆ ช่วยให้ผู้อ่านสามารถออกเสียง ภาษาอังกฤษได้อย่างคล่องแคล่วชัดเจน มีความมั่นใจมากยิ่งขึ้น และยังเป็น การสร้างนิสัยรักการอ่าน ของผู้อ่านได้อีกด้วย อีกทั้งส่งผลให้ผู้อ่านเกิดความเข้าใจในเรื่องของไวยากรณ์และโครงสร้างของ ประโยคได้อย่างถูกต้อง ซึ่งเป็นประโยชน์ในการศึกษาเล่าเรียนในระดับสูงขึ้นไป นอกจากนี้ นันทนา รณเกียรติ (2548, น.7) ยังได้กล่าวถึงการเรียนการออกเสียงภาษาอังกฤษว่าผู้เรียนจำเป็นต้อง ได้รับการฝึกฝนทั้งในเรื่องของการเน้นเสียง (stress) และทำนองเสียง (intonation) ขณะที่ บุญบา กนกศิลป์ธรรม (2535, น.2) กล่าวว่าในการพูดต้องใช้ทักษะการฟังและการพูดควบคู่กันไป หากผู้พูด ออกเสียงไม่ชัดเจนทำให้ผู้ฟังไม่เข้าใจหรือเข้าใจไม่ถูกต้อง ก็จะไม่สามารถสื่อสารได้หรืออาจสื่อสาร ได้แต่ไม่มีประสิทธิภาพ เคลลี่ (Kelly, 2003, p.16) ได้กล่าวว่าการออกเสียงมีความสำคัญต่อการ วิเคราะห์ภาษาและการวางแผนบทเรียน การวิเคราะห์ภาษาครั้งใดที่ไม่ให้ความสำคัญหรือกันเรื่อง การออกเสียงออกไปย่อมทำให้การวิเคราะห์นั้นๆ ไม่ครบถ้วนสมบูรณ์ ในทำนองเดียวกัน บทเรียนที่ เน้นไวยากรณ์หรือคำศัพท์ใดๆ เป็นพิเศษก็ควรจะสอนเรื่องการออกเสียงไปด้วยเพื่อให้ผู้เรียนเห็นภาพรวม ซึ่งจะช่วยให้มีโอกาสสื่อสารได้อย่างสมบูรณ์มากขึ้น สอดคล้องกับ ฮิวอิงส์ (Hewings, 2004) ซึ่งได้ให้ความเห็นว่า การออกเสียงเป็นสิ่งสำคัญต่อการพูด และการฟังในการสื่อสาร ผู้พูดจำเป็นต้อง ออกเสียงให้ชัดเจนและถูกต้องและผู้ฟังก็ต้องสามารถวิเคราะห์ คำพูดที่ได้ยินตามหน่วยเสียงในระบบ เสียงเพื่อตีความได้อย่างถูกต้อง ดังนั้นการออกเสียงพยางค์ และสระในภาษาอังกฤษจึงเป็น องค์ประกอบสำคัญในการเรียนภาษานอกจากนี้

เจษฎา วารี (2557, น.15) ยังได้กล่าวถึงความสำคัญของการออกเสียงว่า การออกเสียงเป็นการสื่อความหมายที่มีคุณค่าอย่างยิ่งในการดำเนินชีวิตของคน ไม่ว่าจะเป็นการประชุมอภิปราย การแสดงความคิดเห็น ล้วนแต่มีการออกเสียงเป็นปัจจัยสำคัญทั้งสิ้น

สรุปได้ว่า การออกเสียงภาษาอังกฤษ เป็นสิ่งสำคัญและจำเป็นที่จะช่วยให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ และพัฒนาทักษะทางภาษาอังกฤษ ในด้านการอ่านออกเสียงคำศัพท์ใหม่ ๆ และช่วยให้ผู้อ่านเกิดความมั่นใจมากยิ่งขึ้น นอกจากนี้ การออกเสียงที่ดีและถูกต้องสำคัญต่อการพูดและการฟังในการสื่อสาร และยังช่วยสื่อความหมายเกิดประสิทธิภาพและเป็นผลดีต่อการดำเนินชีวิตในทุกสาขาอาชีพ ซึ่งล้วน แล้วแต่มีการออกเสียงเป็นปัจจัยหลักที่สำคัญทั้งสิ้น

2.3.3 องค์ประกอบสำคัญของการออกเสียงภาษาอังกฤษ

คูเปอร์ (Cooper, 2008, pp. 14-16 อ้างถึงในเจษฎา วารี, 2557, น. 15-16) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อการออกเสียงว่า สามารถในการใช้ภาษาพูด ทักษะคิด จุดมุ่งหมายและสภาพทางกายและอารมณ์ล้วนแล้วแต่มีอิทธิพลต่อการออกเสียง กล่าวคือ ความสามารถในการใช้ ภาษาพูด (oral language) มีความสำคัญต่อความสามารถในการออกเสียง ผู้ที่พูดภาษาอังกฤษได้ บ้างจะเข้าใจความคิดต่างๆ ในการออกเสียงภาษาอังกฤษ การมีทัศนคติ (attitude) ที่ดีต่อการออก เสียงจะทำให้สามารถเข้าใจเรื่องราวในการออกเสียงได้ดี การเข้าใจจุดมุ่งหมายในการออกเสียง (purpose) จะเป็นเครื่องกำหนดทิศทางการออกเสียง ผู้ที่มีสภาพร่างกายที่พร้อม รวมถึงอารมณ์ ตอบสนองที่ดีต่อการออกเสียง (physical and emotional conditions) ก็จะทำให้ออกเสียงได้ดี

2.3.4 ปัญหาในการออกเสียงภาษาอังกฤษสำหรับคนไทย

เดือนจิตต์ จิตต์อารี (2548) ได้เสนอว่า การออกเสียงภาษาอังกฤษที่ไม่ถูกต้องสามารถ ก่อให้เกิดการเข้าใจผิด เกิดอคติ หรือเกิดผลเสียร้ายแรงได้ ส่วนพิณทิพย์ ทวยเจริญ (2544) กล่าวว่า ในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ การรู้แต่คำศัพท์และ โครงสร้างประโยคเพียงอย่างเดียวไม่เพียงพอ หากผู้เรียนไม่สามารถเปล่งเสียงที่เจ้าของภาษาฟังแล้วสามารถเข้าใจ ก็ยังถือว่าไม่สามารถ ใช้ภาษาในการสื่อสารได้ นอกจากนี้ การพูดภาษาอังกฤษด้วยสำเนียงภาษาไทย ทำให้การสื่อสารไม่มี ประสิทธิภาพเท่าที่ควรเพราะว่าไม่สามารถออกเสียงที่ถูกต้องที่ทำให้เจ้าของภาษาเข้าใจได้ และยังได้ เสนอความเห็นเห็นว่า เนื่องจากคนไทยเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ ความคล่องแคล่วในการ พูดจึงมีน้อยโดยเฉพาะอย่างยิ่งการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในสถานศึกษาส่วนใหญ่ตั้งแต่ระดับ มัธยมศึกษาถึงระดับอุดมศึกษายังคงใช้ภาษาไทยเป็นสื่อในการเรียนการสอนการพูดภาษาอังกฤษ เป็น ไปอย่างอัตโนมัติหรือไม่ขึ้นอยู่กับความรู้ การฝึกฝนและการมีโอกาสได้ใช้ภาษาอังกฤษโดยตรง (Exposure) กับเจ้าของภาษา

นอกจากนี้การนำไปใช้ด้วยการพูดนั้น จะเกิดประสิทธิผลเพียงใดขึ้นอยู่กับการศึกษา การออกเสียงซึ่งมีองค์ประกอบหลายอย่าง การออกเสียงภาษาอังกฤษเป็นปัญหาที่สำคัญอย่างหนึ่งของนักเรียนไทย ทั้งนี้เนื่องจาก ความแตกต่างของระบบเสียงระหว่างภาษาไทย ภาษาแม่กับระบบเสียงภาษาอังกฤษ ซึ่งในการเรียน การสอนภาษาต่างประเทศนั้น การรู้แต่คำศัพท์ และ โครงสร้างเพียงอย่างเดียวยังไม่เพียงพอ นักเรียนบางคนไม่สามารถเรียนรู้การออกเสียงได้ เนื่องจากขาดความเข้าใจในเรื่องการเชื่อมโยง ตัวอักษรและเสียงที่ไม่คุ้นเคยหรืออ่านออกเสียงผิด และยังไม่เข้าใจความหมายของคำศัพท์ที่ออกเสียง นั้นอีกด้วย ดังนั้นนอกจากการสอนให้ผู้เรียนสามารถออกเสียงได้ถูกต้องแล้ว การเข้าใจความหมาย ของคำศัพท์ที่ออกเสียงก็เป็นสิ่งสำคัญ และจำเป็นด้วยเช่นกัน (บำรุง โตรัตน์, 2547, น. 53) ผู้เรียนในระดับมหาวิทยาลัยยังมีปัญหาในทักษะการพูดภาษาอังกฤษซึ่งนักศึกษาส่วนใหญ่มี ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษอยู่ในระดับปานกลาง ซึ่งพื้นฐานที่สำคัญของความสำเร็จของ การฟังและการพูดนั้นเกี่ยวข้องกับ “การออกเสียง” โดยตรง การที่ผู้เรียนไม่สามารถพัฒนาทักษะ การฟังและการพูดได้อย่างมีประสิทธิภาพนั้น โดยพื้นฐานแล้วเกิดจากอิทธิพลการแทรกแซงของภาษาแม่ (L1 interference) ซึ่งเกิดขึ้นในกรณีที่เสียงบางเสียงในภาษาที่สอง (L2) เป็นเสียงที่ไม่มีในภาษา แม่ (L1) ผู้พูดจึงมีแนวโน้มที่จะใช้เสียงในภาษาแม่ที่คล้ายคลึงกันในการออกเสียงเหล่านั้น การ แทรกแซงของภาษาแม่ส่งผลต่อการใช้ภาษาในระดับเสียง (phonological level) มากกว่าระดับคำ หรือระดับประโยค (morphological and syntactic levels) ทำให้ผู้เรียนไม่สามารถแยกแยะรับรู้ เสียงและการออกเสียงที่ถูกต้อง โดยผู้เรียนมักใช้ลักษณะเสียงที่มีในภาษาไทยแทนการออกเสียงในภาษาอังกฤษ (ธีราภรณ์ พลายนี่, 2554)

ดาราวดี สุกมลสันต์ (2542, น. 122) เสนอแนะว่า ครูผู้สอนจะต้องสอนให้ผู้เรียนได้ยินเสียง ของภาษาอังกฤษในแบบที่ผู้ใช้ภาษานั้นใช้และฝึกออกเสียงที่ไม่มีในภาษาไทยให้ได้อย่างถูกต้อง ไม่ใช่ เสียงที่มีอยู่ในภาษาไทยเข้าไปแทนที่เสียงในภาษาอังกฤษ ครูผู้สอนจะต้องฝึกฝนเสียงที่เป็นปัญหา ของคนไทยเมื่อใช้ภาษาอังกฤษให้ผู้เรียนออกเสียงได้ถูกต้อง และได้ยินเสียงของภาษานั้นๆ ทั้งเสียงโดดๆ ในคำหลายพยางค์ วลี และประโยค สามารถส่งสาร และรับสารที่สื่อกันด้วยความเข้าใจ ความหมายที่ถูกต้องทั้งสองฝ่าย เนื่องจาก เว่ยโฮว ฟู่ และ เจ้าหยาลุน (Wei You Fu & Zhou Ya Lun, 1999) พบว่า ปัญหาในการออกเสียงภาษาอังกฤษ เกิดจากการกลมกลืนเสียงภาษาไทยเข้ากลับ เสียงภาษาอังกฤษ แม้ว่าคนไทยเรียนภาษาอังกฤษ คนไทยส่วนใหญ่ไม่ได้ถูกสอนให้เข้าใจถึงระบบ เสียงภาษาอังกฤษอย่างละเอียด ผู้เรียนภาษาส่วนใหญ่จะเลียนแบบการออกเสียงภาษาอังกฤษจาก รูปแบบการออกเสียงในแบบของครูชาวไทย

นันทนา วรรณเกียรติ (2548, น. 7) ได้กล่าวว่า การเรียนการออกเสียงภาษาอังกฤษนั้น ผู้เรียน จำเป็นต้องได้รับการฝึกฝนเรื่องการเน้นเสียง (stress) และเรื่องทำนองเสียง (intonation) แคลลี (Kelly, 2003, p. 18) ยังได้เสนอว่า การเปลี่ยนการเน้นเสียงพยางค์และการเปลี่ยนทำนองเสียง เพียง เล็กน้อยสามารถก่อให้เกิดผลกระทบอย่างมากต่อความหมาย และความเหมาะสม ในการสื่อสาร เช่นเดียวกับ กริฟฟิธส์ (Griffiths, n.d., p.1) ซึ่งกล่าวว่า การเน้นเสียงพยางค์ในคำ (word stress) และการเน้นเสียงคำในประโยค (sentence stress) ที่ไม่ถูกต้องนำไปสู่การสื่อสาร ที่ผิดพลาดได้ และ ปาแธร์ (Pathare, n.d.) ยังเสริมว่าความผิดพลาดในการเน้นเสียงพยางค์ ในภาษาอังกฤษเป็นสาเหตุ หนึ่งของความเข้าใจผิดในการสื่อสารภาษาอังกฤษ

แอเวอรี่และเอิร์ลลิช (Avery & Ehrlich, 1992) กล่าวว่าเสียงพยัญชนะในตำแหน่ง ท้ายคำ ประเภทเสียงกักที่เป็นเสียง โฆษะ (voicing of final stop consonants) ได้แก่ /b, d, g/ เป็นปัญหา ในการออกเสียงสำหรับผู้ที่ยังเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศ เพราะผู้เรียนจะ แทนที่เสียงเหล่านี้ด้วยเสียงพยัญชนะกักประเภทอโฆษะ (voiceless stop) /p, t, k/

เออร์ (Ur, 2000) อธิบายถึงสาเหตุของข้อผิดพลาดในการออกเสียงภาษาอังกฤษว่าแบ่ง ออกเป็น 3 ประเด็นคือ

1. เสียงบางเสียงในภาษาอังกฤษไม่มีอยู่ในภาษาแม่ ทำให้ผู้เรียนไม่คุ้นเคยกับการออก เสียง เหล่านั้น จึงแทนที่เสียงเหล่านั้น โดยเสียงที่ใกล้เคียง
2. เสียงบางเสียงเป็นเสียงที่มีอยู่ในภาษาแม่ แต่ไม่ได้ถือเป็นหน่วยเสียงที่แยกออกมา อย่าง ชัดเจน จึงทำให้ผู้เรียนไม่สามารถเรียนรู้เสียงดังกล่าวสามารถทำให้เกิดความแตกต่าง ทางความหมายได้
3. บางครั้งผู้เรียนออกเสียงถูกต้อง แต่ผู้เรียนไม่ได้เรียนรู้ถึงการลงเสียงหนัก (stress) ใน ระดับคำ หรือบางครั้งผู้เรียนใช้ทำนองเสียง (intonation) ของภาษาแม่มาใช้ใน ภาษาอังกฤษ จึงส่งผลให้เกิดความเข้าใจผิดในการสื่อความหมายได้

มยุเรศ รัตนานิคม (2542, น. 172) กล่าวว่าปัญหาในการออกเสียงภาษาอังกฤษนั้น สาเหตุ ประการหนึ่งมาจากการลงเสียงหนัก ซึ่งคำในภาษาอังกฤษทุกคำเมื่อถูกอยู่เดี่ยว ๆ จะมีการเน้น เสียง หนักพยางค์ใดพยางค์หนึ่งเสมอ และคำที่มีหลายพยางค์อาจมีการเน้นเสียงหนักมาก หนักรอง และ ไม่นับเสียงหนักเลยพยางค์ใดก็ได้ แต่คำในภาษาไทยส่วนมากจะเน้นเสียงหนัก พยางค์สุดท้าย และ คนไทยนิยมนำเอาวิธีการเน้นเสียงหนักพยางค์สุดท้ายไปใช้ในการออกเสียงคำ ในภาษาอังกฤษโดยไม่ ตรวจสอบความถูกต้องจากพจนานุกรม ทำให้ออกเสียงแปลกไปจากเสียง ของเจ้าของภาษา เช่น ภาษาไทย มยุเรศ โอฟาร์ เชี่ยวชาญ เดโช ปิยะนุช ภาษาอังกฤษ Margaret open Susan David piano

กล่าวโดยสรุปคือปัญหาในการออกเสียงภาษาอังกฤษสำหรับคนไทยมีสาเหตุหลายประการ ประการใหญ่ ๆ ได้แก่ การที่เสียงพยัญชนะและเสียงสระหลายเสียงในภาษาอังกฤษไม่มีในภาษาไทย การลงเสียงเน้นหนักในพยางค์และในคำแตกต่างกัน คำในภาษาอังกฤษอาจมีการเน้นเสียงหนักมาก หนักรอง หรือไม่เน้นเสียงหนักเลยพยางค์ใดก็ได้ แต่คำในภาษาไทยส่วนมากจะเน้นเสียงหนักพยางค์ สุดท้ายนอกจากนี้ ผู้เรียนชาวไทยมีปัญหาในการออกเสียงพยัญชนะที่ว่ายอย่างมาเพราะภาษาไทยมี พยัญชนะตัวสะกด 8 เสียงและไม่มีพยัญชนะควบกล้ำท้ายคำ จึงทำให้้ออกเสียงท้ายคำไม่ค่อยถูกต้อง ปัญหาที่สำคัญอีกประการหนึ่งที่ส่งผลต่อการออกเสียงภาษาอังกฤษอย่างมากก็คือ การกลมกลืนเสียง ภาษาไทยให้เข้ากับเสียงภาษาอังกฤษ เพราะแม้ว่าคนไทยเรียนภาษาอังกฤษแต่ส่วนใหญ่ก็ไม่ได้ถูก สอนให้เข้าใจถึงระบบเสียงภาษาอังกฤษอย่างละเอียดและผู้สอนผู้สอนภาษาอังกฤษส่วนใหญ่ก็เป็น ผู้สอนชาวไทยไม่ใช่ผู้สอนที่เป็นเจ้าของภาษา การออกเสียงภาษาอังกฤษเป็นปัญหาที่สำคัญอย่างหนึ่ง ของครู-นักเรียน อาจารย์-นักศึกษาที่ไม่ใช่เจ้าของภาษา นั่นคือการเทียบเคียงเสียงภาษาอังกฤษที่เป็น ภาษาต้นฉบับกับเสียงที่เป็นภาษาแม่ (Mother tongue) ซึ่งเป็นปัญหาในการออกเสียงสำหรับคนไทยเป็นอย่างมาก ฉะนั้น การ เรียนการสอนหลักการออกเสียงภาษาอังกฤษอย่างเดี๋ยวจึงไม่เพียงพอ จำเป็นต้องเรียนรู้และเข้าใจ ลักษณะธรรมชาติของการออกเสียงที่แท้จริงของภาษาอังกฤษที่เป็นภาษาต้นฉบับด้วย

2.3.5 ประโยชน์ในการออกเสียงภาษาอังกฤษที่ถูกต้อง

พิชญา นุเสณ (2554, น.15-16) ได้กล่าวถึงประโยชน์ของการออกเสียงภาษาอังกฤษ ได้ ถูกต้องว่า มีประโยชน์อย่างยิ่งต่อการสื่อสาร โดยใช้ภาษาอังกฤษ ทั้งยังช่วยส่งเสริมการอ่านออกเสียง การอ่านในใจ การอ่านตีความ และการแปลทับศัพท์ โดยมีใจความและรายละเอียดที่เกี่ยวกับประโยชน์ในการออกเสียงภาษาอังกฤษ กล่าวคือ

1. เป็นการส่งเสริมให้การติดต่อสื่อสารระหว่างผู้ใช้ภาษาอังกฤษได้ ถูกต้อง และเป็นไป ตามวัตถุประสงค์ให้มากที่สุด เพราะถ้าหากออกเสียงไม่ถูกต้อง ทำให้สื่อความหมายผิดได้
2. เป็นการส่งเสริมให้มีการอ่านทั้งการออกเสียง การอ่านในใจ และการตีความหมายของ ภาษาอังกฤษซึ่งเป็นภาษาต้นฉบับ ได้ดียิ่งขึ้น
3. เป็นการช่วยให้การแปลโดยเฉพาะอย่างยิ่งในการแปลทับศัพท์ (transliteration) เช่น ชื่อสถานที่ ชื่อตัวละคร และสิ่งอ้างอิงต่าง ๆ ทางประวัติศาสตร์ ทำให้ใกล้เคียงกับการออกเสียง ทั้ง ภาษาไทยและภาษาอังกฤษมากยิ่งขึ้น
4. เพื่อช่วยให้การปรับบทแปลมีความถูกต้อง ชัดเจนยิ่งขึ้น เพราะนอกจากผู้แปลได้ใช้ สบายตาอ่านบทแปลแล้ว ยังได้ใช้หูฟังเมื่ออ่านออกเสียงบทแปลอีกด้วย

บารุง โตรัตน์ (2544) กล่าวว่า ผู้ที่สามารถพูดภาษาอังกฤษได้ดีนั้นคือผู้ที่สามารถออกเสียงในภาษาอังกฤษได้อย่างถูกต้องและสามารถออกเสียงได้ใกล้เคียงกับเจ้าของภาษามีความถูกต้องของการออกเสียงสูง คำ ชัดเจน เจ้าของภาษาจึงจะสามารถเข้าใจผู้พูดได้

ดังนั้นการออกเสียงที่ถูกต้องจึงมีประโยชน์หลายประการ นอกจากเจ้าของภาษาจะสามารถเข้าใจผู้พูดได้แล้ว ช่วยให้สื่อสารกันได้ง่าย เข้าใจ ถูกต้อง ยังช่วยส่งเสริมการอ่านออกเสียง การอ่านในใจ การอ่านตีความ และการแปลทับศัพท์ดังที่อธิบายไว้แล้วข้างต้น

2.3.6 การวัดผลประเมินผลการออกเสียงภาษาอังกฤษ

ดวงพร หนูพงษ์ (2545, น.46) กล่าวว่าในการประเมินผลการพูด (Oral evaluation) มีเกณฑ์ มาตรฐานที่ต้องคำนึงถึงได้แก่ ความสามารถในการพูดสื่อสารด้วยสำเนียงภาษาที่เข้าใจได้ชัดเจนไม่มี สำเนียงภาษาแม่ของตนเองมาเป็นอุปสรรค

สุมิตรา อังวัฒนกุล (2540, น. 207-208 อ้างถึงในสุวิวัชรา มาตรฐานโพธิ์, 2554, น. 21) ได้กล่าวถึง การทดสอบการออกเสียงภาษาอังกฤษไว้ว่า การทดสอบการออกเสียงภาษาอังกฤษเป็นการทดสอบ ความทางภาษาพูดย่อย (Discrete point test) การทดสอบชนิดนี้จะวัดองค์ประกอบย่อยของภาษาเช่น เสียงคำ ศัพท์ โครงสร้าง หรือทักษะต่าง ๆ โดยแยกทดสอบเป็นส่วน ๆ ตามองค์ประกอบของ ภาษาหรือตามทักษะที่ต้องการวัด การทดสอบการออกเสียงเป็นสิ่งที่ยากวิธีทดสอบที่ตรงจุดคือ การ สอบปากเปล่า แต่ก็มีปัญหาในการให้คะแนนวิธีการทดสอบที่นิยมใช้กัน คือ การทดสอบ ความสามารถในการแยกเสียงว่าเสียงใดมีความเหมือนกันหรือต่างกันอย่างไร เช่น การใช้คู่เทียบเสียง (Minimal pairs) โดยให้ฟังคำเป็นคู่ ๆ แล้วให้ผู้เรียนบอกว่าคำที่ได้ยินนั้นออกเสียงเหมือนกันหรือ ต่างกัน เช่น sleep/slip, fist/fist, ship/sheep, heat/heat, rid/read, mill/mill หรือผู้สอนอาจให้ ฟังคำ เป็นชุด ๆ ละ 3 คำ แล้วให้ผู้เรียนสังเกตว่าเสียงคำไหนที่เหมือนกัน เช่น cat: cat: cot, beast: best: best

อัจฉรา วงศ์โสธร (2539, น. 241-256 อ้างถึงในสุวิวัชรา มาตรฐานโพธิ์, 2554, น. 21) กล่าวว่า การให้คะแนนดิบหรือเปอร์เซ็นต์อาจไม่มีความหมายชัดเจนในการระบุระดับความสามารถทางภาษาใน ด้านการส่งสารและรับสาร นักวัดผลทางภาษาจึงนิยมการให้คะแนนเป็นระดับของความสามารถตาม มาตรฐานส่วนประเมินค่า (Rating scale) โดยมาตรฐานส่วนประเมินค่าที่ใช้มักเป็นช่วงคะแนน (Band score) ซึ่งที่นิยมใช้กันมีดังนี้ แบบของ วิลกินส์ (Wilkins) เป็นมาตรฐานส่วนประเมินผลความสามารถของผู้ใช้ภาษา 5 ด้าน คือ การฟัง การพูด การอ่าน การเขียน และการแปล โดยในแต่ละด้านแบ่งระดับความสามารถ ออกเป็น 7 ระดับ โดยในทักษะด้านการพูดแบ่งระดับดังต่อไปนี้

ระดับ 7 พูดคล่องได้เหมือนเจ้าของภาษา

ระดับ 6 สามารถพูดสื่อสารความหมายในทุกสถานการณ์ แต่อาจมีที่ผิดไวยากรณ์ หรือใช้ศัพท์ผิดบ้างเล็กน้อย

ระดับ 5 สามารถพูดสื่อสารความหมายได้ในสถานการณ์ต่างๆ แต่ไม่คล่องเมื่อพูด เรื่องที่ซับซ้อนลึกซึ้ง ผู้ที่สนทนาด้วยต้องถามเพื่อให้ได้ความกระจ่างขึ้นเป็นครั้งคราว

ระดับ 4 สามารถเล่าเหตุการณ์โดยที่ผู้ฟังไม่เกิดความสับสนแต่ยังไม่สามารถพูด ต่อเนื่องแสดงเหตุผลโต้แย้ง มักนิ่งเฉยขณะเจ้าของภาษาอภิปราย เว้นแต่มีผู้พูดด้วยแบบตัวต่อตัว

ระดับ 3 สามารถพูดเรื่องต่างๆ ไปด้วยประโยคง่ายๆ ได้ มีการใช้ไวยากรณ์ผิด เสียงที่ ใซ้ก็ยังไม่ชัด ผู้ฟังมีความยากลำบากบ้างในการทำความเข้าใจ

ระดับ 2 สามารถอ่านออกเสียงได้ พอที่จะพูดภาษาอังกฤษได้โดยอาศัยการท่องจำ เพื่อบอกความต้องการของตน พูดตะกุกตะกัก ผิดไวยากรณ์ ออกเสียงผิดบ่อยครั้ง ตอบคำถาม ได้ช้า ผู้ที่พูดด้วยต้องคอยพยายามช่วยให้พูดต่อไปได้

ระดับ 1 ไม่มีความรู้กฎไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ สามารถพูดบางคำ หรือบางข้อความ ได้ใน วงจำกัด เช่น Good morning ขณะพูดต้องใช้ท่าทาง หรือมือไม้ประกอบเพื่อให้ผู้ฟังเข้าใจ

แบบของ เจ.เอล.ดี. คลาร์ก (J.L.D. Clark) เหมาะสำหรับครูเมื่อต้องการวัดระดับ ความสามารถของนักเรียน โดยประมาณ ประกอบด้วย Pronunciation, Vocabulary, Structure และ Fluency โดยแต่ละด้านแบ่งเป็น 4 ระดับ เช่น Pronunciation

ระดับ 4 ออกเสียงถูกต้อง พูดได้ระดับ 3 ออกเสียงผิดบ้างเป็นครั้งคราวแต่โดยทั่วไป แล้วเข้าใจได้

ระดับ 2 ออกเสียงผิด ๆ พูดแล้วเข้าใจยากระดับ 1 ยังพูดไม่ได้

แฮร์ริส (Harris, 1990 อ้างถึงใน กมลวรรณ โคมศรีฟ้า, 2551, น.16) ได้กล่าวถึงเกณฑ์ การ ประเมินความสามารถในการออกเสียงไว้ 5 ระดับ คือ

ระดับที่ 1 มีปัญหาในการออกเสียงเป็นอย่างมาก ทำให้ไม่เข้าใจในสิ่งที่พูดได้เลย

ระดับที่ 2 มีปัญหาในการออกเสียงมาก ยากแก่การเข้าใจในคำพูดได้ ผู้ฟังจะต้องถามซ้ำๆถึงสิ่งที่ผู้พูดต้องการสื่อ

ระดับ 3 มีปัญหาในการออกเสียงน้อย ผู้ฟังจะต้องตั้งใจฟัง จึงจะสามารถเข้าใจได้ มี การออกเสียงผิดให้ผู้ฟังสับสนบางครั้ง

ระดับ 4 ผู้พูดสามารถออกเสียงได้ดี แต่ยังมีปัญหาในการออกเสียงบ้าง แต่ผู้ฟัง สามารถเข้าใจในสิ่งที่ผู้พูดต้องการสื่อสาร

ระดับ 5 ผู้พูดสามารถออกเสียงได้ดี เทียบเท่ากับเจ้าของภาษา

สนิท สัตโยภาส (2532 อ้างถึงใน สาริณี สุวรรณพันธ์, 2553, น.35) ได้กล่าวถึงวิธีการวัดผลการออกเสียงไว้ว่า “วิธีวัดการออกเสียงที่ดีที่สุดก็คือ ให้นักเรียนได้พูดออกเสียงมาจริง ๆ” แต่ครู ต้องตั้งเกณฑ์การให้คะแนนไว้สำหรับการเปล่งเสียงชัดเจน การหยุดวรรคตอน การเน้นคำ และความคล่องแคล่วในการพูด เป็นต้น

การทดสอบและประเมินความสามารถในการออกเสียงภาษาอังกฤษในการวิจัยครั้งนี้ คือ การออกเสียงสระและพยัญชนะที่ปรากฏในคำแต่ละเสียง ได้อย่างถูกต้อง การออกเสียงคำศัพท์ ที่มีสอง พยางค์ขึ้นไปโดยมีการเน้นเสียงหนักเบาในแต่ละคำ ได้อย่างถูกต้อง การโยงเสียงระหว่างคำ ได้อย่าง ถูกต้อง ซึ่งสามารถวัดได้ด้วยการประเมินตามสภาพจริงทั้งก่อนและหลังเรียน โดยให้ผู้เรียนแต่ละคน อ่านออกเสียงสระและพยัญชนะ ออกเสียงเน้นหนักในคำออกเสียงเชื่อมโยง ในวลีและประโยคที่ ปรากฏในบทอ่าน

2.4 การจัดการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน

2.4.1 แนวคิดการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อน

แนวคิดเกี่ยวกับวิธีการสอนแบบกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อน (Peer-Assisted Learning) ได้มีการพัฒนาเป็นเวลานาน ซึ่งกล่าว สรุปได้ดังนี้

สมลักษณ์ ศรีธงชัย (2537) ได้กล่าวถึงเรื่องการปฏิบัติงานของครูและในที่ประชุม ได้เสนอวิธีการแก้ปัญหาโดยการให้นักเรียนที่มีผลการเรียนอยู่ในเกณฑ์ที่ดีทำการสอน และทำการแนะนำแก่นักเรียนที่เรียนอ่อน นอกจากนี้ยังได้กล่าวถึงการที่ให้นักเรียนที่อยู่ในชั้นที่สูงกว่า มาสอนนักเรียนที่อยู่ในชั้นที่ต่ำกว่าอีกด้วย

ก่อ สวัสดิพิพาณิชย์ (สมลักษณ์ ศรีธงชัย, 2537, น.27; อ้างอิงจาก ก่อ สวัสดิพิพาณิชย์. 2520, น.3 - 4) ได้เสนอให้นำเอาวิธีการสอนแบบนักเรียนสอนกันเองไปใช้ สำหรับโรงเรียนที่นำเอาแนวคิดแบบ กิจกรรมกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อนมาใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ได้แก่การจัดกิจกรรมการเรียน การสอนของ โรงเรียนบ้านพุ่มม่วง จังหวัดเพชรบุรี และโรงเรียนบ้านหัวหนอง จังหวัดขอนแก่น ซึ่งจะ เห็นได้ว่าการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนของโรงเรียนดังกล่าว เด็กนักเรียนได้มีส่วนร่วมในกิจกรรมมากที่สุด เป็นการกระตุ้นให้นักเรียนสนใจในการเรียนการสอนมากยิ่งขึ้น

พิกุล ภูมิแสน (2539, น.28; อ้างอิงจาก Hurley. 1972, p.604 - A) กิจกรรมการเรียนการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อน เป็นแนวคิดที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ เรียนรู้ด้วยตนเอง เป็นการกระจายบทบาทการสอนของครูไปสู่ นักเรียน นับว่าเป็นกิจกรรมการเรียน การสอนที่ยืด เด็กนักเรียนเป็นศูนย์กลาง วิธีการจัดการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนได้รับความ สนใจจากนักศึกษา

เป็นจำนวนมาก เพราะเทคนิควิธีการจัดการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนเป็น วิธีการที่ครูผู้สอนพยายามเข้าถึงตัวนักเรียนแต่ละคน เป็นแนวความคิดที่ส่งเสริมและโน้มน้าวให้เด็ก นักเรียนเกิดทัศนคติที่ดีภายในกลุ่ม วิธีการจัดการเรียนรู้ดังกล่าวนี้ครูผู้สอนต้องมีการวางแผนไว้การเรียนรู้ของเด็กนักเรียน

สุคนธ์ สิ้นธพานนท์ และคณะ (อ้างใน ประนอม ดอนแก้ว, 2550, น.12) กล่าวว่า กลวิธีการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนเป็นวิธีการสอนวิธีหนึ่งที่น่าสนใจของปรัชญาการศึกษาที่ว่า learning by doing ตามแนวทฤษฎีของ John Dewey โดยเน้นการให้นักเรียนมีการรวมกลุ่มเพื่อการทำงานร่วมกันหรือการปฏิบัติในกิจกรรมการเรียนการสอน อาจกล่าวได้ว่าการสอนแบบเพื่อนช่วยสอนนั้นเป็นการส่งเสริมระบอบประชาธิปไตย และยังมุ่งให้ผู้เรียนที่มีผลสัมฤทธิ์อยู่ในเกณฑ์ต่ำได้รับประโยชน์จากเพื่อนนักเรียนที่เก่งกว่าหรือมีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนอยู่ในเกณฑ์สูง นอกจากนี้กิจกรรมการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนเป็นแนวคิดที่เปิดโอกาสให้นักเรียนเรียนรู้ด้วยตนเอง เป็นการกระจายบทบาทจากครูผู้สอนไปสู่ผู้นับว่าเป็นวิธีการสอนที่ยึดนักเรียนเป็นศูนย์กลาง

2.4.2 ความหมายการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน

การจัดการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน เป็นการเรียนรู้แบบร่วมมืออีกรูปแบบหนึ่ง ซึ่งรูปแบบจะคล้ายคลึงกับการจัดการเรียนรู้แบบ Team – Assisted Individualization (TAI) Kohn and Vajda (1975) ได้กล่าวสนับสนุนว่า วิธีสอนแบบใช้เพื่อนช่วยหมายถึง วิธีสอนที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ทำกิจกรรมการเรียนรู้เป็นคู่หรือกลุ่มย่อย โดยร่วมกันทำกิจกรรมทุกทักษะ เป็นการเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ช่วยเหลือกันและมีปฏิสัมพันธ์กัน ได้ใช้ภาษาในการสื่อสารเพื่อเจรจาหาความหมายด้วยตนเอง ครูเป็นเพียงผู้ทำหน้าที่ให้ความช่วยเหลือให้คำแนะนำ และช่วยจัดกระบวนการเรียนการสอนในชั้นเรียน โดยให้ผู้เรียนรับผิดชอบกระบวนการเรียนเอง

Maheady, Mallette, Harper, Sacca and Pomerantz (1994) กล่าวถึงวิธีการเรียนรู้แบบใช้เพื่อนช่วยว่า เป็นวิธีสอนอีกวิธีทางเลือกหนึ่งที่มีประสิทธิภาพในการส่งเสริมความรู้ความสามารถทางวิชาการ (Academic Performance) แก่ผู้เรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ เนื่องจากเป็นวิธีสอนที่มีการจัดกิจกรรมเพื่อกระตุ้นให้ผู้เรียนมีบทบาทและมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรม และส่งผลให้เกิดความกระตือรือร้นในการเรียนจากความหมายดังกล่าวข้างต้น กลวิธีการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนหมายถึง การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ โดยมีการจับคู่ระหว่างผู้เรียนที่มีทักษะการเคลื่อนไหวทางกายในการเล่นวอลเลย์บอลดีกว่ากับผู้ที่มีทักษะการเคลื่อนไหวทางกายในการเล่นวอลเลย์บอลต่ำกว่า เพื่อช่วยเหลือซึ่งกันและกันในขณะที่ทำกิจกรรม โดยผู้เรียนที่ทำหน้าที่เป็นนักเรียนผู้สอน ซึ่งได้รับการฝึกอบรมแนวทางการเคลื่อนไหว

ทางกาย ทักษะแต่ละกิจกรรม การเสริมแรงทางบวก การให้กำลังใจ การให้รางวัล เพื่อช่วยสร้างบรรยากาศที่ดีในชั้นเรียนและส่งเสริมให้ผู้เรียนมีเจตคติที่ดี ต่อการเรียน รวมถึงมีการจัดทีมเพื่อแข่งขัน โดยผู้เรียนแต่ละคู่ทำกิจกรรมตามแบบฝึกทักษะการเคลื่อนไหวทางกายในการเล่นวอลเลย์บอลจำนวน 10 กิจกรรม ผู้เรียนที่ทำหน้าที่เป็นนักเรียนผู้สอนเป็นผู้อธิบาย และสาธิตให้กับนักเรียนผู้เรียนรวมทั้งนำฝึกทักษะแต่ละกิจกรรมเมื่อนักเรียนผู้สอนเพิ่มทักษะแต่ละกิจกรรม ให้กับตนเอง และนักเรียนผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ทักษะใหม่ให้กับตนเองด้วยแล้วผู้เรียนแต่ละคู่สลับเปลี่ยนสลับบทบาทกันเพื่อเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ทำหน้าที่เป็นทั้งนักเรียนผู้สอนและนักเรียนผู้เรียน

Imel (อ้างใน ประพนอม ดอนแก้ว, 2550) กล่าวว่า กลวิธีการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน หมายถึง กระบวนการเรียนการสอนที่ให้ผู้เรียนจับคู่สอนกันเอง

Thomas (อ้างใน ประพนอม ดอนแก้ว, 2550) กล่าวว่า เป็นกระบวนการเรียนการสอนที่ให้ผู้เรียนที่มีความสามารถทางการเรียนสูงกว่าและได้รับการฝึกฝน รวมทั้งอยู่ภายใต้ความควบคุมจากครูผู้สอนช่วยเหลือผู้เรียนคนอื่นในการเรียน โดยเป็นผู้เรียนที่อยู่ระดับชั้นเดียวกัน

Topping (อ้างใน ประพนอม ดอนแก้ว, 2550) กล่าวว่า กลวิธีการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน หมายถึง การจัดกิจกรรมการสอนเพื่อให้ได้มาซึ่งความรู้ และทักษะโดยการให้ความช่วยเหลือสนับสนุนจากเพื่อนร่วมชั้นที่ได้จากการจับคู่กัน โดยผู้เรียนทั้งคู่ช่วยเหลือกันเรียนและได้เรียนรู้ซึ่งกันและกัน โดยอาศัยการกระทำ ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเรียน โดยรับบทบาทเป็นนักเรียนผู้สอนและนักเรียนผู้เรียน อีกทั้งยังเป็นวิธีสอนที่ต้องอาศัยการวางแผนขั้นตอนการดำเนินงานอย่างเป็นระบบ รวมถึงมีการฝึกหัดนักเรียนผู้สอนให้ทำหน้าที่ของตนเองอย่างมีประสิทธิภาพ

กรมวิชาการ (2544, น.61 - 63) การจัดการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน หรือการให้ผู้เรียนช่วยสอนกันเองนี้ เป็นวิธีการที่ จะช่วยให้ผู้เรียนได้รับประโยชน์ทางด้านวิชาการด้วยกันทั้งสองฝ่าย วิธีการให้ผู้เรียนสอนกันเองนี้ได้มี การพัฒนาและนำมาใช้ในรูปแบบที่แตกต่างกันออกไปตามจุดมุ่งหมายและวิธีการของครู โดยมุ่งเน้นเพื่อช่วยเหลือผู้เรียนที่ช้าและมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ต่ำ มีปัญหาในด้านความประพฤติและปัญหาด้านอื่นๆ โดยมีความเชื่อว่า วิธีการให้ผู้เรียนสอนกันเองนี้ ผู้เรียนจะเรียนรู้อะไรต่างๆ ได้จากกันและกันและการเรียนรู้แบบนี้ทำให้ผู้ที่เรียนรู้ช้าเกิดการเรียนรู้ได้ เนื่องจากภาษาที่ใช้ในการพูดจาสื่อสารกันนั้น สามารถสื่อความหมายระหว่างกันและกันได้เป็นอย่างดี เนื่องจากเพื่อนนักเรียนเป็นวัย เดียวกัน ซึ่งสามารถช่วยในการถ่ายทอดสิ่งที่เขาได้เรียนรู้มาให้เพื่อนๆ ฟังด้วยภาษาและรูปแบบของเขาเองก็จะทำให้นักเรียนเข้าใจในความรู้ที่นั้น ได้แจ่มแจ้งมากยิ่งขึ้น ผู้เรียนซึ่งได้รับฟังจากเพื่อน

ก็จะได้รับประโยชน์ด้วย ดังนั้น จึงพอสรุปได้ว่า การจัดการเรียนรู้แบบกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อน หมายถึง การจัดการ เรียนการสอนให้แก่ นักเรียน โดยเป็นวิธีการรวมกลุ่มของนักเรียน เพื่อการทำงานหรือปฏิบัติกิจกรรม ร่วมกันในการเรียนการสอน โดยเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้สอนกันเอง เรียนรู้จากการรวมกลุ่ม ซึ่งผู้เรียน จะมีการถ่ายทอดด้วยภาษาของตนเอง เป็นการช่วยให้ผู้เรียนที่เรียนช้าเกิดการเรียนรู้ได้และยังมีเจตคติที่ดีต่อการเรียน

2.4.3 วัตถุประสงค์ของการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเพื่อนช่วยเพื่อน

การจัดการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน นักเรียนทุกคนมีบทบาทในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน จากการศึกษางานวิจัยผู้ศึกษาได้กำหนดวัตถุประสงค์ การจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน ไว้ดังนี้

1. เพื่อเป็นการส่งเสริมในเรื่องกระบวนการกลุ่มของนักเรียนให้เน้นการให้นักเรียนช่วยเหลือกัน ตลอดจนเห็นคุณค่าของการศึกษาหาความรู้ด้วยตนเอง (พรพรรณศรีมิ เงามธรรมสาร, 2533)

2. เพื่อให้ นักเรียนที่มีระดับความแตกต่าง สามารถเรียนจากประสบการณ์อย่างเดียวกันได้ (วิชาดา สิ้นประจักษ์ผล, 2536)

3. เพื่อให้ นักเรียนสามารถเรียนรู้จากแหล่งต่างๆมากขึ้น เช่น จากเพื่อนนักเรียนด้วยกัน หรือจากอุปกรณ์ต่างๆที่นำมาประกอบการเรียนการสอน (Young, 1972)

4. เพื่อสร้างทัศนคติที่ดี รวมทั้งแรงจูงใจในการเรียน เนื่องจากนักเรียนผู้สอนนั้น จะรู้สึก ภาคภูมิใจในตนเอง หรือรู้สึกว่าได้ประสบความสำเร็จในการเรียน เนื่องจากมีโอกาสได้ทำประโยชน์

5. เพื่อให้การเรียนการสอนมีลักษณะเป็นการสื่อสารมากขึ้น ลักษณะดังกล่าวจะทำให้ ปฏิสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนดีขึ้น เนื่องจากบรรยากาศในชั้นเรียนจะมีความเป็นกันเอง (Calani, 1975)

6. ครูจะเป็นผู้ให้คำแนะนำ ให้คำปรึกษา และคอยสังเกตตลอดจนทำการแก้ไขปัญหาที่เกิดในการเรียนการสอนของนักเรียนแต่ละกลุ่ม (วิไล พิพัฒน์มงคลพร, 2535)

2.4.4 รูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน

นักการศึกษาหลายคนได้ประมวลแนวคิดที่เกิดจากวิธีการสอน โดยการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนไว้หลากหลาย

การจัดการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน สุคนธ์ สิ้นธพานนท์ และคณะ (อ้างใน ประนอมคอนแก้ว, 2550, น.12) เป็นวิธีการสอนวิธีหนึ่งที่สืบทอดแนวคิด ของ John Dewey เกี่ยวกับทฤษฎี Learning by Doing โดยการเน้นให้นักเรียนมีการรวมกลุ่มเพื่อการทำงานหรือ การปฏิบัติกิจกรรม

การเรียนรู้ อาจกล่าวได้ว่าการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน เป็นกิจกรรมส่งเสริมระบอบประชาธิปไตยและยังมุ่งให้นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ ให้ได้รับประโยชน์จากเพื่อนนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง หรือ เพื่อนที่มีความรู้มากกว่าหรือเก่งกว่า

อุทัย เพชรช่วย (2530) การจัดการเรียนรู้แบบกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อนสามารถนำมาประยุกต์ใช้ได้กับการจัดชั้นเรียนตามปกติหรืออาจจะจัดชั้นเรียนพิเศษ โดยให้นักเรียนเรียนรู้จากเพื่อนในวัยเดียวกัน (Peer - Tutoring) หรืออาจจัดชั้นเรียนให้นักเรียนที่มีคุณวุฒิ หรือวัยที่สูงกว่า นักเรียนผู้เรียน (Cross - Age Tutoring) นอกจากนี้ครูผู้สอนยังสามารถนำไปใช้กับเนื้อหาตามปกติ หรือใช้ในการทบทวนหรือสอนซ่อมเสริมได้ตามความเหมาะสม

Maheady (1994, pp. 269-289) ได้รวบรวมกลวิธีการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน ดังนี้

1. การสอน โดยเพื่อนต่างระดับชั้น (Cross-Age Tutoring) เป็นการสอนที่มีการจับคู่ระหว่างผู้เรียนที่มีระดับอายุแตกต่างกัน โดยให้ผู้เรียนที่อยู่ในระดับชั้นสูงกว่าหรือผู้เรียนที่มีอายุกว่า ซึ่งอยู่ภายใต้การดูแลและความควบคุมของครูผู้สอน เป็นผู้รับผิดชอบ ช่วยเหลือ และถ่ายทอดความรู้แก่ผู้เรียนที่มีความสามารถทางการเรียนน้อยกว่า

2. การสอน โดยการสลับบทบาท (Reverse-Role Tutoring) เป็นการสอนที่ให้ผู้เรียนจับคู่กันทำกิจกรรม โดยเป็นการจับคู่ระหว่างผู้เรียนที่มีระดับอายุมากกว่าแต่เป็นผู้ที่มีความสามารถทางการเรียนต่ำกว่า หรือเป็นผู้ที่มีความบกพร่องในการเรียนรู้ กับผู้เรียนที่อายุน้อยกว่าแต่มีระดับสติปัญญาที่อยู่ในระดับปกติ ผู้เรียนทั้งสองจะได้สลับบทบาทกันเป็นทั้งนักเรียนผู้สอน ซึ่งเป็นผู้ที่ถ่ายทอดความรู้และนักเรียนผู้เรียนซึ่งเป็นผู้ที่ได้รับการสอน การสอนนี้ยังเป็นการสอนที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดความรู้สึกรับรู้คุณค่าในตนเอง

3. การสอน โดยเพื่อนร่วมชั้น (Classwide-Peer Tutoring) เป็นการสอนที่มีการจัดกิจกรรมโดยครูแบ่งผู้เรียนออกเป็นสองทีม ภายในแต่ละทีมมีการจับคู่กันเพื่อร่วมกันทำกิจกรรม ผู้เรียนแต่ละคู่จะได้สลับบทบาทกันเป็นทั้งนักเรียนผู้สอนและนักเรียนผู้เรียนในขณะที่ทำกิจกรรม หากนักเรียนผู้เรียนทำสิ่งใดได้ถูกต้องจะได้รับการเสริมแรงจากนักเรียนผู้สอนเพื่อน เป็นการสร้างกำลังใจแก่นักเรียนผู้เรียน และการสอนนี้ยังเป็นวิธีสอนที่สร้างแรงจูงใจให้แก่ผู้เรียนอีกด้วย เนื่องจากมีการแข่งขันระหว่างทีม มีการประกาศทีมที่ชนะและมอบของรางวัลให้

Miller, Barbetta and Heron (อ้างใน ประนอม ดอนแก้ว, 2550, น.14) ได้กล่าวถึงรูปแบบกลวิธีการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนไว้หลายรูปแบบดังนี้

1. การสอน โดยเพื่อนร่วมชั้น (Classwide-Peer Tutoring) เป็นการสอนที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนทั้งสองคนที่จับคู่กันมีส่วนร่วมในการเรียนการสอน โดยให้ผู้เรียนทั้งสองสลับบทบาท

เป็นทั้งนักเรียนผู้สอนที่คอยถ่ายทอดความรู้ให้แก่ นักเรียนผู้เรียน และนักเรียนผู้เรียน ซึ่งเป็นผู้ที่ได้รับการสอน

2. การสอนโดยเพื่อนต่างระดับชั้น (Cross-Age Peer Tutoring) เป็นการสอนที่มีการจับคู่ระหว่างผู้เรียนที่มีระดับอายุแตกต่างกัน โดยให้ผู้เรียนที่มีระดับอายุสูงกว่าทำหน้าที่เป็นผู้สอนและให้ความรู้ ซึ่งผู้เรียนทั้งสองคนไม่จำเป็นต้องมีความสามารถทางการเรียนที่แตกต่างกันมาก

3. การสอนโดยการจับคู่ (One-to-One Tutoring) เป็นการสอนที่ให้ผู้เรียนที่มีความสามารถทางการเรียนสูงกว่าเลือกจับคู่กับผู้เรียนที่มีความสามารถทางการเรียนต่ำกว่าด้วยความสมัครใจของตนเอง แล้วทำหน้าที่สอนในเรื่องที่ตนมีความสนใจ มีความถนัด และมีทักษะที่ดี

4. การสอนโดยบุคคลทางบ้าน (Home-Based Tutoring) เป็นการสอนที่ให้ผู้เรียนที่บ้านของผู้เรียนมีส่วนร่วมในการสอน ให้ความช่วยเหลือในการพัฒนาความรู้ความสามารถ แก่บุตรหลานของตนระหว่างที่บุตรหลานอยู่ที่บ้าน

จะเห็นได้ว่ารูปแบบการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนมีหลากหลาย ผู้สอนสามารถเลือกรูปแบบการเรียนรู้ให้เหมาะสมกับระดับความสามารถของผู้เรียน ในแต่ละคนแต่ละระดับชั้น ซึ่งงานวิจัยนี้ผู้วิจัยจะใช้การเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนสอนโดยการจับคู่ (One-to-One Tutoring) ซึ่งเป็นการสอนที่ให้ผู้เรียนที่มีความสามารถทางการเรียนสูงกว่าเลือกจับคู่กับผู้เรียนที่มีความสามารถทางการเรียนต่ำกว่าด้วยความสมัครใจของตนเอง แล้วทำหน้าที่สอนแทนครูผู้สอน

2.4.5 หลักเกณฑ์ในการจัดการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนนักการศึกษาได้กล่าวถึงเกณฑ์การจัดการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน ดังนี้

Bender (2002, pp.115-139) กล่าวถึงหลักการใช้กลวิธีการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนว่าการให้เพื่อนช่วยเพื่อนจะมีประสิทธิภาพสูงสุดนั้น ควรดำเนินไปตามหลักเกณฑ์ คือ

1. เพื่อนผู้สอนจะต้องมีทักษะที่จำเป็น เช่น ความเข้าใจในจุดประสงค์ของการสอน จำแนกได้ว่าคำตอบที่ผิดและคำตอบที่ถูกต้องต่างกันอย่างไร รู้จักการให้แรงเสริมแก่เพื่อนผู้เรียน รู้จักบันทึกความก้าวหน้าในการเรียนของเพื่อนผู้เรียน และมนุษยสัมพันธ์ที่ดีกับเพื่อนผู้เรียน

2. กำหนดจุดประสงค์เชิงพฤติกรรมให้ชัดเจน ทั้งนี้เพื่อให้บุคคลทั้งสองช่วยกันบรรลุเป้าหมายในการเรียน

3. ครูเป็นผู้กำหนดขั้นตอนในการสอนให้ชัดเจนและให้เพื่อนผู้เรียนดำเนินการตามขั้นตอนเหล่านั้น

4. สอนทีละขั้นหรือทีละแนวคิดจนกว่าเพื่อนผู้เรียนเข้าใจดีแล้วจึงสอนขั้นต่อไป

5. ฝึกให้เพื่อผู้สอนเข้าใจพฤติกรรมกรรมการแสดงออกของเพื่อนผู้เรียนด้วยว่าพฤติกรรมใด แสดงว่าเพื่อนผู้เรียนไม่เข้าใจ ทั้งนี้จะได้แก้ไขถูกต้อง

6. เพื่อนผู้สอนควรบันทึกความก้าวหน้าในการเรียนของเพื่อนผู้เรียนตามจุดประสงค์เชิงพฤติกรรมที่กำหนดไว้

7. ครูผู้ดูแลรับผิดชอบจะต้องติดตามผลการสอนของเพื่อนผู้สอนและการเรียนของเพื่อนผู้เรียนด้วยว่าดำเนินการไปในลักษณะใด มีปัญหาหรือไม่

8. ครูให้แรงเสริมแก่ทั้ง 2 คนอย่างสม่ำเสมอ

9. ช่วงเวลาในการให้เพื่อนช่วยเพื่อนไม่ควรใช้เวลานานเกินไป งานวิจัยระบุว่าระยะเวลาที่มีประสิทธิภาพในการให้เพื่อนช่วยเพื่อนในระดับชั้นประถมศึกษาอยู่ระหว่าง 15–30 นาที

10. เพื่อนผู้สอนมีการยกตัวอย่างประกอบการสอน จึงจะช่วยให้เพื่อนผู้เรียนเรียนเข้าใจเนื้อหาได้ดียิ่งขึ้น

อุทัย เพชรช่วย (2528) กล่าวถึงการดำเนินการเรียนการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อน ครูผู้สอนจะต้องพิจารณาและดำเนินการตามลำดับ ขั้นตอนต่อไปนี้

1. ชี้แนะและกระตุ้นให้นักเรียนได้มองเห็นความสำคัญ และเกิดความเชื่อมั่นว่าตนจะได้รับประโยชน์จากการจัดการเรียนรู้แบบกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อน

2. ชี้แจงเกี่ยวกับวิธีการสอน โดยการจัดกลุ่มให้มีผู้นำในการเรียนแก่นักเรียนที่เป็นผู้นำในการเรียน และให้คำแนะนำเกี่ยวกับบทบาทหน้าที่ของผู้นำในการเรียน เพื่อให้เข้าใจอย่างชัดเจน

3. คอยให้คำแนะนำและเปิดโอกาสให้นักเรียนที่เป็นผู้นำในการเรียนได้มีโอกาสพบปะ เพื่อปรึกษาได้ทุกช่วงเวลาที่เด็กนักเรียนต้องการ หรือมีปัญหาเกิดขึ้น

4. การประเมินผลการเรียนของนักเรียนแต่ละกลุ่มสัปดาห์ละครั้ง เพื่อกระตุ้นให้นักเรียน ในแต่ละกลุ่มได้แข่งขันกันเอง

5. มีการเตรียมแหล่งข้อมูลให้เพียงพอ เช่น หนังสือ คู่มือ หนังสือพิมพ์ และวารสารต่างๆ ตลอดจนวัสดุ - อุปกรณ์ในการเรียน ได้แก่ วิทยุ เทปบันทึกเสียงและอื่นๆ เป็นต้น

6. การกระจายเนื้อหาในรายวิชาที่จะสอนให้เป็นบทย่อยๆ แล้วจัดเรียงลำดับตามความเหมาะสม

7. เตรียมแบบฝึกหัดประกอบการเรียน ตลอดจนการเตรียมแบบทดสอบ และในขณะที่เดียวกันจะต้องมีการกำหนดเรื่องการให้คะแนน การตีความผลสอบ เพื่อความสะดวกในการดำเนิน กิจกรรมการเรียนการสอน

8. ในการเลือกนักเรียนผู้สอน (Tutors) นักเรียนที่เรียนในกลุ่ม (Tutees) เพื่อจัดกลุ่มหรือจัดคู่ระหว่างนักเรียนผู้สอนและผู้เรียนนั้นครูผู้สอนต้องแนะนำหรืออธิบายให้นักเรียนเข้าใจบทบาทหน้าที่ของตนเอง

8.1 หลักเกณฑ์ในการเลือกนักเรียนผู้สอน มีดังนี้

8.1.1 เป็นผู้มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอยู่ในเกณฑ์สูง

8.1.2 เป็นผู้มีความเสียสละ และมีความสมัครใจที่จะสอน

8.1.3 เป็นผู้มีความประพฤติและนิสัยดี เป็นที่ยอมรับของผู้เรียนภายในกลุ่ม

8.2 หลักเกณฑ์ในการเลือกนักเรียนผู้เรียน มีดังนี้

8.2.1 เป็นผู้มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอยู่ในเกณฑ์ต่ำ

8.2.2 เป็นนักเรียนที่มีปัญหาในเรื่องการเรียน หรือขาดเรียนบ่อยๆ

เมื่อครูผู้สอนคัดเลือกตัวผู้เรียนเป็นที่เรียบร้อยแล้ว ต่อไปก็คือการจัดกลุ่มนักเรียนโดยให้มีอัตราจำนวนนักเรียนผู้สอนต่อนักเรียนผู้เรียนอยู่ในเกณฑ์ที่เหมาะสมในกรณีที่จะให้นักเรียนมีการเรียนแบบเป็นคู่ ๆ ครูผู้สอนควรเลือกนักเรียนที่เป็นเพศเดียวกันหรืออายุใกล้เคียงกัน ในการเตรียมนักเรียนผู้สอนให้เข้าใจถึงวิธีการจัดการเรียนรู้แบบกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อนนั้น ครูจะต้องอธิบายให้นักเรียนผู้สอนเข้าใจถึงบทบาทหน้าที่ ตลอดจนการเตรียมตัวในการสอนรวมทั้งการแก้ไขปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นระหว่างเรียน

สรุปได้ว่า การเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนทำให้เห็นบทบาทหน้าที่ของครู ในกิจกรรมการเรียนการสอนที่เปลี่ยนแปลงไป โดยครูได้เปลี่ยนหน้าที่จากผู้สอนมาเป็นผู้กำกับการสอนโดยอาศัยนักเรียนผู้สอนฝึกให้กับนักเรียนผู้เรียน เมื่อนักเรียนผู้สอนเกิดความชำนาญในการสอนเพิ่มมากขึ้นแล้ว ครูจะลดบทบาทในการควบคุมดูแล นักเรียนผู้สอนจะมีส่วนร่วมเป็นอย่างมากต่อกิจกรรมการเรียนรู้ของเพื่อน

2.5 ความพึงพอใจในการเรียนรู้

2.5.1 ความหมายของความพึงพอใจ

ความพึงพอใจเป็นปัจจัยที่สำคัญประการหนึ่งที่มีผลต่อความสำเร็จของงานที่บรรลุป่าหมายที่วางไว้อย่างมีประสิทธิภาพ อันเป็นผลจากการได้รับการตอบสนองต่อแรงจูงใจหรือความต้องการของแต่ละบุคคลในแนวทางที่เขาประสงค์ ความพึงพอใจโดยทั่วไปตรงกับคำในภาษาอังกฤษว่า Satisfaction และยังมีผู้ให้ความหมายคำว่า “ความพึงพอใจ” พอสรุปได้ดังนี้

สลใจ วิบูลกิจ (2534, น.42) กล่าวว่า ความพึงพอใจ หมายถึง สภาพของอารมณ์ของบุคคลที่มีต่อองค์ประกอบของงานและสภาพแวดล้อมในการทำงาน ที่สามารถตอบสนองต่อความต้องการของบุคคลนั้น ๆ

คณิต ดวงหัตถ์ (2537, น.39) ได้สรุปแนวคิดเกี่ยวกับความพึงพอใจว่า หมายถึง ความรู้สึกชอบ หรือพอใจของบุคคลที่มีต่อการทำงานและองค์ประกอบหรือสิ่งจูงใจอื่น ๆ ถ้างานที่ทำหรือองค์ประกอบเหล่านั้นตอบสนองความต้องการของบุคคลได้บุคคลนั้นจะเกิดความพึงพอใจในงานขึ้นจะอุทิศเวลา แรงกาย แรงใจ รวมทั้งสติปัญญาให้แก่งานของตนให้บรรลุวัตถุประสงค์อย่างมีคุณภาพ สิ่งจูงใจที่ใช้เป็นเครื่องมือกระตุ้นให้บุคคลเกิดความพึงพอใจจากการศึกษา รวบรวมและสรุป ดังนี้

1. สิ่งจูงใจที่เป็นวัตถุ (material inducement) ได้แก่ เงิน สิ่งของหรือสภาวะทางกายที่ให้แก่ผู้ประกอบการต่าง ๆ
2. สภาพทางกายที่พึงปรารถนา (desirable physical condition) คือ สิ่งแวดล้อมในการประกอบกิจกรรมต่าง ๆ ซึ่งเป็นสิ่งสำคัญอย่างหนึ่งอันก่อให้เกิดความสุขทางกาย
3. ผลประโยชน์ทางอุดมคติ (ideal benefaction) หมายถึง สิ่งต่าง ๆ ที่สนองความต้องการของบุคคล
4. ผลประโยชน์ทางสังคม (association attractiveness) คือ ความสัมพันธ์อันดีมิตรกับผู้ร่วมกิจกรรม อันจะทำให้เกิดความผูกพันความพึงพอใจและสภาพการเป็นอยู่ร่วมกันเป็นความพึงพอใจของบุคคลในด้านสังคมหรือความมั่นคงในสังคม ซึ่งจะทำให้รู้สึกมีหลักประกันและมีความมั่นคงในการประกอบกิจกรรม

เทพนม เมืองแมน และสวิง สุวรรณ (2540, น.98) กล่าวถึงความพึงพอใจว่าเป็นภาวะของ ความพึงพอใจ หรือภาวการณ์มีอารมณ์ในทางบวกที่มีผลเกิดขึ้นเนื่องจากการประเมิน ประสพการณ์ของคน ๆ หนึ่ง สิ่งที่เขาคาดหวังไประหว่างการเสนอกับสิ่งที่ได้รับจะเป็นรากฐานแห่ง ความพอใจและไม่พอใจ

อนงค์ เอื้อวัฒนา (2542, น.38) กล่าวว่า ความพึงพอใจหมายถึงความรู้สึกของบุคคลที่ แสดงออกในด้านบวกหรือด้านลบ มีความสัมพันธ์กับการตอบสนองต่อสิ่งที่ต้องการ ซึ่ง ความรู้สึกพึงพอใจจะเกิดขึ้นเมื่อบุคคลได้รับ หรือบรรลุจุดมุ่งหมายในสิ่งที่ต้องการในระดับหนึ่ง และความรู้สึกดังกล่าวจะลดลงหรือไม่

กาญจนา อรุณสุขรุจี (2546, น.5) กล่าวว่า ความพึงพอใจของมนุษย์ เป็นการแสดงออกทางพฤติกรรมที่เป็นนามธรรม ไม่สามารถมองเห็นเป็นรูปร่างได้ การที่เราจะทราบว่าบุคคลมีความพึงพอใจหรือไม่ สามารถสังเกต โดยการแสดงออกที่ค่อนข้างสลับซับซ้อน และ

ต้องมีสิ่งเร้าที่ตรงต่อความต้องการของบุคคล จึงจะทำให้บุคคลเกิดความพึงพอใจ ดังนั้นการสร้างสิ่งเร้าจึงเป็นแรงจูงใจของบุคคลนั้นให้เกิดความพึงพอใจในงานนั้น

กาวินท์ พานเทียมทอง (2548, น.21) กล่าวว่า ความพึงพอใจ หมายถึง ความรู้สึกที่มีความสุข ความยินดีทางจิตใจที่เกิดขึ้นกับบุคคล จากการได้รับการตอบสนองความต้องการ และเป็นไปตามที่คาดหวังไว้และเกิดขึ้นระดับใดขึ้นอยู่กับระบบการตอบสนองความต้องการ

ชูเกียรติ มูลทา (2548, น.21) กล่าวว่า ความพึงพอใจ หมายถึง การแสดงออกซึ่งความสุข สมหวัง ของมนุษย์เมื่อได้รับการตอบสนองความต้องการ

ดุลยมาน อัทธมนีนิน (2548, น.20)กล่าวว่า ความพึงพอใจหมายถึง ความรู้สึกทางบวกของบุคคลที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งเกิดขึ้นเมื่อสิ่งเหล่านั้นสามารถตอบสนองความต้องการให้บุคคลนั้นได้

นำใจ อุทรักษ์ (2548, น.20)กล่าวว่าความพึงพอใจหมายถึงการให้ค่าความรู้สึกหรือทัศนคติด้านบวกต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ความพึงพอใจจะเกิดขึ้นก็เมื่อความต้องการบุคคลได้รับการตอบสนองหรือบรรลุจุดมุ่งหมายที่ตั้งไว้

ศุภลักษณ์ สุวรรณศรี (2548, น.21)กล่าวว่า ความพึงพอใจ หมายถึง ความรู้สึกชอบ ความรู้สึกพอใจหรือมีทัศนคติทางบวกของบุคคลที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งแล้วได้รับผลตอบแทนตามที่ต้องการ จึงทำให้เกิดความพึงพอใจขึ้นนั่นเอง

ฉวีวรรณ สิริขมาภรณ์ (2548, น.19)กล่าวว่า ความพึงพอใจ หมายถึง ความรู้สึกชอบพอที่มีต่อเรื่องใดเรื่องหนึ่งหรือองค์ประกอบ และสิ่งจูงใจในด้านต่าง ๆ ในเชิงการประมาณค่าเมื่อได้รับสิ่งที่คาดหวัง ความคาดหวังหรือความต้องการของผู้ใช้บริการที่รับการเติมเต็มหรือบรรลุตามความคาดหวังความรู้สึกดังกล่าวเป็นความรู้สึกทั้งบวกและทางลบ

สเตรสส์ และเซเลส (Strauss and Sayless. 1960, p.5-6) ให้ความเห็นว่าความพึงพอใจเป็นความรู้สึกพอใจในงานที่ทำ เต็มใจที่จะปฏิบัติงานนั้นให้สำเร็จตามวัตถุประสงค์

แอปเปิลไวท์ (Applewhite. 1965, p.6) กล่าวว่า ความพึงพอใจเป็นความรู้สึกส่วนตัวของบุคคลในการปฏิบัติงาน ซึ่งมีความหมายกว้างรวมไปถึงความพึงพอใจในสภาพแวดล้อมทางกายภาพด้วย การมีความสุขที่ทำงานร่วมกับคนอื่นที่เข้ากันได้ มีทัศนคติที่ดีต่องานด้วย

กู๊ด (Good. 1973, p.161) ได้ให้ความหมายไว้ว่า ความพึงพอใจหมายถึงสภาพหรือระดับความพึงพอใจที่เป็นผลมาจากความสนใจและเจตคติของบุคคลที่มีต่องาน

วอลเลอร์ สเตน (Wallerstein 1992, p.197) กล่าวว่าความพึงพอใจ หมายถึง ความรู้สึกที่เกิดขึ้นเมื่อได้รับความสำเร็จตามความมุ่งหมาย หรือเป็นความรู้สึกที่เกิดขึ้นเมื่อได้รับความสำเร็จตามความมุ่งหมาย หรือเป็นความรู้สึกขั้นสุดท้ายที่ได้รับผลสำเร็จตามวัตถุประสงค์

จากความหมายของความพึงพอใจ ที่มีผู้ให้ความหมายไว้ข้างต้น พอสรุปได้ว่าความพึงพอใจหมายถึง ความรู้สึกนึกคิด หรือเจตคติของบุคคลที่มีต่อการทำงานหรือการปฏิบัติกิจกรรมในเชิงบวก ดังนั้น ความพึงพอใจในการเรียนรู้จึงหมายถึง ความรู้สึกพอใจ ชอบใจ ในการร่วมปฏิบัติกิจกรรมการเรียนการสอน และต้องการดำเนินกิจกรรมนั้น ๆ จนบรรลุผลสำเร็จ

2.5.2 แนวคิดทฤษฎีที่เกี่ยวกับความพึงพอใจ

ในการปฏิบัติงานใด ๆ ก็ตาม การที่ผู้ปฏิบัติงานจะเกิดความพึงพอใจต่อการทำงานนั้นมากหรือน้อยขึ้นอยู่กับสิ่งจูงใจในงานที่มีอยู่การสร้างสิ่งจูงใจหรือแรงกระตุ้นให้เกิดกับผู้ปฏิบัติงานจึงเป็นสิ่งจำเป็นเพื่อให้การปฏิบัติงานนั้นๆเป็นไปตามวัตถุประสงค์ที่วางไว้ มีนักการศึกษาในสาขาต่าง ๆ ทำการศึกษาค้นคว้าและตั้งทฤษฎีเกี่ยวกับการจูงใจเพื่อให้เกิดความพึงพอใจในการทำงานไว้ ดังนี้

สก็อต (Scott, 1970, p.124) ได้เสนอแนวคิดในเรื่องการจูงใจให้เกิดความพึงพอใจต่อการทำงานที่จะให้เกิดผลเชิงปฏิบัติ มีลักษณะดังนี้

งานควรมีส่วนสัมพันธ์กับความปรารถนาส่วนตัว งานนั้นจะมีความหมายสำหรับผู้ทำงานนั้นต้องมีการวางแผนและวัดความสำเร็จได้ โดยใช้ระบบการทำงานและการควบคุมที่มีประสิทธิภาพ เพื่อให้ได้ผลในการสร้างสิ่งจูงใจภายในเป้าหมายของงาน จะต้องมีลักษณะดังนี้

1. คนทำงานมีส่วนในการตั้งเป้าหมาย
2. ผู้ปฏิบัติได้รับทราบผลสำเร็จในการทำงานโดยตรง
3. งานนั้นสามารถทำให้สำเร็จได้

เมื่อนำแนวคิดนี้มาประยุกต์ใช้กับการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน นักเรียนมีส่วนในการเลือกเรียนตามความสนใจ และมีโอกาสร่วมกันตั้งจุดประสงค์หรือความมุ่งหมายในการทำกิจกรรม ได้เลือกวิธีแสวงหาความรู้ด้วยวิธีที่ผู้เรียนถนัดและสามารถค้นหาคำตอบได้

มาสโลว์ (Maslow, 1970, pp.69-80) ได้เสนอทฤษฎีลำดับขั้นของความต้องการ (Hierarchy of Needs) นับว่าเป็นทฤษฎีหนึ่งที่ได้รับการยอมรับอย่างกว้างขวางซึ่งตั้งอยู่บนสมมติฐานที่ว่ามนุษย์เรามีความต้องการอยู่เสมอไม่มีที่สิ้นสุดเมื่อความต้องการได้รับการตอบสนองหรือพึงพอใจอย่างใดอย่างหนึ่งแล้วความต้องการสิ่งอื่นๆ ก็จะเกิดขึ้นมาอีก ความต้องการของคนเราอาจจะซ้ำซ้อนกัน ความต้องการอย่างหนึ่งอาจยังไม่ทันหมดไป ความต้องการอีกอย่างหนึ่งอาจเกิดขึ้นได้ ความต้องการของมนุษย์มีลำดับขั้น ดังนี้

1. ความต้องการทางด้านร่างกาย (Physiological Needs) เป็นความต้องการพื้นฐานของมนุษย์ เน้นสิ่งจำเป็นในการดำรงชีวิต ได้แก่ อาหาร อากาศ ที่อยู่อาศัย เครื่องนุ่งห่ม ยารักษาโรค ความต้องการพักผ่อน ความต้องการทางเพศ

2. ความต้องการความปลอดภัย (Safety Needs) ความมั่นคงในชีวิตที่ทั้งเป็นอยู่ปัจจุบัน และอนาคต ความเจริญก้าวหน้า อุ่นใจ

3. ความต้องการทางสังคม (Social Needs) เป็นสิ่งจูงใจที่สำคัญต่อการเกิดพฤติกรรม ต้องการให้สังคมยอมรับตนเองเข้าเป็นสมาชิก ต้องการความเป็นมิตร ความรักจากเพื่อนร่วมงาน

4. ความต้องการมีฐานะ (Esteem Needs) มีความอยากเด่นในสังคม มีชื่อเสียง อยากให้บุคคลยกย่องสรรเสริญตนเอง อยากมีความเป็นอิสระเสรีภาพ

5. ความต้องการที่จะประสบความสำเร็จในชีวิต (Self-Actualization Needs) เป็นความต้องการในระดับสูง อยากให้ตนเองประสบความสำเร็จทุกอย่างในชีวิต ซึ่งเป็นไปได้ยาก

แมคเกรเกอร์ (McGregor, 1960, pp.33-58) ได้ศึกษาธรรมชาติของมนุษย์และได้อธิบาย ลักษณะของมนุษย์ว่ามี 2 ประเภท คือ

1. คนประเภทเอ็กซ์ (X) มีลักษณะดังต่อไปนี้

1.1 มีสัญชาตญาณที่จะหลีกเลี่ยงการทำงานทุกอย่างเท่าที่จะทำได้

1.2 มีความรับผิดชอบน้อย

1.3 ชอบให้สั่งการ

1.4 ไม่มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ในการปรับปรุงองค์กร

1.5 มีความปรารถนาให้ตอบสนองความต้องการด้านร่างกายและความปลอดภัย

2. คนประเภทวาย (Y) มีลักษณะดังต่อไปนี้

2.1 ชอบทำงาน เห็นว่าการทำงานเป็นของสนุก เหมือนการเล่นหรือการพักผ่อน

2.2 มีความรับผิดชอบในการทำงาน

2.3 มีความทะเยอทะยานและกระตือรือร้น

2.4 สั่งการตนเอง และสามารถควบคุมตนเองได้

2.5 มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ในการปรับปรุงงานและองค์กร พัฒนาวิธีทำงาน

2.6 ปรารถนาด้านเกียรติยศ ชื่อเสียง ความสมหวังในชีวิต

เมซีญ กิจระการ (2544, น.45) ได้กล่าวถึงแนวคิดของ แสทฟีลด์และฮิวส์แมนที่ได้ทำการ พัฒนาแนวคิดของนักวิจัยต่าง ๆ มาเป็นเครื่องมือวัดความพึงพอใจในการปฏิบัติงาน พบว่า องค์ประกอบที่ส่งผลกระทบต่อความพึงพอใจ ซึ่งเป็นที่นิยมแพร่หลายในปัจจุบัน ประกอบไปด้วย องค์ประกอบ 5 ประการ ดังนี้

ตัวแปรที่ 1 องค์ประกอบเกี่ยวกับงานที่ทำในปัจจุบัน แบ่งเป็น

1. ความตื่นตัว/น่าเบื่อ

2. ความสนุกสนาน/ความไม่สนุกสนาน

3. ความโล่ง/ความสลับ
4. ความท้าทาย/ไม่ท้าทาย
5. มีความพอใจ/ไม่พอใจ

ตัวแปรที่ 2 องค์ประกอบทางด้านค่าจ้าง ประกอบด้วย

1. ถือว่าเป็นรางวัล/ไม่เป็นรางวัล
2. มาก/น้อย
3. ยุติธรรม/ไม่ยุติธรรม
4. เป็นทางบวก/เป็นทางลบ

ตัวแปรที่ 3 องค์ประกอบทางการเลื่อนตำแหน่ง

1. ยุติธรรม/ไม่ยุติธรรม
2. เชื่อถือได้/เชื่อถือไม่ได้
3. เป็นเชิงบวก/เป็นเชิงลบ
4. เป็นเหตุผล/ไม่เป็นเหตุผล

ตัวแปรที่ 4 องค์ประกอบทางด้านผู้บังคับบัญชา

1. อยู่ใกล้/อยู่ไกล
2. ยุติธรรมแบบจริงจัง/ยุติธรรมแบบไม่จริงจัง
3. เป็นมิตร/ค่อนข้างไม่เป็นมิตร
4. เหมาะสมทางคุณสมบัติ/ไม่เหมาะสมทางคุณสมบัติ

ตัวแปรที่ 5 องค์ประกอบทางด้านเพื่อนร่วมงาน

1. เป็นระเบียบเรียบร้อย/ไม่เป็นระเบียบเรียบร้อย
2. จงรักภักดีต่อสถานที่ทำงาน/ไม่จงรักภักดีต่อสถานที่ทำงานและเพื่อนร่วมงาน
3. สนุกสนานร่าเริง/ดูไม่มีชีวิตชีวา
4. คุ้นสนใจเอาจริงเอาจัง/ดูเหนียวหน่าย

เฮอริชเบอร์ก (Herzberg, 1959, pp.113-115) ได้ทำการศึกษาค้นคว้าทฤษฎีที่เป็นมูลเหตุที่ทำให้เกิดความพอใจ เรียกว่า The Motivation Hygiene Theory ทฤษฎีนี้ได้กล่าวถึงปัจจัยที่ทำให้เกิดความพึงพอใจในการทำงาน 2 ปัจจัย คือ

1. ปัจจัยกระตุ้น(Motivation Factors) เป็นปัจจัยที่เกี่ยวกับการงาน ซึ่งมีผลก่อให้เกิดความพึงพอใจในการทำงาน เช่น ความสำเร็จของงาน การได้รับการยอมรับนับถือ ลักษณะของงานความรับผิดชอบ ความก้าวหน้าในตำแหน่งการงาน

2. ปัจจัยค่าจูน (Hygiene Factors) เป็นปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับสิ่งแวดล้อมในการทำงาน และมีหน้าที่ให้บุคคลเกิดความพึงพอใจในการทำงาน เช่น เงินเดือน โอกาสที่จะก้าวหน้า ในอนาคต สถานะของอาชีพ สภาพการทำงาน เป็นต้น

ในการดำเนินกิจกรรมการเรียนการสอน ความพึงพอใจเป็นสิ่งสำคัญที่จะกระตุ้นให้ผู้เรียนทำงานที่ได้รับมอบหมายหรือต้องการปฏิบัติให้บรรลุผลตามวัตถุประสงค์ ครูผู้สอน ซึ่งในสภาพปัจจุบันเป็นเพียงผู้อำนวยความสะดวกหรือให้คำแนะนำปรึกษา จึงต้องคำนึงถึงความพึงพอใจในการเรียนรู้ การทำให้ผู้เรียนเกิดความพึงพอใจในการเรียนรู้หรือการปฏิบัติงาน มีแนวคิดพื้นฐานที่ต่างกัน 2 ลักษณะ คือ

1. ความพึงพอใจนำไปสู่การปฏิบัติงาน การตอบสนองความต้องการผู้ปฏิบัติงาน จนเกิด ความพึงพอใจ จะทำให้เกิดแรงจูงใจในการเพิ่มประสิทธิภาพการทำงานที่สูงกว่าผู้ไม่ได้รับการตอบสนอง

2. ผลของการปฏิบัติงานนำไปสู่ความพึงพอใจ ความสัมพันธ์ระหว่างความพึงพอใจ และผลการปฏิบัติงานจะถูกเชื่อมโยงด้วยปัจจัยอื่น ๆ ผลการปฏิบัติงานที่ดีจะนำไปสู่ผลตอบแทนที่เหมาะสม ซึ่งในที่สุดจะนำไปสู่การตอบสนองความพึงพอใจ ผลการปฏิบัติงานย่อมได้รับการตอบสนองในรูปของรางวัลหรือผลตอบแทน ซึ่งแบ่งออกเป็นผลตอบแทนภายใน (Intrinsic Rewards) และผลตอบแทนภายนอก (Extrinsic Rewards) โดยผ่านการรับรู้เกี่ยวกับความยุติธรรมของผลตอบแทน ซึ่งเป็นตัวบ่งชี้ปริมาณของผลตอบแทนที่ผู้ปฏิบัติงานได้รับ นั่นคือ ความพึงพอใจในงานของปฏิบัติงานจะถูกกำหนดโดยความแตกต่างระหว่างผลตอบแทนที่เกิดขึ้นจริง และการรับรู้เรื่องเกี่ยวกับความยุติธรรมของผลตอบแทนที่รับรู้แล้วความพึงพอใจย่อมเกิดขึ้น

จากแนวคิดพื้นฐานดังกล่าวเมื่อนำมาใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ผลตอบแทนภายในหรือรางวัลภายใน เป็นผลด้านความรู้สึกของผู้เรียนที่เกิดแก่ตัวผู้เรียนเอง เช่น ความรู้สึกต่อความสำเร็จที่เกิดขึ้นเมื่อสามารถเอาชนะความยุ่งยากต่าง ๆ และสามารถดำเนินงานภายใต้ความยุ่งยากทั้งหลายได้สำเร็จ ทำให้เกิดความภาคภูมิใจ ความมั่นใจ ตลอดจนได้รับการยกย่องจากบุคคลอื่น ส่วนผลตอบแทนภายนอก เป็นรางวัลที่ผู้อื่นจัดหาให้มากกว่าที่ตนเองให้ตนเอง เช่น การได้รับคำยกย่องชมเชยจากครูผู้สอน พ่อแม่ ผู้ปกครอง หรือแม้แต่การได้คะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในระดับที่น่าพอใจ

สรุปได้ว่า ความพึงพอใจในการเรียนและผลการเรียนจะมีความสัมพันธ์กันทางบวก ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับกิจกรรมที่ผู้เรียนได้ปฏิบัติ ทำให้ผู้เรียนได้รับการตอบสนองความต้องการทางด้านร่างกายและจิตใจ ซึ่งเป็นส่วนสำคัญที่จะทำให้เกิดความสมบูรณ์ของชีวิตมากขึ้นเพียงใด

นั่นคือ สิ่งที่ครูผู้สอนจะต้องคำนึงถึงองค์ประกอบต่าง ๆ ในการเสริมสร้างความพึงพอใจในการเรียนรู้ให้กับผู้เรียน

2.6 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

นุชนาฏ เทพพิทักษ์ศักดิ์ (2542) ได้ศึกษาการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ด้านการอ่านเร็ว วิชาภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ด้วยวิธีการเรียนรู้แบบกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อนและวิธีสอนแบบปกติ ผลการวิจัยพบว่าผลสัมฤทธิ์และความสามารถในการอ่านเร็ว วิชาภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ของนักเรียนที่เรียนด้วยวิธีสอนแบบกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อนและวิธีสอนแบบปกติ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนักเรียนที่เรียนด้วยวิธีสอนแบบกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อนมีผลสัมฤทธิ์สูงกว่านักเรียนที่เรียนด้วยวิธีสอนแบบปกติ

ประภาพร อันสงคราม (2545) ศึกษาการพัฒนาการสอนและแบบฝึกทักษะภาษาไทย การสะกดคำและแจกลูกคำด้วยวิธีการเรียนรู้แบบกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อน สำหรับนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 และเพื่อหาค่าดัชนีประสิทธิผลของแผนการสอนและแบบฝึกทักษะ ภาษาไทย ผลการศึกษาพบว่า แผนการสอนและแบบฝึกทักษะภาษาไทย การสะกดคำ ด้วยวิธีการเรียนรู้แบบกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่สร้างขึ้นมีประสิทธิภาพเท่ากับ 83.40/86.16 และมีค่าดัชนีประสิทธิผลเท่ากับ .49 แสดงว่าผู้เรียนมีความรู้เพิ่มขึ้นร้อยละ 49

จีวัน บุญตัน (2546) นักศึกษาปริญญาโท คณะศึกษาศาสตร์ สาขาวิชาการสอน ภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ได้ทำการวิจัยเรื่องการใช้กลวิธีการเรียนแบบเพื่อนช่วยเพื่อน เพื่อเพิ่มพูนความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษและการมองเห็นคุณค่าในตนเอง กลุ่มตัวอย่างเป็น นักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4/6 ที่กำลังเรียนวิชาภาษาอังกฤษอ่านเขียน (อ 025) โรงเรียนสันป่าตองวิทยาคม อำเภอสันป่าตอง จังหวัดเชียงใหม่ จำนวน 18 คน ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่ใช้กลวิธีการเรียนแบบเพื่อนช่วยเพื่อน มีความเข้าใจในการอ่าน ภาษาอังกฤษและมองเห็นคุณค่าในตนเองหลังการทดลองสูงกว่าการทดลอง ผลการวิจัยสรุป ได้ ดังนี้

1. นักเรียนที่ใช้กลวิธีการเรียนแบบเพื่อนช่วยเพื่อน มีความเข้าใจในการอ่าน ภาษาอังกฤษหลังการทดลองสูงกว่าการทดลอง
2. นักเรียนที่ใช้กลวิธีการเรียนแบบเพื่อนช่วยเพื่อน มองเห็นคุณค่าในตนเองหลังการ ทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง

อารยันต์ แสงนิกุล (2546) ศึกษาการพัฒนาแผนการเรียนรู้แบบกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อน กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย เรื่อง ขุนช้างขุนแผน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ผลการศึกษา พบว่า แผนการเรียนรู้มีประสิทธิภาพเท่ากับ 88.00/86.86 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ 80/80 ที่ตั้งไว้ นักเรียนกลุ่มเรียน เก่ง ปานกลาง และอ่อน มีคะแนนเฉลี่ยหลังเรียนเพิ่มขึ้นจากก่อนเรียนเท่ากับ 27.14, 28.86, 29.14 คะแนนตามลำดับ และมีค่าดัชนีประสิทธิผลของแผนการเรียนรู้เท่ากับร้อยละ 81 นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ดังนั้นจึงควรนำการจัดกิจกรรมแบบกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อน ไปใช้กับการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ในเรื่องอื่นต่อไป

สุนันทา โพธิ์ชัย (2547) ศึกษาการพัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้แบบกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อน เรื่อง เศษส่วนวิชาคณิตศาสตร์ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ผลการศึกษาพบว่า แผนการจัดการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน เรื่อง เศษส่วน มีประสิทธิภาพ 80.80/76.80 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ และมีค่าดัชนีประสิทธิผลของแผนการจัดการเรียนรู้แบบกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อน มีค่าเท่ากับ .49

จันทร์เพ็ญ บำรุง (2547) ได้ศึกษาการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ โดยใช้เทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนบ้านโคกตะเคียน อำเภอกาบเชิง จังหวัดสุรินทร์ ผู้ร่วมศึกษาค้นคว้าประกอบด้วยครูผู้สอนภาษาอังกฤษจำนวน 2 คน และนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 เก็บรวบรวมข้อมูลทั้งหมด 3 วงจร วงจรละ 4 ชั่วโมง ผลการศึกษา พบว่านักเรียนสามารถพูดโต้ตอบโดยใช้ประโยคและออกเสียงได้ถูกต้องเป็นบางประโยค ตามสถานการณ์ นักเรียนผู้นำมีความมั่นใจพร้อมช่วยเพื่อนมากขึ้น นักเรียนให้ความสนใจและสนุกสนานในการร่วมกิจกรรม เรียบเรียงเนื้อหาในการพูดเป็นไปด้วยความเรียบร้อย

ศิวาณา พันธุ์รัตน์ (2549) ศึกษาการปรับพฤติกรรมภาวะไม่อยู่นิ่งและสมาธิสั้นของเด็ก ออทิสติกในห้องเรียนเรียนร่วม โดยใช้เทคนิคเพื่อนสอนเพื่อน โรงเรียนวัดช่างเคี่ยน พบว่า กรณีศึกษามีพฤติกรรมการวิ่งออกนอกแถวขณะร่วมกิจกรรมเคารพธงชาติลดลงหลังใช้เทคนิคเพื่อนสอนเพื่อน

นภคณ คำเรียง (2549) ศึกษาวิจัยเรื่องการพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยใช้วิธีการเรียนการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4/5 โรงเรียนบ้านอู่ทอง อำเภ่อู่ทอง จังหวัดสุพรรณบุรี พบว่า นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนผ่านเกณฑ์ที่กำหนดทุกคน และกิจกรรมกลุ่มทำให้เกิดบรรยากาศที่ดี

อดิกันต์ ภูดีทิพย์ (2552) การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิทยาศาสตร์และพฤติกรรมด้านคุณธรรม จริยธรรม พื้นฐาน 8 ประการ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 สรุปได้ดังนี้

1. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.01

2. พฤติกรรมด้านคุณธรรม จริยธรรม พื้นฐาน 8 ประการ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อนหลังเรียน มีค่าเฉลี่ยร้อยละ 92.91 สูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดที่ตั้งไว้ คือ ร้อยละ 80

นวกานต์ มณีศรี (2555) ศึกษาวิจัยเรื่องการพัฒนาทักษะการใช้โปรแกรม Microsoft Office Excel 2007 ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้เทคนิคการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อน พบว่าจากการใช้เทคนิคการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อน ทำให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาทักษะการใช้โปรแกรม Microsoft Office Excel 2007 ได้ดีและรวดเร็วขึ้น โดยคิดค่าเฉลี่ยของคะแนนก่อนเรียนได้ 3.56 ค่าเฉลี่ยของคะแนนหลังเรียนได้ 6.68 คิดค่าความก้าวหน้าจากผลการทำแบบทดสอบได้ 3.11 คะแนน

พิมพ์ แสงแก้ว (2555) การพัฒนาชุดกิจกรรมการอ่านภาษาอังกฤษ โดยใช้เทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อน เรื่อง Klonglan District สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ผลการวิจัยพบว่า 1) ชุดกิจกรรมการอ่านภาษาอังกฤษ โดยใช้เทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อน เรื่อง Klonglan District สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีประสิทธิภาพเท่ากับ 76.84/75.67 ผลการเปรียบเทียบความสามารถทางการอ่านภาษาอังกฤษ ก่อนและหลังเรียนด้วยชุดกิจกรรมการอ่านภาษาอังกฤษ โดยใช้เทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อน พบว่าความสามารถทางการอ่านภาษาอังกฤษหลังเรียนด้วยชุดกิจกรรมการอ่านภาษาอังกฤษ สูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 3) ความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่มีต่อชุดกิจกรรมการอ่านภาษาอังกฤษ โดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุด

บุษยากร ชัยขวา (2557) การจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน (Peer-assisted Learning) เพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ผลการวิจัยพบว่า หลังการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน นักเรียนมีคะแนนเฉลี่ยด้าน ทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนเท่ากับ 3.22 ซึ่งคิดเป็นร้อยละ 14.35 และยังสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้คือ ร้อยละ 60 ความสามารถทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยมีคะแนนเฉลี่ย สูงกว่าเท่ากับร้อยละ 12.39 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

โดยภาพรวมนักเรียนมีคะแนนเฉลี่ยความพึงพอใจต่อการเรียนภาษาอังกฤษ ซึ่งอยู่ในระดับมาก โดยมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 4.26 และเมื่อพิจารณาแต่ละด้าน พบว่า นักเรียนมีความพึงพอใจต่อด้านครูผู้สอนอยู่ในระดับมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 4.52 ด้านการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ด้านเนื้อหาวิชา และด้านการวัดและประเมินผล อยู่ในระดับมาก คิดเป็นร้อยละ 4.02, 4.21 และ 4.32 ตามลำดับ

ชานานนท์ เชื้อนิลพิพัฒน์ (2559) การปรับพฤติกรรมของนักเรียนที่ไม่กล้าว่ายน้ำ โดยการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน ผลการวิจัยพบว่า 1)นักเรียนไม่กล้าว่ายน้ำชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 สามารถปรับ พฤติกรรมที่ไม่กล้าว่ายน้ำมีคะแนนคิดเป็นร้อยละ 93.33 -100 2) ความพึงพอใจของนักเรียนที่ไม่กล้าว่ายน้ำโดยการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน พบว่านักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนอนุบาลเพชรบุรี ที่ไม่กล้าว่ายน้ำจำนวน 10 คน มีความ พึงพอใจต่อการจัด กิจกรรม โดยใช้วิธีการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน โดยรวมอยู่ในระดับมาก ($X = 3.47$, $S.D. = 0.63$)

สรุปงานวิจัยในประเทศดังกล่าว การใช้กลวิธีการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน เป็นกระบวนการเรียนรู้ที่สามารถพัฒนาทักษะการเรียนรู้ของผู้เรียนให้ผู้เรียนมีพัฒนาการดีขึ้น และเสริมสร้างการเรียนรู้แบบร่วมมือกันเพื่อให้นักเรียนเกิดความสามัคคีและความปรองดองกัน โดยให้เด็กที่เรียนเก่งช่วยเด็กที่เรียนไม่เก่งซึ่งเป็นวัยเดียวกันทำให้ผู้เรียนสนใจในการเรียน มากยิ่งขึ้นมีความกระตือรือร้นมากขึ้น และมีศกยภาพที่ดีขึ้นตามลำดับ

บทที่ 3

ระเบียบวิธีวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อการพัฒนาการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนกันตวรรณ ซึ่งในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามลำดับขั้นตอน ดังนี้

- 3.1 ประชากร และกลุ่มตัวอย่าง
- 3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
- 3.3 การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล
- 3.4 การเก็บรวบรวมข้อมูล
- 3.5 การวิเคราะห์ข้อมูล
- 3.6 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

3.1 ประชากร และกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรคือนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนกันตวรรณ ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2561 จำนวน 3 ห้องเรียน จำนวนนักเรียน 110 คน

กลุ่มตัวอย่างคือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4/2 โรงเรียนกันตวรรณ ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2561 จำนวน 1 ห้องเรียน จำนวนนักเรียน 35 คน เลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) เป็นห้องที่นักเรียนมีคะแนนอยู่ในระดับปานกลาง

3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ประกอบด้วย

3.2.1 แผนการสอนการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน จำนวน 3 หน่วยการเรียนรู้ประกอบด้วยชุดคำศัพท์ภาษาอังกฤษ จำนวน 12 ชุด ชุดละ 10 คำ ได้แก่ เรื่อง สัตว์ป่า อวกาศ และกีฬา

3.2.2 แบบทดสอบวัดความสามารถการออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษก่อนเรียนและหลังเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 เป็นแบบอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษ 4 ชุด ชุดละ 10 คำ

3.2.3 แบบสอบถามความพึงพอใจต่อการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนกันตวรรณ

3.3 การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยมีรายละเอียด ดังนี้

3.3.1 แผนการสอนการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน จำนวน 3 แผนการสอน

1) ศึกษาหลักสูตร จุดมุ่งหมายของหลักสูตรตัวชี้วัด และสาระการเรียนรู้ แกนกลาง กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551

2) ศึกษาแนวคิด ทฤษฎี งานวิจัยเกี่ยวกับการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน

3) ดำเนินการสร้างแผนการสอนการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษ โดยใช้การเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน จำนวน 3 แผน จำนวน 15 คาบเรียน ๆ ละ 1 ชั่วโมง ประกอบด้วยชุดคำศัพท์ จำนวน 12 ชุด ชุดละ 10 คำ ได้แก่เรื่อง สัตว์ป่า อวกาศ และกีฬา

1. แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1 การอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษเกี่ยวกับสัตว์ป่า (Wild Animals) จำนวน 5 คาบเรียน คาบเรียน ๆ ละ 1 ชั่วโมง

2. แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2 การอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษเกี่ยวกับอวกาศ (Space) จำนวน 5 คาบเรียน คาบเรียน ๆ ละ 1 ชั่วโมง

3. แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3 การอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษเกี่ยวกับกีฬา (Sport) จำนวน 5 คาบเรียน คาบเรียน ๆ ละ 1 ชั่วโมง

4) นำแผนจัดการเรียนรู้ให้ที่ปรึกษาพิจารณาเพื่อแนะนำ ปรับปรุงแก้ไข

5) จากนั้นนำชุดแผนการเรียนรู้ให้ผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 คน ประเมินคุณภาพของเครื่องมือ ตรวจสอบความถูกต้อง ความเหมาะสม ความเที่ยงตรงและความสอดคล้องกับจุดประสงค์เพื่อตรวจสอบแผนการเรียนรู้ในแต่ละแผนสร้างได้ตรงตามตารางวิเคราะห์หลักสูตรหรือไม่ ซึ่งมีเกณฑ์การประเมินดังนี้

ให้คะแนน +1 หมายถึง แน่ใจว่าแผนจัดการเรียนรู้วัดจุดประสงค์/เนื้อหานั้น

ให้คะแนน 0 หมายถึง ไม่แน่ใจว่าแผนจัดการเรียนรู้วัดจุดประสงค์/เนื้อหานั้น

ให้คะแนน -1 หมายถึง แน่ใจว่าแผนจัดการเรียนรู้ไม่วัดจุดประสงค์/เนื้อหานั้น

ดัชนีความสอดคล้อง (Index of Item Objective Congruence หรือ IOC) (Rovinelli & Hambleton, 1997, p.49-60) โดยให้ผู้เชี่ยวชาญให้คะแนนความคิดเห็นในการพิจารณาซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.5 ขึ้นไปถือว่ามีความสอดคล้องอยู่ในเกณฑ์ที่ยอมรับได้

แผนการจัดการเรียนรู้การออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน มีค่า IOC = .67 -1.00

6) ผู้วิจัยนำแผนการจัดการเรียนรู้การออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนที่ได้รับการตรวจสอบเรียบร้อยแล้วจัดทำเป็นเครื่องมือที่ใช้จริงกับนักเรียนกลุ่มตัวอย่างต่อไป

3.3.2 แบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน จำนวน 3 ชุด ชุดละ 10 คำ ได้ทำการสร้างตามลำดับขั้นตอนดังนี้

- 1) ศึกษาตำรา เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสร้างแบบทดสอบ
- 2) วิเคราะห์จุดประสงค์ เนื้อหา แผนการจัดการเรียนรู้เพื่อนำมาสร้างแบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษ โดยการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนก่อนเรียนและหลังเรียนจำนวน 4 ชุด จำนวน 10 คำ
- 3) จากนั้นผู้วิจัยนำแบบทดสอบวัดความสามารถการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษ โดยการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน ให้ผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 คน ประเมินคุณภาพของเครื่องมือพิจารณาตรวจสอบความเที่ยงตรงและความสอดคล้องกับจุดประสงค์ เพื่อตรวจสอบแบบทดสอบในแต่ละข้อสร้างได้ตรงตามตารางวิเคราะห์หลักสูตรหรือไม่ ซึ่งมีเกณฑ์การประเมินดังนี้

ให้คะแนน +1	หมายถึง	แน่ใจว่าแบบทดสอบวัดจุดประสงค์/เนื้อหานั้น
ให้คะแนน 0	หมายถึง	ไม่แน่ใจว่าแบบทดสอบวัดจุดประสงค์/เนื้อหานั้น
ให้คะแนน -1	หมายถึง	แน่ใจว่าแบบทดสอบไม่วัดจุดประสงค์/เนื้อหานั้น

ดัชนีความสอดคล้อง (Index of Item Objective Congruence หรือ IOC) (Rovinelli & Hambleton, 1997, pp.49-60) โดยให้ผู้เชี่ยวชาญให้คะแนนความคิดเห็นในการพิจารณาซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.5 ขึ้นไปถือว่ามีความสอดคล้องอยู่ในเกณฑ์ที่ยอมรับได้

แบบทดสอบวัดความสามารถการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน มีค่า IOC = .67-1.00

4) ผู้วิจัยนำแบบทดสอบวัดความสามารถ การอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษ โดยการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนก่อนเรียนและหลังเรียน ไปปรับปรุงแก้ไขแล้วนำไปใช้กับนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง

3.3.3 การสร้างแบบสอบถามความพึงพอใจการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนผู้วิจัยได้ดำเนินการดังนี้

- 1) ศึกษา ตำรา เอกสาร วารสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแบบสอบถามความพึงพอใจ
- 2) ศึกษาขั้นตอนในการสร้างแบบสอบถามความพึงพอใจ
- 3) สร้างแบบสอบถามความพึงพอใจ การอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน แบบมาตราส่วนประเมินค่า Rating Scale 3 ระดับ แบ่งเป็น 3 ด้าน จำนวน 15 ข้อ โดยใช้การเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน หากค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและแปลผล

3	หมายถึง	พึงพอใจมาก
2	หมายถึง	พึงพอใจปานกลาง
1	หมายถึง	พึงพอใจน้อย

เกณฑ์การแปลความหมาย เพื่อจัดระดับคะแนนเฉลี่ย ในช่วงคะแนน ดังนี้

ค่าเฉลี่ยระหว่าง	2.41 - 3.00	หมายถึง	พึงพอใจมาก
ค่าเฉลี่ยระหว่าง	1.67 - 2.40	หมายถึง	พึงพอใจปานกลาง
ค่าเฉลี่ยระหว่าง	1.00 - 1.66	หมายถึง	พึงพอใจน้อย

- 4) จากนั้นผู้วิจัยนำแบบวัดความพึงพอใจในการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน ให้ผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 คน ประเมินคุณภาพของเครื่องมือ พิจารณาตรวจสอบความเที่ยงตรง และความสอดคล้องกับจุดประสงค์ เพื่อตรวจสอบแบบวัดความพึงพอใจในแต่ละข้อสร้างได้ตรงตามตารางวิเคราะห์หลักสูตรหรือไม่ ซึ่งมีเกณฑ์การประเมินดังนี้

ให้คะแนน +1	หมายถึง	แน่ใจว่าแบบทดสอบวัดจุดประสงค์/เนื้อหานั้น
ให้คะแนน 0	หมายถึง	ไม่แน่ใจว่าแบบทดสอบวัดจุดประสงค์/เนื้อหานั้น
ให้คะแนน -1	หมายถึง	แน่ใจว่าแบบทดสอบไม่วัดจุดประสงค์/เนื้อหานั้น

ดัชนีความสอดคล้อง (Index of Item Objective Congruence หรือ IOC) (Rovinelli & Hambleton, 1997, p.49-60) โดยให้ผู้เชี่ยวชาญให้คะแนนความคิดเห็นในการพิจารณาซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.5 ขึ้นไปถือว่ามีความสอดคล้องอยู่ในเกณฑ์ที่ยอมรับได้

แบบสอบถามความพึงพอใจการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนมีค่า IOC = .67-1.00

- 5) ผู้วิจัยนำแบบสอบถามความพึงพอใจการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษและการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน ที่ได้รับการตรวจสอบและปรับปรุงแก้ไขแล้วไปใช้กับนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง

3.4 วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิจัยตามขั้นตอน ดังนี้

3.4.1 ชี้แจงวัตถุประสงค์และขั้นตอนการดำเนินการวิจัยแก่นักเรียน

3.4.2 ทดสอบความสามารถการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษก่อนเรียนจำนวน 1 ชุด จำนวน 10 คำ

3.4.3 แบ่งนักเรียนจำนวน 11 กลุ่ม กลุ่มละ 3-4 คนโดยวัดความสามารถจากคะแนนสอบภาษาอังกฤษในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2561

3.4.4 ดำเนินการสอนตามแผนการจัดการเรียนรู้การอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษ โดยการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน ทั้ง 3 หน่วยการเรียนรู้ คือ หน่วยการเรียนรู้ที่ 4 เรื่องสัตว์ป่า หน่วยการเรียนรู้ที่ 5 เรื่องเมืองและอวกาศ และหน่วยการเรียนรู้ที่ 6 เรื่องกีฬา ทั้งหมด 15 คาบเรียน ก่อนจัดกิจกรรมแต่ละหน่วยการเรียนรู้ครูให้นักเรียนทำแบบทดสอบวัดความสามารถการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษ หน่วยละ 1 ชุด ชุดละ 10 คำ ก่อนเรียน (pretest) เริ่มกิจกรรมและทดสอบเพื่อเก็บคะแนนความสามารถในแต่ละชุด เมื่อทำกิจกรรมเรียบร้อยแล้วแต่ละหน่วยการเรียนรู้ ครูทำการทดสอบวัดความสามารถหลังเรียน (posttest) ซึ่งเป็นชุดเดียวกันกับแบบทดสอบก่อนเรียน

3.4.5 เมื่อสิ้นสุดผู้สอนแจกแบบสอบถามวัดความพึงพอใจในการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษ โดยการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน

3.4.6 เก็บรวบรวมข้อมูลทั้งหมดไปประมวลผลและวิเคราะห์

3.4.7 สรุปผล อภิปรายผล โดยใช้ตารางการพรรณนา

3.5 วิธีการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากการดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยได้ทำการวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้

3.5.1 วิเคราะห์การอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน โดยใช้ ค่าร้อยละ (Percentage)

3.5.2 วิเคราะห์ความแตกต่างความสามารถในการเรียน การอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษ โดยการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน (t-test dependent sample) ก่อนเรียนและหลังเรียน

3.5.3 วิเคราะห์แบบสอบถามความพึงพอใจในการใช้ชุดกิจกรรมการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษและการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน โดยใช้ค่าเฉลี่ย (Mean) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)

3.6 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้ใช้สถิติเพื่อการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

3.6.1 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์คุณภาพเครื่องมือ

การตรวจสอบคุณภาพของแบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 เป็นการวิเคราะห์หาความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) โดยใช้สูตร IOC ดังนี้ (Rovinelli and Hambleton, 1977, pp. 49-60)

$$IOC = \frac{\sum R}{N}$$

โดยที่ IOC แทน ดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อสอบกับตัวชี้วัด
 $\sum R$ แทน ผลรวมของคะแนนจากการพิจารณาของผู้เชี่ยวชาญ
 N แทน จำนวนผู้เชี่ยวชาญทั้งหมด

เกณฑ์พิจารณาให้คะแนน ดังนี้

- 1 เมื่อแน่ใจว่าข้อคำถามนี้มีความสอดคล้องกับจุดประสงค์
- 0 เมื่อไม่แน่ใจว่าข้อคำถามนี้มีความสอดคล้องกับจุดประสงค์
- 1 เมื่อแน่ใจว่าข้อคำถามนี้มีความสอดคล้องกับจุดประสงค์

โดยกำหนดเกณฑ์การพิจารณาระดับค่าดัชนีความสอดคล้องของข้อคำถามที่ได้จากการคำนวณ จากสูตรที่จะมีค่าระหว่าง 0.00 ถึง 1.00 มีรายละเอียดของเกณฑ์การพิจารณา ดังนี้

มีค่า IOC ตั้งแต่ 0.5 ขึ้นไป คัดเลือกข้อสอบข้อนั้น ไว้ใช้ได้ แต่ถ้าได้ค่า IOC ต่ำกว่า 0.5 ควรพิจารณาแก้ไขปรับปรุง หรือตัดทิ้ง

3.6.2 สถิติพื้นฐานและสถิติทดสอบในการวิเคราะห์ข้อมูล

3.6.2.1 ร้อยละ (Percentage) ใช้สูตรดังนี้

$$P = \frac{f}{N} \times 100$$

เมื่อ P แทน ร้อยละ
 f แทน ความถี่ที่ต้องการแปลงร้อยละ
 N แทน จำนวนความถี่ทั้งหมด

3.6.2.2 ค่าเฉลี่ย (Mean) มีสูตรดังนี้

$$\bar{X} = \frac{\sum X}{N}$$

เมื่อ \bar{X} แทน ค่าเฉลี่ย
 $\sum X$ แทน ผลรวมของคะแนนทั้งหมด
 N แทน จำนวนคะแนนในกลุ่ม

3.6.2.3 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation: SD) ใช้สูตรดังนี้ (สมบัติ ท้ายเรือคำ, 2546, น. 123)

$$S.D. = \frac{\sqrt{\sum(\bar{x} - x)^2}}{N}$$

เมื่อ	<i>S.D.</i>	แทน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
	<i>x</i>	แทน คะแนนของแต่ละคน
	\bar{x}	แทน คะแนนเฉลี่ย
	<i>N</i>	แทน จำนวนคนทั้งหมด

3.6.3 สถิติในการทดสอบสมมติฐาน

การวิเคราะห์เปรียบเทียบคะแนนความสามารถในการอ่านออกเสียง ใช้สถิติ

Paired t-test (ลิ้วน สายยศ และอังคณา สายยศ, 2540)

$$t = \frac{\sum D}{\sqrt{\frac{N \sum D^2 - (\sum D)^2}{N-1}}}$$

<i>t</i>	แทน	ค่าสถิติที่ใช้ในการเปรียบเทียบกับค่าวิกฤติเพื่อทราบความมีนัยสำคัญ
<i>D</i>	แทน	ความแตกต่างของคะแนนก่อนเรียนและหลังเรียนของนักเรียนแต่ละคน
<i>N</i>	แทน	จำนวนนักเรียน
$\sum D$	แทน	ผลรวมของความแตกต่างของคะแนนก่อนและหลังเรียนของนักเรียนทุกคน
$\sum D^2$	แทน	ผลรวมของความแตกต่างของคะแนนก่อนเรียนและหลังเรียนของนักเรียนแต่ละคนยกกำลังสอง
$(\sum D^2)$	แทน	ผลรวมของความแตกต่างของคะแนนก่อนเรียนและหลังเรียนของนักเรียนทุกคนยกกำลังสอง

บทที่ 4

ผลการศึกษา

การศึกษาวิจัยเรื่อง การอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 มีวัตถุประสงค์เพื่อ (1) ศึกษาความสามารถในการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษ โดยการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน (2) ศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ต่อการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน ได้เก็บรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนกันตวรรณ ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2561 จำนวน 35 คน เครื่องมือที่ใช้ในงานวิจัยนี้ได้แก่ (1) แผนการสอนการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น (2) แบบทดสอบวัดความสามารถการออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษก่อนเรียนและหลังเรียน (3) แบบสอบถามความพึงพอใจต่อการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน ทั้งหมดที่กล่าวมานี้ผู้วิจัยได้เสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลในรูปแบบของตารางประกอบคำอธิบายเป็นความเรียงซึ่งมีรายละเอียดการนำเสนอตามลำดับดังนี้

- 4.1 ผลการศึกษาความสามารถในการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4
- 4.2 ผลของความสามารถในการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4
- 4.3 ระดับความพึงพอใจต่อการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษ โดยการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4

4.1 ผลการศึกษาความสามารถในการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4

ตารางที่ 4.1 คะแนน/ร้อยละความสามารถในการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 11 คน ซึ่งเป็นนักเรียนที่ทำหน้าที่เป็นเพื่อนช่วยเพื่อน

คนที่	ทดสอบก่อนเรียน			คะแนนรวม	คิดเป็นร้อยละ	ทดสอบหลังเรียน			คะแนนรวม	คิดเป็นร้อยละ	ผ่านเกณฑ์คะแนนไม่ต่ำกว่า 70
	หน่วยที่ 4	หน่วยที่ 5	หน่วยที่ 6			หน่วยที่ 4	หน่วยที่ 5	หน่วยที่ 6			
1	44	36	30	110	36.67	80	76	82	238	79.33	ผ่าน
2	56	69	62	187	62.33	100	100	99	299	99.67	ผ่าน
3	45	70	38	153	51.00	86	86	91	263	87.67	ผ่าน
4	44	40	30	114	38.00	100	85	57	242	80.67	ผ่าน
5	46	44	39	129	43.00	81	94	69	244	81.33	ผ่าน
6	51	44	38	133	44.33	94	96	72	262	87.33	ผ่าน
7	48	47	30	125	41.67	88	99	87	274	91.33	ผ่าน
8	49	43	47	139	46.33	88	91	97	276	92.00	ผ่าน
9	57	46	43	146	48.67	100	98	90	288	96.00	ผ่าน
10	58	46	36	140	46.67	87	98	76	261	87.00	ผ่าน
11	56	39	39	134	44.67	96	86	71	253	84.33	ผ่าน

จากตารางที่ 4.1 คะแนน/ร้อยละความสามารถในการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ซึ่งเป็นนักเรียนที่ทำหน้าที่เป็นเพื่อนช่วยเพื่อนจำนวน 11 คน พบว่านักเรียนมีคะแนนไม่ต่ำกว่าร้อยละ 70 ผ่านเกณฑ์จำนวน 11 คน คิดเป็นร้อยละ 100

ตารางที่ 4.2 คะแนน/ร้อยละความสามารถในการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 24 คน ที่เรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน

คนที่	ทดสอบก่อนเรียน			คะแนนรวม	คิดเป็นร้อยละ	ทดสอบหลังเรียน			คะแนนรวม	คิดเป็นร้อยละ	ผ่านเกณฑ์คะแนนไม่ต่ำกว่า 70
	หน่วยที่ 4	หน่วยที่ 5	หน่วยที่ 6			หน่วยที่ 4	หน่วยที่ 5	หน่วยที่ 6			
1	48	48	30	126	42.00	78	67	62	207	69.00	ไม่ผ่าน
2	44	33	30	107	35.67	76	61	63	200	66.67	ไม่ผ่าน
3	45	42	30	117	39.00	82	64	68	214	71.33	ผ่าน
4	36	34	30	100	33.33	61	58	68	187	62.33	ไม่ผ่าน
5	46	38	30	114	38.00	76	87	39	202	67.33	ไม่ผ่าน
6	46	36	30	112	37.33	71	83	37	191	63.67	ไม่ผ่าน
7	44	38	30	112	37.33	73	71	75	219	73.00	ผ่าน
8	51	44	32	127	42.33	79	93	58	230	76.67	ผ่าน
12	40	55	38	133	44.33	86	86	58	230	76.67	ผ่าน
14	44	43	30	117	39.00	78	72	58	208	69.33	ไม่ผ่าน
15	42	39	30	111	37.00	74	55	37	166	55.33	ไม่ผ่าน
16	34	37	30	101	33.67	69	59	37	165	55.00	ไม่ผ่าน
17	30	30	30	90	30.00	59	74	42	175	58.33	ไม่ผ่าน
19	42	39	30	111	37.00	68	80	40	188	62.67	ไม่ผ่าน
20	32	34	30	96	32.00	59	60	51	170	56.67	ไม่ผ่าน
21	44	33	32	109	36.33	74	69	49	192	64.00	ไม่ผ่าน
22	32	32	30	94	31.33	39	60	37	136	45.33	ไม่ผ่าน
23	34	34	30	98	32.67	85	53	53	191	63.67	ไม่ผ่าน
24	50	39	33	122	40.67	77	57	48	182	60.67	ไม่ผ่าน
27	34	32	30	96	32.00	83	60	46	189	63.00	ไม่ผ่าน
28	40	37	34	111	37.00	77	82	72	231	77.00	ผ่าน
29	42	32	30	104	34.67	83	61	56	200	66.67	ไม่ผ่าน

ตารางที่ 4.2 (ต่อ)

คนที่	ทดสอบก่อนเรียน			คะแนนรวม	คิดเป็นร้อยละ	ทดสอบหลังเรียน			คะแนนรวม	คิดเป็นร้อยละ	ผ่านเกณฑ์คะแนนไม่ต่ำกว่า 70
	หน่วยที่ 4	หน่วยที่ 5	หน่วยที่ 6			หน่วยที่ 4	หน่วยที่ 5	หน่วยที่ 6			
30	42	40	30	112	37.33	79	68	58	205	68.33	ไม่ผ่าน
34	58	44	44	146	48.67	84	66	71	221	73.67	ผ่าน

จากตารางที่ 4.2 คะแนน/ร้อยละความสามารถในการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษ โดยการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่เรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน จำนวน 24 คน พบว่านักเรียนมีคะแนนไม่ต่ำกว่าร้อยละ 70 ผ่านเกณฑ์จำนวน 6 คน คิดเป็นร้อยละ 25 มีนักเรียนที่ไม่ผ่านเกณฑ์จำนวน 18 คน คิดเป็นร้อยละ 75

4.2 ผลของความสามารถในการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 แสดงจากตารางที่ 4.3 – 4.7

ตารางที่ 4.3 เปรียบเทียบผลความสามารถก่อนเรียนและหลังเรียนในการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษ โดยการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนของหน่วยการเรียนรู้ที่ 4 นักเรียนจำนวน 35 คน

ความสามารถการอ่านออกเสียงคำศัพท์	n	Mean	S.D.	t	Sig(2-tailed)
ก่อนเรียน	35	44.40	7.56	22.27*	0.00
หลังเรียน	35	79.14	12.59		

จากตารางที่ 4.3 แสดงให้เห็นว่าความสามารถในการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษ โดยการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนของหน่วยการเรียนรู้ที่ 4 ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 35 คนพบว่า นักเรียนมีความสามารถการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษ ก่อนเรียน มีค่า Mean = 44.40, S.D. = 7.56 และหลังเรียนมีค่า Mean = 79.14, S.D. = 12.59 เมื่อทดสอบด้วย

สถิติ paired t-test นักเรียนมีความรู้ภาษาอังกฤษหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.5 ($t = 22.27$, sig 0.00)

ตารางที่ 4.4 เปรียบเทียบผลความสามารถก่อนเรียนและหลังเรียนในการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษ โดยการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนของหน่วยการเรียนรู้ที่ 5 นักเรียนจำนวน 35 คน

ความสามารถการอ่านออกเสียงคำศัพท์	n	Mean	S.D.	t	Sig(2-tailed)
ก่อนเรียน	35	41.06	9.00	16.80*	0.00
หลังเรียน	35	75.86	14.90		

จากตารางที่ 4.4 แสดงให้เห็นว่าความสามารถในการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษ โดยการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนของหน่วยการเรียนรู้ที่ 5 ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 พบว่า นักเรียนมีความสามารถการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษ ก่อนเรียนมีค่า Mean = 41.06, S.D. = 9.00 และหลังเรียนมีค่า Mean = 75.86, S.D. = 14.90 เมื่อทดสอบด้วยสถิติ paired t-test นักเรียนมีความรู้ภาษาอังกฤษหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.5 ($t = 16.80$, sig 0.00)

ตารางที่ 4.5 เปรียบเทียบผลความสามารถก่อนเรียนและหลังเรียนในการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษ โดยการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนของหน่วยการเรียนรู้ที่ 6 นักเรียนจำนวน 35 คน

ความสามารถการอ่านออกเสียงคำศัพท์	n	Mean	S.D.	t	Sig(2-tailed)
ก่อนเรียน	35	33.86	6.82	11.58*	0.00
หลังเรียน	35	62.11	17.95		

จากตารางที่ 4.5 แสดงให้เห็นว่าความสามารถในการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษ โดยการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนของหน่วยการเรียนรู้ที่ 6 ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 พบว่า นักเรียนมีความสามารถการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษ ก่อนเรียนมีค่า Mean = 33.86, S.D. = 6.82 และ หลังเรียนมีค่า Mean = 62.11, S.D. = 17.95 เมื่อทดสอบด้วยสถิติ paired t-test นักเรียนมีความรู้ภาษาอังกฤษหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญที่ ระดับ 0.5 ($t = 11.58$, sig 0.00)

ตารางที่ 4.6 เปรียบเทียบผลความสามารถในการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษ โดยการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนของหน่วยการเรียนรู้ที่ 4-6 นักเรียนจำนวน 35 คน

ความสามารถการอ่านออกเสียงคำศัพท์	ก่อนเรียน		หลังเรียน	
	Mean	S.D.	Mean	S.D.
หน่วยการเรียนรู้ที่ 4	44.40	7.56	79.14	12.59
หน่วยการเรียนรู้ที่ 5	41.06	9.00	75.86	14.90
หน่วยการเรียนรู้ที่ 6	33.86	6.82	62.11	17.95

จากตารางที่ 4.6 เปรียบเทียบผลความสามารถในการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษ โดยการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนของหน่วยการเรียนรู้ที่ 4-6 ของนักเรียนจำนวน 35 คน พบว่า นักเรียนมีคะแนนค่าเฉลี่ยสูงขึ้นทุกหน่วยการเรียนรู้

ตารางที่ 4.7 เปรียบเทียบผลความสามารถก่อนเรียนและหลังเรียนในการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษ โดยการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน นักเรียนจำนวน 35 คน

ความสามารถการอ่านออกเสียงคำศัพท์	n	Mean	S.D.	t	Sig(2-tailed)
ก่อนเรียน	35	3.37	0.80	19.51*	0.00
หลังเรียน	35	7.37	1.37		

จากตารางที่ 4.7 แสดงให้เห็นว่าความสามารถในการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษ โดยการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 พบว่า นักเรียนมีความสามารถการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษ ก่อนเรียนมีค่า Mean = 3.37, S.D. = 0.80 และหลังเรียนมีค่า Mean = 7.37, S.D. = 1.37 เมื่อทดสอบด้วยสถิติ paired t-test นักเรียนมีความรู้ภาษาอังกฤษหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.5 ($t = 19.51$, sig 0.00)

4.3 ระดับความพึงพอใจต่อการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4

ตารางที่ 4.8 แสดงระดับความพึงพอใจต่อการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษ โดยการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 35 คน

ข้อความ	Mean	S.D.	แปลผล
ด้านผู้สอน	2.52	0.62	มาก
1. อธิบายเนื้อหาที่ต้องการให้เรียนรู้ชัดเจน	2.46	0.66	มาก
2. มีการแจ้งวัตถุประสงค์ เนื้อหารายวิชาก่อนการเรียนรู้	2.54	0.56	มาก
3. ส่งเสริมให้มีการปฏิบัติงานร่วมกัน	2.71	0.52	มาก
4. ช่วยเหลือและให้คำปรึกษานักเรียนเมื่อมีปัญหา	2.46	0.66	มาก
ด้านกิจกรรมการเรียนรู้	2.57	0.60	มาก
5. ช่วยให้นักเรียนสร้างความรู้ความเข้าใจได้ด้วยตนเอง	2.71	0.52	มาก
6. ส่งเสริมการเรียนรู้โดยเพื่อนช่วยเพื่อน	2.51	0.61	มาก
7. ส่งเสริมการเรียนรู้อย่างเป็นอิสระ	2.49	0.66	มาก
8. บรรยากาศทำให้เกิดการเรียนรู้และเกิดความสนุกสนาน	2.57	0.61	มาก
ด้านผู้เรียน	2.53	0.59	มาก
9. พัฒนาการเรียนรู้การออกเสียงคำศัพท์ได้มากขึ้น	2.63	0.55	มาก
10. สามารถนำกระบวนการการเรียนรู้ไปใช้กับการเรียนภาษาอังกฤษ	2.43	0.65	มาก
11. พอใจในผลการเรียนรู้ของตน	2.54	0.56	มาก
ภาพรวมโดยเฉลี่ย	2.55	0.60	มาก

จากตารางที่ 4.8 แสดงให้เห็นว่าความพึงพอใจต่อการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษ โดยการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 พบว่าภาพรวมโดยเฉลี่ยระดับความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก (Mean = 2.55, S.D.=0.60) เรียงลำดับจากค่าเฉลี่ยมากไปน้อยตามลำดับดังนี้ ระดับความพึงพอใจด้านกิจกรรมการเรียนรู้ (Mean = 2.57, S.D. = 0.60) ด้านผู้เรียน (Mean = 2.53, S.D. = 0.59) และด้านผู้สอน (Mean = 2.52, S.D. = 0.69) ตามลำดับ

เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน

ด้านกิจกรรมการเรียนรู้ มีความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก คือ ช่วยให้นักเรียนสร้างความรู้ความเข้าใจได้ด้วยตนเอง (Mean = 2.71 S.D. = 0.52) บรรยากาศทำให้เกิดการเรียนรู้และเกิดความสนุกสนาน (Mean = 2.57, S.D. = 0.61) ส่งเสริมการเรียนรู้โดยเพื่อนช่วยเพื่อน (Mean = 2.51, S.D. = 0.61) และส่งเสริมการเรียนรู้อย่างเป็นอิสระ (Mean = 2.49, S.D. = 0.66) ตามลำดับ

ด้านผู้เรียน มีความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก คือ พัฒนาการเรียนรู้การออกเสียงคำศัพท์ได้มากขึ้น (Mean = 2.63, S.D. = 0.55) พอใจในผลการเรียนรู้ของตน (Mean = 2.54, S.D. = 0.56) และสามารถนำกระบวนการการเรียนรู้ไปใช้กับการเรียนภาษาอังกฤษ (Mean = 2.43, S.D. = 0.65) ตามลำดับ

ด้านผู้สอน มีความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก คือ ส่งเสริมให้มีการปฏิบัติงานร่วมกัน (Mean = 2.71, S.D.=0.52) มีการแจ้งวัตถุประสงค์ เนื้อหาวิชาก่อนการเรียนรู้อย่างชัดเจน (Mean = 2.54, S.D. = 0.56) อธิบายเนื้อหาที่ต้องการให้เรียนรู้ชัดเจนและช่วยเหลือและให้คำปรึกษาแก่นักเรียนเมื่อมีปัญหา (Mean = 2.46, S.D. = 0.66) ตามลำดับ

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัย เรื่อง การการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 สรุปผลการศึกษาตามลำดับดังนี้

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาความสามารถในการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน
2. เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ต่อการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน

สมมติฐานของการวิจัย

1. นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 สามารถอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนมีคะแนนไม่ต่ำกว่าร้อยละ 70
2. นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 มีความสามารถในการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนมีคะแนนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ ระดับ .05
3. ความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ต่อการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน อยู่ในระดับมาก

ขอบเขตของการวิจัย

- งานวิจัยมีขอบเขตการศึกษา ดังนี้
1. ประชากรคือนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนกันตวรรณ ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2561 จำนวน 3 ห้องเรียน จำนวนนักเรียน 110 คน

2. กลุ่มตัวอย่างคือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4/2 โรงเรียนกันตวรรณ ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2561 จำนวน 1 ห้องเรียน จำนวนนักเรียน 35 คน เลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) เป็นห้องที่นักเรียนมีคะแนนอยู่ในระดับปานกลาง

3. ตัวแปรที่ศึกษา

- ตัวแปรอิสระ ได้แก่ การเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน
- ตัวแปรตาม ได้แก่ ความสามารถในการอ่านออกเสียงคำศัพท์
ความพึงพอใจของนักเรียนต่อการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน

4. ขอบเขตของเนื้อหาหน่วยการเรียนรู้ที่ 4-6

- หน่วยการเรียนรู้ที่ 4 เรื่อง สัตว์ป่า (Wild Animals)
- หน่วยการเรียนรู้ที่ 5 เรื่อง เมืองและอวกาศ (City and Space)
- หน่วยการเรียนรู้ที่ 6 เรื่อง กีฬา (Sports Day)

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. แผนการสอนการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษ โดยการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน ประกอบด้วยชุดคำศัพท์ จำนวน 12 ชุด ชุดละ 10 คำ ได้แก่เรื่อง สัตว์ป่า อวกาศ และกีฬา
2. แบบทดสอบวัดความสามารถการออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษก่อนเรียนและหลังเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 เป็นแบบอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษจำนวน 4 ชุด ชุดละ 10 คำ
3. แบบสอบถามความพึงพอใจต่อการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษ โดยการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนกันตวรรณ

การรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยได้ดำเนินการทดลองในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2561 กับ นักเรียนกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 35 คนนักเรียนประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนกันตวรรณ ตามขั้นตอนดังนี้

1. ชี้แจงวัตถุประสงค์และขั้นตอนการดำเนินการวิจัยแก่นักเรียน
2. ทดสอบความสามารถการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษก่อนเรียนจำนวน 1 ชุด จำนวน 10 คำ
3. แบ่งนักเรียนจำนวน 11 กลุ่ม กลุ่มละ 3-4 คน โดยลดความสามารถจากคะแนนสอบภาษาอังกฤษในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2561
4. ดำเนินการสอนตามแผนการจัดการเรียนรู้การอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษ โดยการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน ทั้ง 3 หน่วยการเรียนรู้ คือ หน่วยการเรียนรู้ที่ 4 เรื่องสัตว์ป่า

หน่วยการเรียนรู้ที่ 5 เรื่องเมืองและอวกาศ และหน่วยการเรียนรู้ที่ 6 เรื่องกีฬา ทั้งหมด 15 คาบเรียน ก่อนจัดกิจกรรมแต่ละหน่วยการเรียนรู้ให้นักเรียนทำแบบทดสอบวัดความสามารถการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษ หน่วยละ 1 ชุด ชุดละ 10 คำ ก่อนเรียน (pretest) เริ่มกิจกรรม และทดสอบเพื่อเก็บคะแนนความสามารถในแต่ละชุด เมื่อทำกิจกรรมเรียบร้อยแล้วหน่วยการเรียนรู้ครูทำการทดสอบวัดความสามารถหลังเรียน (posttest) ซึ่งเป็นชุดเดียวกันกับแบบทดสอบก่อนเรียน

5. เมื่อสิ้นสุดผู้สอนแจกแบบสอบถามวัดความพึงพอใจในการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษ โดยการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน
6. เก็บรวบรวมข้อมูลทั้งหมดไปประมวลผลและวิเคราะห์
7. สรุปผล อภิปรายผล โดยใช้ตารางการพรรณนา

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. นำข้อมูลทั้งหมดมาวิเคราะห์ โดยใช้สถิติร้อยละ (Percentage), ค่าเฉลี่ย (Mean) และ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)
2. แปลผลและวิเคราะห์ข้อมูล
3. สรุปและอภิปรายผลโดยใช้ตารางและการพรรณนา

5.1 สรุปผลการวิจัย

5.1.1 ผลของความสามารถในการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ซึ่งเป็นนักเรียนที่ทำหน้าที่เป็นเพื่อนช่วยเพื่อนจำนวน 11 คน พบว่านักเรียนมีคะแนนไม่ต่ำกว่าร้อยละ 70 ผ่านเกณฑ์จำนวน 11 คน คิดเป็นร้อยละ 100

5.1.2 ผลของความสามารถในการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่เรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนจำนวน 24 คน พบว่านักเรียนมีคะแนนไม่ต่ำกว่าร้อยละ 70 ผ่านเกณฑ์จำนวน 6 คน คิดเป็นร้อยละ 25 มีนักเรียนที่ไม่ผ่านเกณฑ์จำนวน 18 คน คิดเป็นร้อยละ 75

5.1.3 ผลของความสามารถในการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 พบว่านักเรียนมีความสามารถการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษ ก่อนเรียนมีค่า (Mean = 3.37, S.D. = 0.80) และหลังเรียนมีค่า (Mean = 7.37, S.D. = 1.37) เมื่อทดสอบด้วยสถิติ paired t-test นักเรียนมีความรู้ภาษาอังกฤษหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญที่ ระดับ 0.5 (t 19.51, sig 0.00)

5.1.4 ระดับความพึงพอใจต่อการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษ โดยการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 พบว่า ภาพรวม โดยเฉลี่ยระดับความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก (Mean = 2.55, S.D.= 0.60) เรียงลำดับจากค่าเฉลี่ยมากไปน้อยตามลำดับดังนี้ ระดับความพึงพอใจด้านกิจกรรมการเรียนรู้ (Mean = 2.57, S.D. = 0.60) ด้านผู้เรียน (Mean = 2.53, S.D. = 0.59) และด้านผู้สอน (Mean = 2.52, S.D. = 0.69) ตามลำดับ

5.2 อภิปรายผล

5.2.1 ผลของความสามารถในการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษ โดยการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ซึ่งเป็นนักเรียนที่ทำหน้าที่เป็นเพื่อนช่วยเพื่อนจำนวน 11 คน พบว่านักเรียนมีคะแนนไม่ต่ำกว่าร้อยละ 70 ผ่านเกณฑ์จำนวน 11 คน คิดเป็นร้อยละ 100 เพราะเป็นนักเรียนที่ได้รับการคัดมาจากระดับผลการเรียนในภาคเรียนที่ 1 ถ้าพิจารณาในแต่ละครั้งที่ทดสอบก่อนเรียนมีคะแนนค่อนข้างสูงสำหรับนักเรียนบางคน เมื่อทดสอบหลังเรียนแล้วทุกคนมีคะแนนสูงขึ้นอาจเนื่องจากนักเรียนจำนวน 11 คนได้รับการฝึกฝนจากครูและตนเองก็นำความรู้จากครูไปฝึกเพื่อนจึงทำให้เกิดการพัฒนาในตนเองมากขึ้น

5.2.2 ผลของความสามารถในการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษ โดยการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่เรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนจำนวน 24 คน พบว่านักเรียนมีคะแนนไม่ต่ำกว่าร้อยละ 70 ผ่านเกณฑ์จำนวน 6 คน คิดเป็นร้อยละ 25 มีนักเรียนที่ไม่ผ่านเกณฑ์จำนวน 18 คน คิดเป็นร้อยละ 75 นักเรียนที่มีคะแนนผ่านเกณฑ์ไม่ต่ำกว่าร้อยละ 70 มีจำนวนน้อย เนื่องจากหน่วยการเรียนรู้ที่ 6 เป็นคำศัพท์เกี่ยวกับกีฬาซึ่งเป็นคำศัพท์ที่ยากและมีจำนวนพยางค์ยาว 3-4 พยางค์ ทำให้นักเรียนอ่านออกเสียงไม่ถูกต้องตามการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษ และหน่วยการเรียนรู้ที่ 5 เป็นคำศัพท์เกี่ยวกับอวกาศซึ่งเป็นคำศัพท์ที่นักเรียนไม่เคยเรียนมาก่อนทำให้นักเรียนไม่สามารถอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษได้ การทดสอบนี้ทดสอบคำละ 10 คะแนน จำนวน 10 คำ ใช้เกณฑ์การอ่านออกเสียงตามที่กำหนดไว้ แต่อย่างไรก็ดี นักเรียนส่วนใหญ่ก็มีความสามารถในการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษ โดยการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน จากการทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียนนักเรียนส่วนใหญ่จำนวน 3 ครั้ง หลังเรียนมีคะแนนเพิ่มขึ้นทั้งหมด ซึ่ง พิบูล ภูมิแสน.(2539, น.28; อ้างอิงจาก Hurley, 1972, pp.604 - A) กล่าวว่า กิจกรรมการเรียนการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อน เป็นแนวคิดที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ เรียนรู้ด้วยตนเอง เป็นการกระจายบทบาทการสอนของครู ไปสู่นักเรียน นับว่าเป็นกิจกรรมการเรียน การสอนที่ยึดเด็กนักเรียนเป็นศูนย์กลาง สุคนธ์ สินธพานนท์ และ

คณะ (อ้างใน ประนอม ดอนแก้ว, 2550, น. 12) กล่าวว่า กลวิธีการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน เป็นวิธีการสอนวิธีหนึ่งที่น่าสนใจของปรัชญาการศึกษาที่ว่า learning by doing ตามแนวทฤษฎีของ John Dewey โดยเน้นการให้นักเรียนมีการรวมกลุ่มเพื่อการทำงานร่วมกัน มุ่งให้ผู้เรียนที่มีผลสัมฤทธิ์อยู่ในเกณฑ์ต่ำได้รับประโยชน์จากเพื่อนนักเรียนที่เก่งกว่าหรือมีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนอยู่ในเกณฑ์สูง Thomas (อ้างใน ประนอม ดอนแก้ว, 2550) กล่าวว่า เป็นกระบวนการเรียนการสอนที่ให้ผู้เรียนที่มีความสามารถทางการเรียนสูงกว่าและได้รับการฝึกฝน รวมทั้งอยู่ภายใต้ความควบคุมจากครูผู้สอนช่วยเหลือผู้เรียนคนอื่นในการเรียน โดยเป็นผู้เรียนที่อยู่ระดับชั้นเดียวกัน และ Kohn and Vajda (1975, pp. 379-390) ได้กล่าวสนับสนุนว่า วิธีเรียนรู้แบบใช้เพื่อนช่วยเพื่อน เป็นวิธีเรียนรู้ที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ทำกิจกรรมการเรียนเป็นคู่หรือกลุ่มย่อยโดยร่วมกันทำกิจกรรมทุกทักษะเป็นการเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ช่วยเหลือกัน และมีปฏิสัมพันธ์กัน ได้ใช้ภาษาในการสื่อสารเพื่อเจรจาหาความหมายด้วยตนเอง ครูเป็นเพียงผู้ทำหน้าที่ให้ความช่วยเหลือให้คำแนะนำและช่วยจัดกระบวนการเรียนการสอนในชั้นเรียน โดยให้ผู้เรียนรับผิดชอบ กระบวนการเรียนเอง สอดคล้องกับงานวิจัยของ ชนานนท์ เชื้อนิลพิพัฒน์ (2559) ได้ศึกษาเรื่องการปรับพฤติกรรมของนักเรียนที่ไม่กล้าว่ายน้ำโดยการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน ผลการวิจัยพบว่า 1) นักเรียนไม่กล้าว่ายน้ำชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 สามารถปรับพฤติกรรมที่ไม่กล้าว่ายน้ำมีคะแนนคิดเป็นร้อยละ 93.33 – 100) และ นวกานต์ มณีศรี (2555) ศึกษาวิจัยเรื่องการพัฒนาทักษะการใช้โปรแกรม Microsoft Office Excel 2007 ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้เทคนิคการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อน พบว่าจากการใช้เทคนิคการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อน ทำให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาทักษะการใช้โปรแกรม Microsoft Office Excel 2007 ได้ดีและรวดเร็วขึ้น โดยคิดค่าเฉลี่ยของคะแนนก่อนเรียนได้ 3.56 ค่าเฉลี่ยของคะแนนหลังเรียนได้ 6.68 คิดค่าความก้าวหน้าจากผลการทำแบบทดสอบได้ 3.11 คะแนน

5.2.3 ผลของความสามารถในการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 พบว่านักเรียนมีความสามารถการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษ ก่อนเรียนมีค่า (Mean 3.37, S.D. 0.80) และหลังเรียนมีค่า (Mean 7.37, S.D. 1.37) เมื่อทดสอบด้วยสถิติ paired t-test นักเรียนมีความรู้ภาษาอังกฤษหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญที่ ระดับ 0.5 ($t = 19.51, sig 0.00$) จะสังเกตได้ว่าการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนสามารถทำให้นักเรียนอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษได้เพิ่มขึ้น ตั้งแต่หน่วยการเรียนรู้ที่ 4 ซึ่งก่อนเรียนมีค่าเฉลี่ย 44.40 หลังเรียนมีค่าเฉลี่ย 79.14 หน่วยการเรียนรู้ที่ 5 ก่อนเรียนมีค่าเฉลี่ย 41.06 หลังเรียนมีค่าเฉลี่ย 75.86 หน่วยการเรียนรู้ที่ 6 ก่อนเรียนมีค่าเฉลี่ย 33.86 หลังเรียนมีค่าเฉลี่ย 62.11 ดังนั้น นักเรียนทุกคนจึงมีคะแนนเฉลี่ยสูงขึ้นทุกหน่วยการเรียนรู้ถึงแม้ว่าบางคนจะมีคะแนนไม่ผ่านเกณฑ์ตามที่กำหนดไว้ก็ตาม ซึ่งอาจกล่าวได้ว่าผลของการเรียนรู้

โดยใช้เพื่อนช่วยเพื่อนทำให้นักเรียนประสบความสำเร็จในการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษ ซึ่ง Topping (อ้างใน ประนอม ดอนแก้ว, 2550) กล่าวว่า กลวิธีการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน เป็นการจัดกิจกรรมการสอนเพื่อให้ได้มาซึ่งความรู้และทักษะโดยการให้ความช่วยเหลือสนับสนุนจากเพื่อนร่วมชั้นที่ได้จากการจับคู่กัน โดยผู้เรียนทั้งคู่ช่วยเหลือกันเรียนและได้เรียนรู้ซึ่งกันและกัน โดยอาศัยการกระทำ ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเรียน โดยรับบทบาทเป็นนักเรียนผู้สอน และนักเรียนผู้เรียน อีกทั้งยังเป็นวิธีสอนที่ต้องอาศัยการวางแผนขั้นตอนการดำเนินงานอย่างเป็นระบบ รวมถึงมีการฝึกหัดนักเรียนผู้สอนให้ทำหน้าที่ของตนเองอย่างมีประสิทธิภาพและ กรมวิชาการ (2544, น.1 - 63) ได้กล่าวถึง การจัดการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน หรือการให้ผู้เรียนช่วยสอนกันเองนี้ เป็นวิธีการที่จะช่วยให้ผู้เรียนได้รับประโยชน์ทางด้านวิชาการด้วยกันทั้งสองฝ่าย วิธีการให้ผู้เรียนสอนกันเองนี้ได้มี การพัฒนาและนำมาใช้ในรูปแบบที่แตกต่างกันออกไป ตามจุดมุ่งหมายและวิธีการของครู โดยมุ่งเน้นเพื่อช่วยเหลือผู้เรียนที่ช้าและมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ต่ำ มีปัญหาในด้านความประพฤติและปัญหาด้านอื่นๆ โดยมีความเชื่อว่า วิธีการให้ผู้เรียนสอนกันเองนี้ ผู้เรียนจะเรียนรู้อะไรต่างๆ ได้จากกันและกันและการเรียนรู้แบบนี้ทำให้ผู้ที่เรียนรู้ช้าเกิดการเรียนรู้ได้ เนื่องจากภาษาที่ใช้ในการพูดจาสื่อสารกันนั้น สามารถสื่อความหมายระหว่างกันและกันได้เป็นอย่างดี เนื่องจากเพื่อนนักเรียนเป็นวัย เดียวกัน ซึ่งสามารถช่วยในการถ่ายทอดสิ่งที่เขาได้เรียนรู้มาให้เพื่อนๆ ฟังด้วยภาษาและรูปแบบของเขาเอง ก็จะทำให้นักเรียนเข้าใจในความรู้นั้น ได้แจ่มแจ้งมากยิ่งขึ้น ผู้เรียนซึ่งได้รับฟังจากเพื่อนก็จะได้รับประโยชน์ด้วย สอดคล้องกับงานวิจัยของอดิศักดิ์ ภูติพิพย์ (2552) การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิทยาศาสตร์ และพฤติกรรมด้านคุณธรรม จริยธรรม พื้นฐาน 8 ประการ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 พิมพ์ แสงแก้ว (2555) การพัฒนาชุดกิจกรรมการอ่านภาษาอังกฤษ โดยใช้เทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อน เรื่อง Klonglan District สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ผลการวิจัยพบว่าผลการเปรียบเทียบความสามารถทางการอ่านภาษาอังกฤษ ก่อนและหลังเรียนด้วยชุดกิจกรรมการอ่านภาษาอังกฤษ โดยใช้เทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อน พบว่าความสามารถทางการอ่านภาษาอังกฤษหลังเรียนด้วยชุดกิจกรรมการอ่านภาษาอังกฤษ สูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และ บุญยกร ช้ายขาว (2557) การจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน (Peer-assisted Learning) เพื่อพัฒนา ทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชนเผ่า ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ผลการวิจัยพบว่า หลังการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน นักเรียนมีคะแนนเฉลี่ยด้านทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนเท่ากับ 3.22 ซึ่งคิดเป็นร้อยละ 14.35 และยังสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้คือ ร้อยละ 60 ความสามารถทักษะการพูด

ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยมีคะแนนเฉลี่ย สูงกว่าเท่ากับร้อยละ 12.39 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

5.2.4 ระดับความพึงพอใจต่อการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษ โดยการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 พบว่า ภาพรวมโดยเฉลี่ยระดับความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก (Mean = 2.55, S.D.= 0.60) เรียงลำดับจากค่าเฉลี่ยมากไปน้อยตามลำดับดังนี้ ระดับความพึงพอใจด้านกิจกรรมการเรียนรู้ (Mean = 2.57, S.D. = 0.60) ด้านผู้เรียน (Mean = 2.53, S.D. = 0.59) และด้านผู้สอน (Mean = 2.52, S.D. = 0.69) ตามลำดับ เนื่องจากความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก แต่เมื่อมาพิจารณาเป็นรายด้านรายข้อจะเห็นว่าด้านกิจกรรมการเรียนรู้ มีความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก คือ ช่วยให้นักเรียนสร้างความรู้ความเข้าใจได้ด้วยตนเอง บรรยากาศทำให้เกิดการเรียนรู้และเกิดความสนุกสนานส่งเสริมการเรียนรู้โดยเพื่อนช่วยเพื่อน และส่งเสริมการเรียนรู้อย่างเป็นอิสระตามลำดับสอดคล้องกับงานวิจัยของ พิมพร แสงแก้ว (2555) การพัฒนาชุดกิจกรรมการอ่านภาษาอังกฤษ โดยใช้เทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อน เรื่อง Klonglan District สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ผลการวิจัยพบว่า ความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่มีต่อชุดกิจกรรมการอ่านภาษาอังกฤษ โดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุด บุญยกร ชัยขวา (2557) การจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน (Peer-assisted Learning) เพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ผลการวิจัยพบว่า โดยภาพรวมนักเรียนมีคะแนนเฉลี่ยความพึงพอใจต่อการเรียนภาษาอังกฤษ ซึ่งอยู่ในระดับมาก โดยมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 4.26 และชานานนท์ เชื้อนิลพิพัฒน์ (2559) ได้ศึกษาเรื่องการปรับพฤติกรรมของนักเรียนที่ไม่กล้าอ่านน้ำโดยการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน ผลการวิจัยพบว่า นักเรียน มีความพึงพอใจต่อการจัดกิจกรรมโดยใช้วิธีการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน โดยรวมอยู่ในระดับมาก ($X = 3.47$, S.D. = 0.63)

5.3 ข้อค้นพบจากงานวิจัย

ค้นพบว่าการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน วิธีการให้ผู้เรียนสอนกันเองนี้ ผู้เรียนจะเรียนรู้อะไรต่างๆ ได้จากกันและกันและการเรียนรู้แบบนี้ทำให้ผู้ที่เรียนรู้ช้าเกิดการเรียนรู้ได้ เนื่องจากภาษาที่ใช้ในการพูดจาสื่อสารกันนั้นสามารถสื่อความหมายระหว่างกันและกันได้เป็นอย่างดี เนื่องจากเพื่อนนักเรียนเป็นวัยเดียวกันซึ่งสามารถช่วยในการถ่ายทอดสิ่งที่เขาได้เรียนรู้มาให้เพื่อนๆ ฟังด้วยภาษาและรูปแบบของเขาเองก็จะทำให้นักเรียนเข้าใจในความรู้นั้นได้แจ่มแจ้งมากยิ่งขึ้น ผู้เรียนซึ่งได้รับฟังจากเพื่อนก็จะได้รับประโยชน์ด้วยและเป็นเทคนิคที่เปิดโอกาสให้นักเรียนสร้างความรู้ความเข้าใจด้วยตนเองได้ด้วย

บรรยากาศทำให้เกิดการเรียนรู้และเกิดความสนุกสนานส่งเสริมการเรียนรู้โดยเพื่อนช่วยเพื่อน และส่งเสริมการเรียนรู้เพื่อพัฒนาศักยภาพของนักเรียนให้มีเพิ่มขึ้นอีกด้วย

5.4 ข้อเสนอแนะ

5.4.1 ข้อเสนอแนะในการนำไปใช้

1) ก่อนที่จะจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนครูผู้สอนควรอธิบายขั้นตอนวิธีการ ให้นักเรียนที่ทำหน้าที่สอนเพื่อนให้เข้าใจก่อน ทั้งนี้เพื่อสร้างความมั่นใจให้กับนักเรียนที่ทำหน้าที่ช่วยเพื่อน

2) ในการทำกิจกรรมตามแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่กำหนดไว้ควรยืดหยุ่นเวลาในการทำกิจกรรมการพูดตามความเหมาะสมของเนื้อหาที่สอน เพื่อให้นักเรียนไม่เกิดความอึดอัดในการฝึกฝนในระยะเวลาที่จำกัด การสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อนในระดับประถมศึกษาควรอยู่ระหว่าง 15-30 นาที (Bender, 2002)

3) การจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน ในชั้นทำกิจกรรมกลุ่ม ครูผู้สอนไม่ควรให้นักเรียน อยู่กลุ่มเดิมตลอด ควรให้นักเรียน ได้สลับเปลี่ยนกลุ่มใหม่เมื่อสอนจบแต่ละชั่วโมงเพื่อให้นักเรียนไม่เกิดความเบื่อหน่ายแต่ไม่ควรทำบ่อยๆ ควรดูกิจกรรมทั้งหมดว่ามีทั้งหมดเท่าไรและจึงจัดกลุ่มนักเรียนตามความเหมาะสมกับกิจกรรมที่กำหนดไว้

4) ครูผู้ดูแลรับผิดชอบจะต้องติดตามผลการสอนของเพื่อนผู้สอนและการเรียนของเพื่อนผู้เรียนด้วยว่าดำเนินการไปในลักษณะใด มีปัญหาหรือไม่ และถ้ามีปัญหาครูจะต้องเข้าไปช่วยแก้ไข

5.4.2 ข้อเสนอแนะการวิจัยครั้งต่อไป

1) ควรมีการศึกษาเปรียบเทียบการเรียนที่เน้นกระบวนการเพื่อนช่วยเพื่อนกับเทคนิคการสอนรูปแบบอื่นๆ เพื่อจะได้เป็นแนวทางในการปรับปรุงพัฒนาการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

2) ควรมีการศึกษาการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนในชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 หรือปีที่ 6 เพื่อเป็นการต่อยอด

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

ภาษาไทย

- กนกวรรณ อินทรสุด. (2552). การพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมเชิงปฏิบัติการการสอนอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษ สำหรับครูผู้สอนในระดับช่วงชั้น ที่ 2 (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต). กำแพงเพชร: มหาวิทยาลัยราชภัฏกำแพงเพชร.
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2551). หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ ชุมชนสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย จำกัด.
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2551). ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลางกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ชุมชนสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย จำกัด.
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2552). ประกาศกระทรวงศึกษาธิการ 2552. สืบค้น 16 ตุลาคม 2561, จาก <http://aumg-group.myreadyweb.com/article/category-20883.html>.
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2552). หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ชุมชนสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย.
- กรมวิชาการ. (2545). คู่มือการจัดการสาระการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544. กรุงเทพฯ: องค์การรับส่งสินค้าและพัสดุภัณฑ์ (ร.ส.พ.).
- ก่อ สวัสดิ์พาณิชย์. (2508). แนวการสอนภาษาไทย. กรุงเทพฯ: กรมการศึกษาดูงาน.
- คณิต ดวงหัตถ์. (2537). สุขภาพจิตกับความพึงพอใจในงานข้าราชการตำรวจชั้นประทวนในเขตเมืองและเขตชนบทของจังหวัด ขอนแก่น (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต). ขอนแก่น: มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- จันทร์เพ็ญ บำรุง. (2547). การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ โดยใช้เทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต). มหาสารคาม: มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- เจษฎา วารี. (2557). ทักษะการออกเสียงภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนเปี่ยมสุวรรณวิทยาที่เรียนรู้แบบร่วมมือและแบบเน้นปฏิบัติ (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรี.
- ชนานนท์ เชื้ออนิลพิพัฒน์. (2559). การปรับพฤติกรรมของนักเรียนที่ไม่กล้าว่ายนํ้าโดยการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต.

- ชีวัน บุญต้น. (2546). การใช้กลวิธีการเรียนแบบเพื่อนช่วยเพื่อนเพื่อเพิ่มพูนความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษและการมองเห็นคุณค่าในตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต). เชียงใหม่: มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- ไชยยศ เรื่องสุวรรณ. (2526). เทคโนโลยีทางการศึกษา (หลักการและแนวปฏิบัติ). กรุงเทพฯ: วัฒนาพานิช.
- ดวงพร หนูพงษ์. (2545). ปัญหาการสอนภาษาอังกฤษ และความต้องการพัฒนาวิชาชีพของครูภาษาอังกฤษระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษานักงานการประถมศึกษา จังหวัดนครราชสีมา. นครราชสีมา: ม.ป.พ.
- เดือนจิตต์ จิตต์อารี. (2548). แปลให้เป็นแล้วเก่ง. กรุงเทพฯ: อมรินทร์พริ้นติ้ง.
- ทิพวัลย์ มาแสง. (2532). การสอนภาษาอังกฤษสำหรับคนไทย. กรุงเทพฯ: ทิพย์อักษร.
- เทพพนม เมืองแมน และสวิง สุวรรณ. (2540). พฤติกรรมองค์การ (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
- ธีราภรณ์ พลายนเล็ก. (2554). ปัจจัยที่มีผลต่อการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะครุศาสตร์มหาวิทยาลัยราชภัฏในเขตกรุงเทพมหานคร. วารสารวิจัยและพัฒนา, 3.
- นภดล คำเรียง. (2549). การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยใช้วิธีการเรียนการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4/5 โรงเรียนอุ้มทอง อำเภอยู่งทอง จังหวัดสุพรรณบุรี. สืบค้น 3 มกราคม 2562, จาก: <http://gotoknow.org/blog/kamriang/86914>.
- นวกานต์ มณีศรี. (2555). การพัฒนาทักษะการใช้โปรแกรม Microsoft Office Excel 2007 ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้เทคนิคการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อน. นครปฐม: โรงเรียนวัดไทร (สินศึกษาลัย).
- นันทนา รณเกียรติ. (2548). สัทศาสตร์ภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติ. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- นุชนาฏ เทพพิทักษ์ศักดิ์. (2542). การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ด้านการอ่านเร็ววิชาภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ด้วยวิธีสอนแบบกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อนและวิธีการสอนแบบปกติ (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต). มหาสารคาม: มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- บุษยากร ชัยขวา. (2557). การจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน (Peer-assisted Learning) เพื่อพัฒนา ทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชนเผ่าชั้นประถมศึกษาปีที่ 6. เชียงราย: มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย.
- บำรุง ไตรรัตน์. (2546). การสอนเขียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร. การพัฒนาหลักสูตร, 10(104), 60-65.

- บำรุง โตรัตน์. (2547). การพัฒนาความสามารถการอ่านภาษาอังกฤษโดยโปรแกรม *Extensive Reading*. นครปฐม: มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- ประนอม ดอนแก้ว. (2550). การใช้กลวิธีการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนเพื่อพัฒนาทักษะการเคลื่อนไหวทางกายในการเล่นวอลเลย์บอลของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนเวียงมอกวิทยา (การค้นคว้าแบบอิสระปริญญาโท). เชียงใหม่: มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- ประภาพร อันสงคราม. (2545). การพัฒนาแผนการเรียนการสอนและแบบฝึกทักษะภาษาไทย การสะกดคำและการแจกลูกด้วยวิธีสอนแบบกลุ่มเพื่อช่วยเพื่อนสำหรับนักเรียนชั้น ประถมศึกษาปีที่ 1 (การค้นคว้าแบบอิสระปริญญาโท). มหาสารคาม: มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- เผชิญ กิจระการ. (2554). การวิเคราะห์ประสิทธิภาพสื่อและเทคโนโลยีการศึกษา E1/E2. *วารสารการวัดผลการศึกษามหาวิทยาลัยมหาสารคาม*, 5(11), 44-51.
- พรรณรัตน์ เก้าธรรมสาร. (2533). การเรียนแบบทำงานรับผิดชอบร่วมกัน. *สารพัฒนาหลักสูตร*, 95, 35-37.
- พิกุล ภูมิแสน. (2539). การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านเพื่อจับใจความวิชาภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ด้วยวิธีการสอนแบบกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อนและวิธีการสอนแบบปกติ (วิทยานิพนธ์ปริญญาโท). มหาสารคาม: มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- พิมพ์พร แสงแก้ว. (2555). การพัฒนาชุดกิจกรรมการอ่านภาษาอังกฤษ โดยใช้เทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อนเรื่อง *Klonglan District* สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 (วิทยานิพนธ์ปริญญาโท). พิษณุโลก: มหาวิทยาลัยนเรศวร.
- มยุเรศ รัตนานิกม. (2542). *สัทศาสตร์กับการฝึกออกเสียงภาษาอังกฤษ*. สกนนคร: สถาบันราชภัฏสกนนคร.
- ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. (2538). *เทคนิคการวิจัยทางการศึกษา* (พิมพ์ครั้งที่ 4). กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.
- วรรณรัตน์ อึ้งสุประเสริฐ. (2544). *การวิจัยทางการศึกษา*. กรุงเทพฯ: สถาบันราชภัฏจันทรเกษม.
- วิชาดา สีนประจักษ์ผล. (2536). การจัดห้องเรียนเพื่อการอ่านที่มีประสิทธิภาพ. *สารพัฒนาหลักสูตร*, 12(114), 23-28.

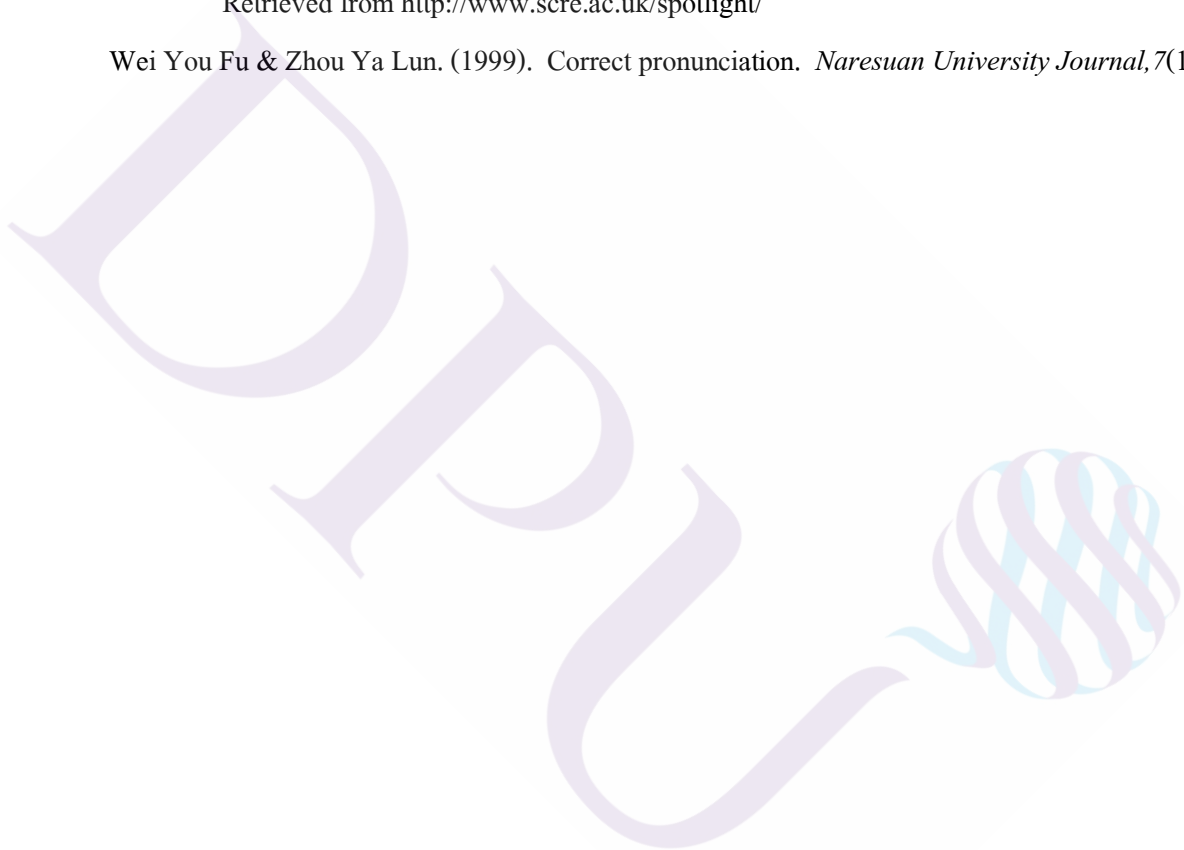
- วิไล พิพัฒน์มงคลพร. (2535). การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาไทย ของนักเรียน
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ระหว่างการสอนโดยวิธี “กลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อน” กับการสอนปกติ
(วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต). ขอนแก่น: มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- ศลใจ วิบูลกิจ. (2534). ความสัมพันธ์ระหว่างเทคนิคการประสานของศึกษาศาสตร์การอำเภอกับความ
พึงพอใจในการทำงานของเจ้าหน้าที่ในสำนักงานของเจ้าหน้าที่ ศึกษาศาสตร์การอำเภอ
เขตการศึกษา 3 (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ.
- ศิวาณา พันธุ์รัตน์. (2549). การปรับพฤติกรรมภาวะไม่หยุดนิ่งและสมาธิสั้นของเด็กออทิสติก
ในห้องเรียนเรียนร่วมกัน โดยใช้เทคนิคเพื่อนสอนเพื่อน โรงเรียนวัดช่างเคี่ยน
(การค้นคว้าอิสระปริญญาโทมหาบัณฑิต). เชียงใหม่: มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- สมลักษณ์ ศรีราชชัย. (2537). การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษา
ปีที่ 6 ระหว่างการสอนโดยใช้เทคนิคแบบกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อนกับการสอนแบบปกติ
(วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต). ขอนแก่น: มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- สมยศ เม่นแย้ม. (2530). คู่มือครูไทยสอนภาษาอังกฤษ. ม.ป.ท. ; ม.ป.พ.
- สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ. (2531). สื่อประสม. กรุงเทพฯ: สำนักงาน ฯ.
- สำนักงานคณะกรรมการข้าราชการครู. (2543). พระบรมราโชวาทพระราชทานแก่ครู. กรุงเทพฯ :
โรงพิมพ์ครุสภาลาดพร้าว.
- สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานกระทรวงศึกษาธิการ. (2552). หลักสูตรแกนกลาง
การศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตร
แห่งประเทศไทย.
- สนิท สัตโยภาส. (2532). การสอนภาษาไทยแก่เด็กประถมศึกษา. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์บรรณกิจ.
- สุคนธ์ สินธพานนท์และคณะ. (2545). การจัดกระบวนการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญตาม
หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน. กรุงเทพฯ: อักษรเจริญทัศน์.
- สุนันทา โพธิ์ชัย. (2547). การพัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้แบบกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อน เรื่องเศษส่วน
วิชาคณิตศาสตร์ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต). มหาสารคาม:
มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- สุมิตรา อังวัฒนกุล. (2540). วิธีสอนภาษาอังกฤษ (พิมพ์ครั้งที่ 4). กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุรางค์ โคว์ตระกูล. (2545). จิตวิทยาการศึกษา. กรุงเทพฯ: ด้านสุทธาการพิมพ์.

- อนงค์ เอื้อวัฒนา. (2542). ความพึงพอใจของผู้รับบริการแผนกผู้ป่วยนอกโรงพยาบาลอำนาจเจริญ (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ). นครปฐม: มหาวิทยาลัยมหิดล.
- อดิกันต์ ภูติพิพย์. (2552). การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิทยาศาสตร์และพฤติกรรมด้านคุณธรรมจริยธรรมพื้นฐานทั้ง 8 ประการของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อน (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- อารยันต์ แสงนิกุล. (2546). การพัฒนาแผนการเรียนรู้แบบกลุ่มเพื่อช่วยเพื่อนกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยเรื่อง ขุนช้างขุนแผน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ). มหาสารคาม: มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- อุทัย เพชรช่วย. (2527). การทดลองสอนคณิตศาสตร์ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยให้นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและปานกลางเป็นผู้สอนนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- อุทัย เพชรช่วย. (2530). การสอนโดยการจัดกลุ่มให้มีผู้นำในการเรียน. สารพัฒนาหลักสูตร.

ภาษาต่างประเทศ

- Applewhite, P. B. (1965). *Organization behavior englewook cliffs*. New York: Prentice Hall.
- Bender, W.N. (2002). *Differentiation for students with learning disabilities*. California: Corwin Press, INC.
- Bloom, Benjamin S. and Others. (1956). *Taxonomy of educational objectives*. New York : David McKay Co. , Inc.
- Heron, T.E. and Cooke, N.L. (1982). Tutor huddle:Key element in a class wide peer tutoring system. *The Elementary School Journal*, 83, 114-123.
- Harris, A.J. and Sipay ,R.E. (1979). *How to teach reading a competency-based program*. London: Longman.
- Harris, D.P. (1969). *Testing english as a second language*. New York: McGraw Hill.
- Heron, T.E. and Cooke, N.L. (1982). Tutor huddle:Key element in a class wide peer tutoring System. *The Elementary School Journal*, 83, 114-123.
- Khon, J.J., & Vajda, P.G. (1975). Peer-mediated instruction and small group interaction In the ESL Classroom. *TESOL Quarterly*, 4(9), 379-390

- Maheady, L., Mallette, B., Harper, G.F., Sacca, K.C., & Pomerantz, D. (1994). *Peer-mediated instruction for high-risk students teaching reading to high-risk learners*. Masschusette: Allyn and Bacon.
- Maslow, Abraham. (1970). *Motivation and personality*. New York: Harper and Row.
- Rom, J. CA. (1982). Peer teaching in permanent project teams. *Dissertation Abstracts International*, 43, 352-A.
- Topping, K. (2001). *Peer-and parent-assited learning in reading, wring, spelling and think skill*. Retrieved from <http://www.scre.ac.uk/spotlight/>
- Wei You Fu & Zhou Ya Lun. (1999). Correct pronunciation. *Naresuan University Journal*, 7(1).

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก
แผนการจัดการเรียนรู้

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1

หน่วยการเรียนรู้ที่ 4

เรื่องที่ 1 Wild Animals

ชั้น ประถมศึกษาปีที่ 4

เวลาการสอน 5 ชั่วโมง

เรื่อง Wild Animals

กลุ่มสาระการเรียนรู้ต่างประเทศ

ผู้สอน นางสาวไอลดา จันทร์ลอย

1. สาระสำคัญ

การเรียนรู้คำศัพท์เกี่ยวกับสัตว์ป่าและแหล่งที่อยู่อาศัย ทำให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาอังกฤษในการพูดคุยและให้ข้อมูล และเขียนบรรยายสั้นๆ เกี่ยวกับสัตว์ป่าได้ ซึ่งเป็นการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน และยังนำไปบูรณาการร่วมกับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น

2. มาตรฐานการเรียนรู้/ชี้วัด

สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร

มาตรฐาน ต 1.1 เข้าใจและตีความเรื่องที่ฟังและอ่านจากสื่อประเภทต่างๆ และแสดงความคิดเห็นอย่างมีเหตุผล

ตัวชี้วัด 1. อ่านออกเสียงคำ สะกดคำ อ่านกลุ่มคำ ประโยค ข้อความง่ายๆ และบทพูดเข้าใจ ว่าจะถูกต้องตามหลักการอ่าน

2. เลือก/ระบุภาพ หรือสัญลักษณ์ หรือเครื่องหมาย ตรงตามความหมายของประโยคและ ข้อความสั้นๆ ที่ฟังหรืออ่าน

สาระที่ 3 ภาษากับความสัมพันธ์กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น

มาตรฐาน ต 3.1 ใช้ภาษาต่างประเทศในการเชื่อมโยงความรู้กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น และเป็นพื้นฐานในการพัฒนา แสวงหาความรู้ และเปิดโลกทัศน์ของตน

ตัวชี้วัด 1. ค้นคว้า รวบรวมคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น และนำเสนอด้วยการพูด/ การเขียน

3. จุดประสงค์การเรียนรู้

1. นักเรียนรู้คำศัพท์เกี่ยวกับสัตว์ที่อยู่ตามธรรมชาติและสามารถออกเสียงได้อย่างถูกต้อง
2. นักเรียนสามารถจำคำศัพท์เกี่ยวกับสัตว์ที่อยู่ตามธรรมชาติได้

4. สาระการเรียนรู้

- กลุ่มคำ ประโยคเดี่ยว และความหมาย เกี่ยวกับสัตว์ที่อยู่ตามธรรมชาติ
- ประโยคและข้อความที่ใช้ในการพูดให้ข้อมูลเกี่ยวกับสัตว์
- กิจกรรมทางภาษาและวัฒนธรรม เช่น การเล่นเกม การร้องเพลง
- การรวบรวมและการนำเสนอคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับสัตว์และแหล่งที่อยู่อาศัยของสัตว์

5. กิจกรรมการเรียนรู้

จุดประสงค์การเรียนรู้	จำนวนชั่วโมง	กิจกรรมการเรียนรู้	อุปกรณ์การเรียนรู้
<p>(คาบเรียนที่ 1)</p> <p>1. นักเรียนสามารถอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษได้ โดยการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน</p> <p>2. นักเรียนสามารถแปลความหมายคำศัพท์ภาษาอังกฤษได้</p> <p>3. ทดสอบการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษก่อนเรียน</p>	<p>1</p>	<p>ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน</p> <p>1. ครุนำเข้าสู่บทเรียนแจ้งจุดประสงค์การเรียนรู้ให้กับนักเรียน และให้นักเรียนสอบอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษก่อนเรียนจำนวน 10 คำ</p> <p>2. ครูแบ่งกลุ่มนักเรียนออกเป็นกลุ่มละ 3-4 คน ประกอบด้วยนักเรียนเก่ง ปานกลางและอ่อน เพื่อให้เพื่อนที่เก่งอ่านออกเสียงให้เพื่อนที่อ่อนฟัง(ทั้งนี้ให้นักเรียนที่เก่งจะได้รับการฝึกจากครูก่อน แล้วจึงจัดการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนนอกเวลาเรียน)</p> <p>ขั้นกิจกรรม</p> <p>1. ครูสอนการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษและอธิบายถึงการอ่านออกเสียงที่ถูกต้องของคำศัพท์เรื่องสัตว์ป่า จำนวน 10 คำใช้เวลา 10-15 นาที</p> <p>2. ครูให้นักเรียนที่จัดกลุ่มตามการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนและฝึกออกเสียงคำศัพท์ตามใบความรู้ที่ 1 จำนวน 10 คำ โดยการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน</p> <p>3. เมื่อออกเสียงคำศัพท์ตามใบความรู้ที่ 1 เรียบร้อยแล้วครูดุ่มนักเรียนจำนวน 6 กลุ่มจาก 12 กลุ่มออกมาอ่านออกเสียงคำศัพท์จากคำในใบความรู้ที่ 1 ภาษาอังกฤษหน้าชั้นเรียน</p> <p>4. ครูได้บอกข้อบกพร่องและแนะนำการอ่าน</p>	<p>1. แบบทดสอบก่อนเรียน</p> <p>2. ใบความรู้ที่ 1</p>

จุดประสงค์การเรียนรู้	จำนวนชั่วโมง	กิจกรรมการเรียนรู้	อุปกรณ์การเรียนรู้
		<p>ออกเสียงที่ถูกต้องให้แต่ละคนในแต่ละกลุ่ม ทั้งนี้อีก 6 กลุ่มที่เหลือ ครูให้นักเรียนอ่านออกเสียงนอกเวลาเรียน(สำหรับชั้นที่ 4นี้ ครูใช้วิธีสลับกลุ่ม ถ้ากลุ่มไหนอ่านในห้องเรียนแล้ว บางชั่วโมงก็อาจต้องไปอ่านออกเสียงนอกเวลาเรียนด้วย)</p> <p>ขั้นสรุปและประเมินผล</p> <p>1. ครูให้นักเรียนออกเสียงออกเสียงคำศัพท์จากใบความรู้ที่ 1นอกเวลาเรียน</p>	
<p>(คาบเรียนที่ 2)</p> <p>1.นักเรียนสามารถอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษได้ โดยการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน</p> <p>2.นักเรียนสามารถแปลความหมายคำศัพท์ภาษาอังกฤษได้</p>	<p>1</p>	<p>ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน</p> <p>1.ครูนำบัตรภาพกับบัตรคำศัพท์เรื่องสัตว์ป่าจำนวน 10 คำ</p> <p>มาแจกให้นักเรียนจำนวน 20 คนแล้วให้นักเรียนจับบัตรภาพกับบัตรคำศัพท์ให้ถูกต้อง</p> <p>2.หลังจากได้คู่แล้วให้ทั้งคู่ออกมาหน้าชั้นเรียนพร้อมอ่านออกเสียงจนครบ 10 คำ</p> <p>3.ครูนำนักเรียนที่จับบัตรภาพและบัตรคำแต่ละคู่มาหน้าชั้นเรียนพร้อมทั้งสอนอ่านออกเสียงที่ถูกต้องให้นักเรียนฟังจนครบ 10 คำ</p> <p>ขั้นกิจกรรม</p> <p>1.ครูให้นักเรียนจัดกลุ่มตามการจัดการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนในครั้งที่แล้ว</p>	<p>1. บัตรคำ</p> <p>2. บัตรภาพ</p> <p>3. ใบความรู้ที่ 2</p>

จุดประสงค์การเรียนรู้	จำนวนชั่วโมง	กิจกรรมการเรียนรู้	อุปกรณ์การเรียนรู้
		<p>2. ครูให้นักเรียนฝึกออกเสียงคำศัพท์ตามใบความรู้ที่ 2 จำนวน 10 คำ โดยในการดำเนินกิจกรรมการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน</p> <p>3.เมื่อออกเสียงคำศัพท์ตามใบความรู้ที่ 2 เสร็จแล้วครูให้นักเรียนกลุ่มที่ไม่ได้อ่านออกเสียงในห้องเรียนในครั้งที่แล้วออกมาอ่านออกเสียงหน้าชั้นเรียน</p> <p>4. ครูได้บอกข้อบกพร่องและแนะนำการอ่านออกเสียงที่ถูกต้องให้แต่ละคนในแต่ละกลุ่ม ทั้งนี้อีก 6 กลุ่มที่เหลือ ครูให้นักเรียนอ่านออกเสียงนอกเวลาเรียน (สำหรับชั้นที่ 4นี้ ครูใช้วิธีสลับกลุ่ม ถ้ากลุ่มไหนอ่านในห้องเรียนแล้ว บางชั่วโมงก็อาจต้องไปอ่านออกเสียงนอกเวลาเรียนด้วย)</p> <p>ขั้นสรุปและประเมินผล</p> <p>1. ครูให้นักเรียนออกเสียงออกเสียงคำศัพท์จากใบความรู้ที่ 2นอกเวลาเรียน</p>	
<p>(คาบเรียนที่ 3)</p> <p>1.นักเรียนสามารถอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษได้ โดยการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน</p> <p>2.นักเรียนสามารถแปลความหมาย</p>	<p>1</p>	<p>ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน</p> <p>1.ครูเปิดวิดีโอเกี่ยวกับสัตว์ป่าให้นักเรียนดูใช้เวลาประมาณ 10 นาที</p> <p>2. ครูถามเรื่องราวเกี่ยวกับสัตว์ป่าในวิดีโอที่นักเรียนได้ดู</p> <p>และครูซักถามว่ามีสัตว์อะไรบ้างให้นักเรียนบอกเป็นภาษาไทยและออกเสียงคำศัพท์เป็น</p>	<p>1. วีดิทัศน์</p> <p>2. ใบความรู้ที่ 3</p>

จุดประสงค์การเรียนรู้	จำนวนชั่วโมง	กิจกรรมการเรียนรู้	อุปกรณ์การเรียนรู้
คำศัพท์ ภาษาอังกฤษได้		<p>ภาษาอังกฤษ</p> <p>3.ครูให้นักเรียนที่จัดกลุ่มตามที่กำหนดไว้จากแผนที่ 1 เพื่อเป็นการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน</p> <p>ขั้นกิจกรรม</p> <p>1.ครูทบทวนคำศัพท์เกี่ยวกับสัตว์ป่าที่เรียนรู้ไปแล้วจำนวน 10 คำ โดยให้นักเรียนออกเสียงพร้อมกัน</p> <p>2.ครูฉายสไลด์ภาพและคำศัพท์เกี่ยวกับสัตว์ป่าจำนวน 10 คำซึ่งไม่ซ้ำกับคำศัพท์ในครั้งก่อน</p> <p>2. ครูให้นักเรียนฝึกออกเสียงคำศัพท์ตามใบความรู้ที่ 3 จำนวน 10 คำ โดยในการดำเนินกิจกรรมการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน</p> <p>3.เมื่อออกเสียงคำศัพท์ตามใบความรู้ที่ 3 เสร็จแล้วครูจับฉลากนักเรียน 6 กลุ่มมาอ่านออกเสียงหน้าชั้นเรียน</p> <p>4. ครูได้บอกข้อบกพร่องและแนะนำการอ่านออกเสียงที่ถูกต้องให้แต่ละคนในแต่ละกลุ่ม ทั้งนี้อีก 6 กลุ่มที่เหลือ ครูให้นักเรียนอ่านออกเสียงนอกเวลาเรียน</p> <p>(สำหรับขั้นที่ 4นี้ ครูใช้วิธีสลับกลุ่ม ถ้ากลุ่มไหนอ่านในห้องเรียนแล้วบางชั่วโมงก็อาจต้องไปอ่านออกเสียงนอกเวลาเรียนด้วย)</p> <p>ขั้นสรุปและประเมินผล</p> <p>1.ครูให้นักเรียนออกเสียงออกเสียงคำศัพท์จากใบความรู้ที่ 3 นอกเวลาเรียน</p>	

จุดประสงค์การเรียนรู้	จำนวนชั่วโมง	กิจกรรมการเรียนรู้	อุปกรณ์การเรียนรู้
<p>(คาบเรียนที่ 4)</p> <p>1.นักเรียนสามารถอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษได้ โดยการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน</p> <p>2.นักเรียนสามารถแปลความหมายคำศัพท์ภาษาอังกฤษได้</p>	1	<p>ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน</p> <p>1.ครูนำเข้าสู่บทเรียนบททวนคำศัพท์ที่ได้เรียนไปครั้งที่ 1 และ 2 แล้วพร้อมสื่อนักเรียนอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษ</p> <p>2.ครูเปิดเสียงคำศัพท์ให้นักเรียนฟังและครูออกเสียงคำศัพท์ให้นักเรียนฟังอีกครั้ง</p> <p>3.ครูให้นักเรียนที่จัดกลุ่มตามเดิม โดยการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน</p> <p>ขั้นกิจกรรม</p> <p>1.ครูสอนการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษให้กับนักเรียน อธิบายถึงการอ่านออกเสียงที่ถูกต้อง จำนวน 10 คำใช้เวลา 10-15 นาที</p> <p>2. ครูให้นักเรียนฝึกออกเสียงคำศัพท์ตามใบความรู้ที่ 4 จำนวน 10 คำ โดยในการดำเนินกิจกรรมการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน</p> <p>3.เมื่อออกเสียงคำศัพท์ตามใบความรู้ที่ 4 เสร็จแล้วครูจับฉลากนักเรียน 6 กลุ่มมาอ่านออกเสียงหน้าชั้นเรียน</p> <p>4. ครูได้บอกข้อบกพร่องและแนะนำการอ่านออกเสียงที่ถูกต้องให้แต่ละคนในแต่ละกลุ่ม ทั้งนี้อีก 6 กลุ่มที่เหลือ ครูให้นักเรียนอ่านออกเสียงนอกเวลาเรียน (สำหรับชั้นที่ 4นี้ ครูใช้วิธีสลับกลุ่ม ถ้ากลุ่มไหนอ่านในห้องเรียนแล้ว บางชั่วโมงก็อาจต้องไปอ่านออกเสียงนอกเวลาเรียนด้วย)</p>	<p>1. เสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษ</p> <p>2. ใบความรู้ที่ 4</p>

จุดประสงค์การเรียนรู้	จำนวนชั่วโมง	กิจกรรมการเรียนรู้	อุปกรณ์การเรียนรู้
		ขั้นสรุปและประเมินผล 1.ครูให้นักเรียนออกเสียงออกเสียงคำศัพท์จากใบความรู้ที่ 4นอกเวลาเรียน	
(คาบเรียนที่ 5) 1.นักเรียนสามารถอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษได้โดยการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน 2.นักเรียนสามารถแปลความหมายคำศัพท์ภาษาอังกฤษได้ 3. ทดสอบการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษหลังเรียน	1	ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน 1.ครูนำเข้าสู่บทเรียนบทวนคำศัพท์ที่ได้เรียนไปครั้งที่แล้วและสุ่มนักเรียนออกเสียงคำศัพท์พร้อมบอกนักเรียนจะทดสอบการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษหลังเรียน ขั้นกิจกรรม 1.ครูทดสอบการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษหลังเรียนจำนวน 10 คำเป็นรายบุคคล ขั้นสรุปและประเมินผล 1.ครูเน้นย้ำการอ่านออกเสียงที่ถูกต้องให้กับนักเรียนอีกครั้ง	1.การทดสอบหลังเรียน โดยการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน

ใบความรู้ที่ 1

Wild Animals

รูปภาพ	คำศัพท์	การออกเสียง	คำอ่าน	คำแปล
1. 	tiger	/ˈtaɪɡə/	ไท' เกอะ	เสือ
2. 	elephant	/'eləfənt/	เอล' ละเฟินท	ช้าง
3. 	eagle	/'i:ɡəl/	อี' เกิล	นกอินทรี
4 	bear	/beə \$ ber/	แบร์	หมี
5. 	crocodile	/'krɒkədail /	ครอค' อะไดล	จระเข้

รูปภาพ	คำศัพท์	การออกเสียง	คำอ่าน	คำแปล
6. 	dolphin	/'dɒlfɪn/	ดอล' ฟิน	โลมา
7. 	rhino	/'raɪnəʊ/	'ไร' โน	แรด
8. 	bat	/'bæt/	แบท	ค้างคาว
9. 	snake	/'sneɪk/	ชเนค	งู
10. 	zebra	/'zi:brə/	ซี' บระ	ม้าลาย

ใบความรู้ที่ 1 เป็นสัตว์ที่อยู่ตามธรรมชาติ เกิดขึ้นเองตามธรรมชาติ

หมายเหตุ 1. เครื่องหมาย ' ใช้นั้นเสียงหนักที่พยางค์นั้นๆ เช่น College (คอล' ลิจ)

2. เครื่องหมาย . อยู่ที่พยัญชนะตัวใดให้ออกเสียงพยัญชนะตัวนั้นแบบไม่หนัก

เช่น air (แอร์)

ใบความรู้ที่ 2

Wild Animals

รูปภาพ	คำศัพท์	การออกเสียง	คำอ่าน	คำแปล
1. 	monkey	/'mʌŋki/	มั่ง' คี	ลิง
2. 	giraffe	/dʒə'ra:f/	จะแรฟ'	ยีราฟ
3. 	panda	/'pændə/	แพน' ดะ	หมีแพนด้า
4. 	ant	/ænt/	แอนท	มด
5. 	bird	/bɜ:d/	เบิร์ด	นก

รูปภาพ	คำศัพท์	การออกเสียง	คำอ่าน	คำแปล
6. 	fish	/fɪʃ/	ฟิช	ปลา
7. 	lion	/'laɪən/	ไล' เอิน	สิงโต
8. 	camel	/'kæmə/	แคม' เม็ด	อูฐ
9. 	insect	/'ɪnsekt/	อิน' เซคท	แมลง
10. 	frog	/frɒg/	ฟรอก	กบ

ใบความรู้ที่ 2 เป็นสัตว์ที่อยู่ตามธรรมชาติ สัตว์บางชนิดเป็นอาหารของสัตว์ใหญ่

หมายเหตุ 1. เครื่องหมาย ' ใช้นั้นเสียงหนักที่พยางค์นั้นๆ เช่น College (คอล' ลิจ)

2. เครื่องหมาย . อยู่ที่พยัญชนะตัวใดให้ออกเสียงพยัญชนะตัวนั้นแบบไม่หนัก

เช่น air (แอร์)

ใบความรู้ที่ 3

Wild Animals

รูปภาพ	คำศัพท์	การออกเสียง	คำอ่าน	คำแปล
1. 	jungle	/'dʒʌŋɡəl/	จังก์' เกิล	ป่าทึบ
2. 	mountain	/'maʊntɪn/	เมาน์' เทิน	ภูเขา
3. 	desert	/'dezət/	เดช' เซิร์ท	ทะเลทราย
4. 	sea	/si:/	ซี	ทะเล
5. 	river	/'rɪvə/	ริฟ' เวอร์	แม่น้ำ

รูปภาพ	คำศัพท์	การออกเสียง	คำอ่าน	คำแปล
6. 	cave	/keiv/	เคฟวู	ถ้ำ
7. 	forest	/'fɔ:ɪst/	ฟอ'ริชทุ	ป่าดงดิบไม้ทึบ
8. 	field	/fi:ld/	ฟีลด	ทุ่งนา, ทุ่งหญ้า
9. 	day	/dei/	เด	กลางวัน
10. 	night	/nait/	ไนท	กลางคืน

ใบความรู้ที่ 3 เป็นแหล่งที่อยู่อาศัยของสัตว์และเวลานอนของสัตว์ที่มีอยู่ตามธรรมชาติ

หมายเหตุ 1. เครื่องหมาย ' ใช้นั้นเสียงหนักที่พยางค์นั้นๆ เช่น College (คอล' ลิจ)

2. เครื่องหมาย . อยู่ที่พยัญชนะตัวใดให้ออกเสียงพยัญชนะตัวนั้นแบบไม่หนัก

เช่น air (แอรู)

ใบความรู้ที่ 4

Wild Animals

รูปภาพ	คำศัพท์	การออกเสียง	คำอ่าน	คำแปล
1. 	leaves	/li:vz/	ลีฟวฺซ	ใบไม้
2. 	water	/'wɔ:tə/	วอ' เทอรุ	น้ำ
3. 	meat	/mi:t/	มีท	เนื้อสัตว์
4. 	plant	/pla:nt/	แพลนท	พืช
5. 	honey	/'hʌni/	ฮัน' นี	น้ำผึ้ง

รูปภาพ	คำศัพท์	การออกเสียง	คำอ่าน	คำแปล
6. 	grass	/grɑ:s/	แกรซ	หญ้า
7. 	tree	/tri:/	ทรี	ต้นไม้
8. 	sugarcane	/'ʃʊgəkeɪn/	ซุก' เกอรูเคน	ต้นอ้อย
9. 	bamboo	/'bæm'bu:◀/	แบมบู	ต้นไผ่ ไม้ไผ่
10. 	climb	/klaɪm/	ไคลม	ปีน ไต่

ใบความรู้ที่ 4 เป็นอาหารของสัตว์ที่อยู่ตามธรรมชาติ

หมายเหตุ 1. เครื่องหมาย ' ใช้นั้นเสียงหนักที่พยางค์นั้นๆ เช่น College (คอล' ลิจ)

2. เครื่องหมาย . อยู่ที่พยัญชนะตัวใดให้ออกเสียงพยัญชนะตัวนั้นแบบไม่หนัก

เช่น air (แอร์)

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2

หน่วยการเรียนรู้ที่ 5
เรื่องที่ 1 City and Space
ชั้น ประถมศึกษาปีที่ 4
เวลาการสอน 5 ชั่วโมง

เรื่อง City and Space
กลุ่มสาระการเรียนรู้ต่างประเทศ
ผู้สอน นางสาวไอลดา จันทร์ลอย

1. สาระสำคัญ

การเรียนรู้คำศัพท์เกี่ยวกับสถานที่ต่างๆ ในเมือง และสิ่งต่างๆ ในโอกาสที่ผู้เรียนสามารถพูดขอและให้ข้อมูล และเขียนให้ข้อมูลเกี่ยวกับสถานที่ต่างๆ ในเมืองและสิ่งต่างๆ ในโอกาสได้ ซึ่งเป็น การเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อนำไปใช้ในการสื่อสารในชีวิตประจำวัน

2. มาตรฐานการเรียนรู้ชีวิต

สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร

มาตรฐาน ต 1.1 เข้าใจและตีความเรื่องที่ฟังและอ่านจากสื่อประเภทต่างๆ และแสดงความคิดเห็นอย่างมีเหตุผล

ตัวชี้วัด 1. อ่านออกเสียงคำ สะกดคำ อ่านกลุ่มคำ ประโยค ข้อความง่ายๆ และบทพูดเข้าใจ ว่าจะถูกต้องตามหลักการอ่าน

2. เลือก/ระบุภาพ หรือสัญลักษณ์ หรือเครื่องหมาย ตรงตามความหมายของ ประโยคและ ข้อความสั้นๆ ที่ฟังหรืออ่าน

สาระที่ 3 ภาษากับความสัมพันธ์กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น

มาตรฐาน ต 3.1 ใช้ภาษาต่างประเทศในการเชื่อมโยงความรู้กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น และเป็นพื้นฐานในการพัฒนา แสวงหาความรู้ และเปิดโลกทัศน์ของตน

ตัวชี้วัด 1. ค้นคว้า รวบรวมคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น และนำเสนอ ด้วยการพูด/ การเขียน

3. จุดประสงค์การเรียนรู้

1. นักเรียนรู้คำศัพท์เกี่ยวกับเมืองและอวกาศและสามารถออกเสียงได้อย่างถูกต้อง
2. นักเรียนสามารถจำคำศัพท์เกี่ยวกับเมืองและอวกาศได้

4. สาระการเรียนรู้

- กลุ่มคำ ประโยคเดี่ยว และความหมาย เกี่ยวกับเมืองและอวกาศ
- ประโยคและข้อความที่ใช้ในการพูดให้ข้อมูลเกี่ยวกับเมืองและอวกาศ
- กิจกรรมทางภาษาและวัฒนธรรม เช่น การเล่นเกม การร้องเพลง
- การรวบรวมและการนำเสนอคำศัพท์ที่เกี่ยวกับเมืองและอวกาศ

5. กิจกรรมการเรียนรู้

จุดประสงค์การเรียนรู้	จำนวนชั่วโมง	กิจกรรมการเรียนรู้	อุปกรณ์การเรียนรู้
<p>(คาบเรียนที่ 1)</p> <p>1.นักเรียนสามารถอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษได้โดยการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน</p> <p>2.นักเรียนสามารถแปลความหมายคำศัพท์ภาษาอังกฤษได้</p> <p>3. ทดสอบการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษก่อนเรียน</p>	<p>1</p>	<p>ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน</p> <p>1.ครูนำเข้าสู่บทเรียนแจ้งจุดประสงค์การเรียนรู้ให้กับนักเรียน และให้นักเรียนสอบอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษก่อนเรียนจำนวน 10 คำ</p> <p>2.ครูแบ่งกลุ่มนักเรียนออกเป็นกลุ่มละ 3-4 คนประกอบด้วยนักเรียนเก่ง ปานกลางและอ่อน เพื่อให้เพื่อนที่เก่งอ่านออกเสียงให้เพื่อนที่อ่อนฟัง(ทั้งนี้นักเรียนที่เก่งจะได้รับการฝึกจากครูก่อนแล้วจึง จัดการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนนอกเวลาเรียน)</p> <p>ขั้นกิจกรรม</p> <p>1.ครูสอนการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษ และ อธิบายถึงการอ่านออกเสียงที่ถูกต้องของคำศัพท์เรื่องเมืองและโอกาส จำนวน 10 คำใช้เวลา 10-15 นาที</p> <p>2.ครูให้นักเรียนที่จัดกลุ่มตามการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนและฝึกออกเสียงคำศัพท์ตามใบความรู้ที่ 1 จำนวน 10 คำ โดยการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน</p> <p>3.เมื่อออกเสียงคำศัพท์ตามใบความรู้ที่ 1 เรียบร้อยแล้ว</p> <p>ครูสุ่มนักเรียนจำนวน 6 กลุ่มจาก 12 กลุ่ม ออกมาอ่านออกเสียงคำศัพท์จากคำในใบความรู้ที่ 1 ภาษาอังกฤษหน้าชั้นเรียน</p>	<p>1. แบบทดสอบก่อนเรียน</p> <p>2. ใบความรู้ที่ 1</p>

จุดประสงค์การเรียนรู้	จำนวนชั่วโมง	กิจกรรมการเรียนรู้	อุปกรณ์การเรียนรู้
		<p>4. ครูได้บอกข้อบกพร่องและแนะนำการอ่านออกเสียงที่ถูกต้องให้แต่ละคนในแต่ละกลุ่ม ทั้งนี้อีก 6 กลุ่มที่เหลือ ครูให้นักเรียนอ่านออกเสียงนอกเวลาเรียน</p> <p>(สำหรับชั้นที่ 4 นี้ ครูใช้วิธีสลับกลุ่ม ถ้ากลุ่มไหนอ่านในห้องเรียนแล้วบางชั่วโมงก็อาจต้องไปอ่านออกเสียงนอกเวลาเรียนด้วย)</p> <p>ขั้นสรุปและประเมินผล</p> <p>1. ครูให้นักเรียนออกเสียงออกเสียงคำศัพท์จากใบความรู้ที่ 1 นอกเวลาเรียน</p>	
<p>(คาบเรียนที่ 2)</p> <p>1.นักเรียนสามารถอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษได้โดยการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน</p> <p>2.นักเรียนสามารถแปลความหมายคำศัพท์ภาษาอังกฤษได้</p>	<p>1</p>	<p>ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน</p> <p>1.ครูนำบัตรภาพกับบัตรคำศัพท์เรื่องเมืองและอวกาศจำนวน 10 คำ มาแจกให้นักเรียนจำนวน 20 คนแล้วให้นักเรียนวิ่งจับบัตรภาพกับบัตรคำศัพท์ให้ถูกต้อง</p> <p>2.หลังจากได้คู่แล้วให้ทั้งคู่ออกมาหน้าชั้นเรียนพร้อมอ่านออกเสียงจนครบ 10 คำ</p> <p>3.ครูนำนักเรียนที่จับบัตรภาพและบัตรคำแต่ละคู่มาหน้าชั้นเรียนพร้อมทั้งสอนอ่านออกเสียงที่ถูกต้องให้นักเรียนฟังจนครบ 10 คำ</p> <p>ขั้นกิจกรรม</p> <p>1.ครูให้นักเรียนจัดกลุ่มตามการจัดการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนในครั้งที่แล้ว</p> <p>2. ครูให้นักเรียนฝึกออกเสียงคำศัพท์ตามใบความรู้ที่ 2 จำนวน 10 คำ โดยในการดำเนินกิจกรรมการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน</p>	<p>1. บัตรคำ</p> <p>2. บัตรภาพ</p> <p>3. ใบความรู้ที่ 2</p>

จุดประสงค์การเรียนรู้	จำนวนชั่วโมง	กิจกรรมการเรียนรู้	อุปกรณ์การเรียนรู้
		<p>3.เมื่อออกเสียงคำศัพท์ตามใบความรู้ที่ 2 เสร็จแล้วครูให้นักเรียนกลุ่มที่ไม่ได้อ่านออกเสียงในห้องเรียนในครั้งที่แล้วออกมาอ่านออกเสียงหน้าชั้นเรียน</p> <p>4. ครูได้บอกข้อบกพร่องและแนะนำการอ่านออกเสียงที่ถูกต้องให้แต่ละคนในแต่ละกลุ่ม ทั้งนี้อีก 6 กลุ่มที่เหลือ ครูให้นักเรียนอ่านออกเสียงนอกเวลาเรียน (สำหรับขั้นที่ 4 นี้ ครูใช้วิธีสลับกลุ่ม ถ้ากลุ่มไหนอ่านในห้องเรียนแล้วบางชั่วโมงก็อาจต้องไปอ่านออกเสียงนอกเวลาเรียนด้วย)</p> <p>ขั้นสรุปและประเมินผล</p> <p>1. ครูให้นักเรียนออกเสียงออกเสียงคำศัพท์จากใบความรู้ที่ 2 นอกเวลาเรียน</p>	
<p>(คาบเรียนที่ 3)</p> <p>1.นักเรียนสามารถอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษได้โดยการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน</p> <p>2.นักเรียนสามารถแปลความหมายคำศัพท์ภาษาอังกฤษได้</p>	1	<p>ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน</p> <p>1.ครูเปิดวิดีโอเกี่ยวกับเมืองและอากาศให้นักเรียนดูใช้เวลาประมาณ 10 นาที</p> <p>2. ครูถามเรื่องราวเกี่ยวกับเมืองและอากาศในวิดีโอที่นักเรียนได้ดูและครูซักถามว่าเห็นอะไรบ้างให้นักเรียนบอกเป็นภาษาไทยและออกเสียงคำศัพท์เป็นภาษาอังกฤษ</p> <p>3.ครูให้นักเรียนที่จัดกลุ่มตามที่กำหนดไว้จากแผนที่ 1 เพื่อเป็นการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน</p>	<p>1. วิดีทัศน์</p> <p>2. ใบความรู้ที่ 3</p>

จุดประสงค์การเรียนรู้	จำนวนชั่วโมง	กิจกรรมการเรียนรู้	อุปกรณ์การเรียนรู้
		<p>ขั้นกิจกรรม</p> <p>1.ครูทบทวนคำศัพท์เกี่ยวกับเมืองและอวกาศที่ได้เรียนรู้ไปแล้วจำนวน 10 คำโดยให้นักเรียนออกเสียงพร้อมกัน</p> <p>2.ครูฉายสไลด์ภาพและคำศัพท์เกี่ยวกับเมืองและอวกาศจำนวน 10 คำซึ่งไม่ซ้ำกับคำศัพท์ในครั้งก่อน</p> <p>2. ครูให้นักเรียนฝึกออกเสียงคำศัพท์ตามใบความรู้ที่ 3 จำนวน 10 คำ โดยในการดำเนินกิจกรรมการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน</p> <p>3.เมื่อออกเสียงคำศัพท์ตามใบความรู้ที่ 3 เสร็จแล้วครูจับฉลากนักเรียน 6 กลุ่มมาอ่านออกเสียงหน้าชั้นเรียน</p> <p>4. ครูได้บอกข้อบกพร่องและแนะนำการอ่านออกเสียงที่ถูกต้องให้แต่ละคนในแต่ละกลุ่ม ทั้งนี้อีก 6 กลุ่มที่เหลือ ครูให้นักเรียนอ่านออกเสียงนอกเวลาเรียน</p> <p>(สำหรับขั้นที่ 4นี้ ครูใช้วิธีสลับกลุ่ม ถ้ากลุ่มไหนอ่านในห้องเรียนแล้วบางชั่วโมงก็อาจต้องไปอ่านออกเสียงนอกเวลาเรียนด้วย)</p> <p>ขั้นสรุปและประเมินผล</p> <p>1.ครูให้นักเรียนออกเสียงออกเสียงคำศัพท์จากใบความรู้ที่ 3 นอกเวลาเรียน</p>	
<p>(คาบเรียนที่ 4)</p> <p>1.นักเรียนสามารถอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษได้โดย</p>	<p>1</p>	<p>ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน</p> <p>1.ครูนำเข้าสู่บทเรียนบททวนคำศัพท์ที่ได้เรียนไปครั้งที่ 1 และ 2 แล้วพร้อมสื่อนักเรียนอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษ</p>	<p>1. เสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษ</p> <p>2. ใบความรู้ที่ 4</p>

จุดประสงค์การเรียนรู้	จำนวน ชั่วโมง	กิจกรรมการเรียนรู้	อุปกรณ์การเรียนรู้
<p>การเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน</p> <p>2.นักเรียนสามารถแปลความหมายคำศัพท์ภาษาอังกฤษได้</p>		<p>2.ครูเปิดเสียงคำศัพท์ให้นักเรียนฟังและครูออกเสียงคำศัพท์ให้นักเรียนฟังอีกครั้ง</p> <p>3.ครูให้นักเรียนที่จัดกลุ่มตามเดิมโดยการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน</p> <p>ขั้นกิจกรรม</p> <p>1.ครูสอนการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษให้กับนักเรียน อธิบายถึงการอ่านออกเสียงที่ถูกต้องจำนวน 10 คำใช้เวลา 10-15 นาที</p> <p>2. ครูให้นักเรียนฝึกออกเสียงคำศัพท์ตามใบความรู้ที่ 4 จำนวน 10 คำ โดยในการดำเนินกิจกรรมการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน</p> <p>3.เมื่อออกเสียงคำศัพท์ตามใบความรู้ที่ 4 เสร็จแล้วครูจับฉลากนักเรียน 6 กลุ่มมาอ่านออกเสียงหน้าชั้นเรียน</p> <p>4. ครูได้บอกข้อบกพร่องและแนะนำการอ่านออกเสียงที่ถูกต้องให้แต่ละคนในแต่ละกลุ่ม ทั้งนี้อีก 6 กลุ่มที่เหลือ ครูให้นักเรียนอ่านออกเสียงนอกเวลาเรียน (สำหรับขั้นที่ 4นี้ ครูใช้วิธีสลับกลุ่ม ถ้ากลุ่มไหนอ่านในห้องเรียนแล้วบางชั่วโมงก็อาจต้องไปอ่านออกเสียงนอกเวลาเรียนด้วย)</p> <p>ขั้นสรุปและประเมินผล</p> <p>1.ครูให้นักเรียนออกเสียงออกเสียงคำศัพท์จากใบความรู้ที่ 4นอกเวลาเรียน</p>	

จุดประสงค์การเรียนรู้	จำนวนชั่วโมง	กิจกรรมการเรียนรู้	อุปกรณ์การเรียนรู้
<p>(คาบเรียนที่ 5)</p> <p>1.นักเรียนสามารถอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษได้โดยการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน</p> <p>2.นักเรียนสามารถแปลความหมายคำศัพท์ภาษาอังกฤษได้</p> <p>3. ทดสอบการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษหลังเรียน</p>	<p>1</p>	<p>ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน</p> <p>1.ครูนำเข้าสู่บทเรียนบทวนคำศัพท์ที่ได้เรียนไปครั้งที่แล้วและสุ่มนักเรียนออกเสียงคำศัพท์พร้อมบอกนักเรียนจะทดสอบการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษหลังเรียน</p> <p>ขั้นกิจกรรม</p> <p>1.ครูทดสอบการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษหลังเรียนจำนวน 10 คำเป็นรายบุคคล</p> <p>ขั้นสรุปและประเมินผล</p> <p>1.ครูเน้นย้ำการอ่านออกเสียงที่ถูกต้องให้กับนักเรียนอีกครั้ง</p>	<p>1.การทดสอบหลังเรียน โดยการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน</p>

ใบความรู้ที่ 1

City and Space

รูปภาพ	คำศัพท์	การออกเสียง	คำอ่าน	คำแปล
1. 	bank	/bæŋk/	แบงค	ธนาคาร, กองทุน
2. 	cinema	/'sɪnəmə/	ซึน' นะมะ	ภาพยนตร์, โรงภาพยนตร์
3. 	restaurant	/'restərɒnt/	เรส' เตอริณฑุ	ภัตตาคาร
4. 	airport	/'eəpɔ:t/	แอร์พอร์ท	สนามบิน
5. 	supermarket	/'su:pə,mɑ:kɪt/	ซู' เพอรุมารุคิท	ร้านขายสินค้า ขนาดใหญ่

รูปภาพ	คำศัพท์	การออกเสียง	คำอ่าน	คำแปล
6. 	bookshop	/'bʊkʃɒp/	บุค' ซอพ	ร้านขาย หนังสือ
7. 	hospital	/'hɒspɪtl/	ฮอส' ปิเทิล	โรงพยาบาล
8. 	bus stop	/'bʌsstɒp/	บัส' สตอพ	ป้ายรถประจำ ทาง
9. 	library	/'laɪbrəri/	ไล' เบรรี	ห้องสมุด
10. 	school	/'sku:l/	สกูล	โรงเรียน, สถานศึกษา

ใบความรู้ที่ 1 เป็นสถานที่ที่อยู่ในเมือง

หมายเหตุ 1. เครื่องหมาย ' ใช้เน้นเสียงหนักที่พยางค์นั้นๆ เช่น College (คอลล' ลิจ)

2. เครื่องหมาย . อยู่ที่พยัญชนะตัวใดให้ออกเสียงพยัญชนะตัวนั้นแบบไม่หนัก เช่น air (แอร์)

ใบความรู้ที่ 2

City and Space

รูปภาพ	คำศัพท์	การออกเสียง	คำอ่าน	คำแปล
1. 	behind	/bi'haɪnd/	บีไฮนด์	ด้านหลัง, ข้างหลัง
2. 	next to	/nekst tə/	เนคซตุทู่	ข้าง, อยู่ติดกับ
3. 	opposite	/'ɒpəzət/	ออฟ พะซิท	ตรงกันข้าม
4. 	in front of	/ɪn frʌnt əv/	อิน ฟร็อนทู่ ออฟ	ด้านหน้า
5. 	near	/nɪə/	เนียร์	ใกล้, ในเวลาอันใกล้

รูปภาพ	คำศัพท์	การออกเสียง	คำอ่าน	คำแปล
6. 	between	/bi'twi:n/	บิทวีน'	ระหว่าง
7. 	street	/stri:t/	สตรีท	ถนน, เส้นทางจราจร
8. 	playground	/'pleɪgraʊnd/	เพล' เกรานด์	สนามเด็กเล่น
9. 	town	/taʊn/	ทาวน์	เมือง, นคร
10. 	swing	/swɪŋ/	สวิง	เหวี่ยง, แกว่งไกวชิงช้า

ใบความรู้ที่ 2 เป็นคำศัพท์บอกทิศทางและตำแหน่งสิ่งที่อยู่ในเมือง

หมายเหตุ 1. เครื่องหมาย ' ใช้นั้นเสียงหนักที่พยางค์นั้นๆ เช่น College (คอล' ลิจ)

2. เครื่องหมาย . อยู่ที่พยัญชนะตัวใดให้ออกเสียงพยัญชนะตัวนั้นแบบไม่หนัก เช่น air (แอร์)

ใบความรู้ที่ 3

City and Space

รูปภาพ	คำศัพท์	การออกเสียง	คำอ่าน	คำแปล
1. 	comet	/'kɒmɪt/	คอม' มิท	ดาวหาง
2. 	planet	/'plænɪt/	แพลน' นิท	ดาวเคราะห์
3. 	spaceship	/'speɪs,ʃɪp/	สเปซ' ชิป	ยานอวกาศ
4. 	rocket	/'rɒkɪt/	รอก' คิท	จรวด
5. 	satellite	/'sætələɪt/	แซท' ทิลไลท	ดาวเทียม, ดาวบริวาร

รูปภาพ	คำศัพท์	การออกเสียง	คำอ่าน	คำแปล
6. 	space station	/speɪs steɪʃən/	สเปซ' สเตชันท	สถานีอวกาศ
7. 	astronaut	/'æstrɒnɔ:t/	แอส' ตระนอท	นักบินอวกาศ
8. 	The Earth	/ɜ:θ/	ดิ เอิร์ท	แผ่นดิน, พื้นผิวโลก
9. 	Mars	/mɑ:z/	มารุซ	ดาวอังคาร
10. 	sky	/skaɪ/	สไก	ท้องฟ้า

ใบความรู้ที่ 3 เป็นสิ่งเกี่ยวกับอวกาศ

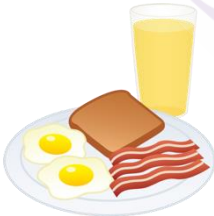

หมายเหตุ 1. เครื่องหมาย ' ใช้นั้นเสียงหนักที่พยางค์นั้นๆ เช่น College (คอล' ลิจ)

2. เครื่องหมาย . อยู่ที่พยัญชนะตัวใดให้ออกเสียงพยัญชนะตัวนั้นแบบไม่หนัก เช่น air (แอร์)

ใบความรู้ที่ 4

City and Space

รูปภาพ	คำศัพท์	การออกเสียง	คำอ่าน	คำแปล
1. 	space	/speɪs/	สเปซ	อวกาศ, พื้นที่ว่าง
2. 	travel	/'trævel/	แทรฟ' เวล	การเดินทาง, เลื่อน ท่องเที่ยว
3. 	moon	/mu:n/	มูน	ดวงจันทร์
4. 	sun	/sʌn/	ซัน	ดวงอาทิตย์, แสงแดด
5. 	bright	/braɪt/	ไบรท์	สว่างไสว, เปล่งปลั่ง

รูปภาพ	คำศัพท์	การออกเสียง	คำอ่าน	คำแปล
6. 	star	/sta: /	สตาร์	ดวงดาว
7. 	beautiful	/'bju:təfəl/	บยู' ทะเฟิล	สวยงาม, งามดี
8. 	season	/'si:zən/	ซี' เซิน	ฤดู, หน้า, เทศกาล
9. 	breakfast	/'brekfəst/	เบรค' เฟิสท	อาหารเช้า
10. 	lunch	/lʌntʃ/	ลันช	อาหารกลางวัน

ใบความรู้ที่ 4 เป็นสิ่งที่อยู่ในอากาศ ฤดูกาล และมีอาหาร

หมายเหตุ 1. เครื่องหมาย ' ใช้นั้นเสียงหนักที่พยางค์นั้นๆ เช่น College (คอลล' ลิจ)

2. เครื่องหมาย . อยู่ที่พยัญชนะตัวใดให้ออกเสียงพยัญชนะตัวนั้นแบบไม่หนัก

เช่น air (แอร์)

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3

หน่วยการเรียนรู้ที่ 6

เรื่อง Sport Day

เรื่องที่ 1 Sport Day

กลุ่มสาระการเรียนรู้ต่างประเทศ

ชั้น ประถมศึกษาปีที่ 4

เวลาการสอน 5 ชั่วโมง

ผู้สอน นางสาวไอลดา จันทร์ลอย

1. สาระสำคัญ

การเรียนรู้คำศัพท์เกี่ยวกับกีฬา ทำให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาอังกฤษในการพูดขอและให้ข้อมูล และเขียนบรรยายสั้นๆ เกี่ยวกับกีฬาได้ ซึ่งเป็นการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน และยังนำไปบูรณาการร่วมกับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น

2. มาตรฐานการเรียนรู้/ชี้วัด

สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร

มาตรฐาน ต 1.1 เข้าใจและตีความเรื่องที่ฟังและอ่านจากสื่อประเภทต่างๆ และแสดงความคิดเห็นอย่างมีเหตุผล

ตัวชี้วัด 1. อ่านออกเสียงคำ สะกดคำ อ่านกลุ่มคำ ประโยค ข้อความง่ายๆ และบทพูดเข้าใจหว่าถูกต้องตามหลักการอ่าน

2. เลือก/ระบุภาพ หรือสัญลักษณ์ หรือเครื่องหมาย ตรงตามความหมายของประโยคและ ข้อความสั้นๆ ที่ฟังหรืออ่าน

สาระที่ 3 ภาษากับความสัมพันธ์กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น

มาตรฐาน ต 3.1 ใช้ภาษาต่างประเทศในการเชื่อมโยงความรู้กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น และเป็นพื้นฐานในการพัฒนา แสวงหาความรู้ และเปิดโลกทัศน์ของตน

ตัวชี้วัด 1. ค้นคว้า รวบรวมคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น และนำเสนอด้วยการพูด/ การเขียน

3. จุดประสงค์การเรียนรู้

1. นักเรียนรู้คำศัพท์เกี่ยวกับกีฬาและสามารถออกเสียงได้อย่างถูกต้อง
2. นักเรียนสามารถจำคำศัพท์เกี่ยวกับกีฬาได้

4. สาระการเรียนรู้

- กลุ่มคำ ประโยคเดี่ยว และความหมาย เกี่ยวกับกีฬา
- ประโยคและข้อความที่ใช้ในการพูดให้ข้อมูลเกี่ยวกับกีฬา
- กิจกรรมทางภาษาและวัฒนธรรม เช่น การเล่นเกม การร้องเพลง
- การรวบรวมและการนำเสนอคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับกีฬา

5. กิจกรรมการเรียนรู้

จุดประสงค์การเรียนรู้	จำนวนชั่วโมง	กิจกรรมการเรียนรู้	อุปกรณ์การเรียนรู้
<p>(คาบเรียนที่ 1)</p> <p>1.นักเรียนสามารถอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษได้โดยการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน</p> <p>2.นักเรียนสามารถแปลความหมายคำศัพท์ภาษาอังกฤษได้</p> <p>3. ทดสอบการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษก่อนเรียน</p>	<p>1</p>	<p>ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน</p> <p>1.ครูนำเข้าสู่บทเรียนแจ้งจุดประสงค์การเรียนรู้ให้กับนักเรียน และให้นักเรียนสอบอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษก่อนเรียนจำนวน 10 คำ</p> <p>2.ครูแบ่งกลุ่มนักเรียนออกเป็นกลุ่มละ 3-4 คนประกอบด้วยนักเรียนเก่ง ปานกลางและอ่อน เพื่อให้เพื่อนที่เก่งอ่านออกเสียงให้เพื่อนที่อ่อนฟัง(ทั้งนี้นักเรียนที่เก่งจะได้รับการฝึกจากครูก่อนแล้วจึง จัดการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนนอกเวลาเรียน)</p> <p>ขั้นกิจกรรม</p> <p>1.ครูสอนการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษและอธิบายถึงการอ่านออกเสียงที่ถูกต้องของคำศัพท์เรื่องกีฬา จำนวน 10 คำใช้เวลา 10-15 นาที</p> <p>2.ครูให้นักเรียนที่จัดกลุ่มตามการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนและฝึกออกเสียงคำศัพท์ตามใบความรู้ที่ 1 จำนวน 10 คำ โดยการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน</p> <p>3.เมื่อออกเสียงคำศัพท์ตามใบความรู้ที่ 1 เรียบร้อยแล้ว</p> <p>ครูสุ่มนักเรียนจำนวน 6 กลุ่มจาก 12 กลุ่มออกมาอ่านออกเสียงคำศัพท์จากคำในใบความรู้ที่ 1 ภาษาอังกฤษหน้าชั้นเรียน</p> <p>4. ครูได้บอกข้อบกพร่องและแนะนำการอ่าน</p>	<p>1. แบบทดสอบก่อนเรียน</p> <p>2. ใบความรู้ที่ 1</p>

จุดประสงค์การเรียนรู้	จำนวน ชั่วโมง	กิจกรรมการเรียนรู้	อุปกรณ์การเรียนรู้
		<p>ออกเสียงที่ถูกต้องให้แต่ละคนในแต่ละกลุ่ม ทั้งนี้อีก 6 กลุ่มที่เหลือ ครูให้นักเรียนอ่านออกเสียงนอกเวลาเรียน</p> <p>(สำหรับชั้นที่ 4นี้ ครูใช้วิธีสลับกลุ่ม ถ้ากลุ่มไหนอ่านในห้องเรียนแล้วบางชั่วโมงก็อาจต้องไปอ่านออกเสียงนอกเวลาเรียนด้วย)</p> <p>ขั้นสรุปและประเมินผล</p> <p>1. ครูให้นักเรียนออกเสียงออกเสียงคำศัพท์ จากใบความรู้ที่ 1นอกเวลาเรียน</p>	
<p>(คาบเรียนที่ 2)</p> <p>1.นักเรียนสามารถอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษได้โดยการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน</p> <p>2.นักเรียนสามารถแปลความหมายคำศัพท์ภาษาอังกฤษได้</p>	<p>1</p>	<p>ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน</p> <p>1.ครูนำบัตรภาพกับบัตรคำศัพท์เรื่องกีฬา จำนวน 10 คำ มาแจกให้นักเรียนจำนวน 20 คนแล้วให้นักเรียนวิ่งจับบัตรภาพกับบัตรคำศัพท์ให้ถูกต้อง</p> <p>2.หลังจากได้คู่แล้วให้ทั้งคู่ออกมาหน้าชั้นเรียนพร้อมอ่านออกเสียงจนครบ 10 คำ</p> <p>3.ครูนำนักเรียนที่จับบัตรภาพและบัตรคำแต่ละคู่มาหน้าชั้นเรียนพร้อมทั้งสอนอ่านออกเสียงที่ถูกต้องให้นักเรียนฟังจนครบ 10 คำ</p> <p>ขั้นกิจกรรม</p> <p>1.ครูให้นักเรียนจัดกลุ่มตามการจัดการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนในครั้งที่แล้ว</p> <p>2. ครูให้นักเรียนฝึกออกเสียงคำศัพท์ตามใบความรู้ที่ 2 จำนวน 10 คำ โดยในการดำเนินกิจกรรมการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน</p>	<p>1. บัตรคำ</p> <p>2. บัตรภาพ</p> <p>3. ใบความรู้ที่ 2</p>

จุดประสงค์การเรียนรู้	จำนวน ชั่วโมง	กิจกรรมการเรียนรู้	อุปกรณ์การเรียนรู้
		<p>3.เมื่อออกเสียงคำศัพท์ตามใบความรู้ที่ 2 เสร็จแล้วครูให้นักเรียนกลุ่มที่ไม่ได้อ่านออกเสียงในห้องเรียนในครั้งที่แล้วออกมาอ่านออกเสียงหน้าชั้นเรียน</p> <p>4. ครูได้บอกข้อบกพร่องและแนะนำการอ่านออกเสียงที่ถูกต้องให้แต่ละคนในแต่ละกลุ่ม ทั้งนี้อีก 6 กลุ่มที่เหลือ ครูให้นักเรียนอ่านออกเสียงนอกเวลาเรียน (สำหรับชั้นที่ 4นี้ ครูใช้วิธีสลับกลุ่ม ถ้ากลุ่มไหนอ่านในห้องเรียนแล้ว บางชั่วโมงก็อาจต้องไปอ่านออกเสียงนอกเวลาเรียนด้วย)</p> <p>ขั้นสรุปและประเมินผล</p> <p>1. ครูให้นักเรียนออกเสียงออกเสียงคำศัพท์จากใบความรู้ที่ 2นอกเวลาเรียน</p>	
<p>(คาบเรียนที่ 3)</p> <p>1.นักเรียนสามารถอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษได้โดยการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน</p> <p>2.นักเรียนสามารถแปลความหมายคำศัพท์ภาษาอังกฤษได้</p>	1	<p>ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน</p> <p>1.ครูเปิดวิดีโอที่เกี่ยวกับกีฬาให้นักเรียนดูใช้เวลาประมาณ 10 นาที</p> <p>2. ครูถามเรื่องราวเกี่ยวกับกีฬาในวิดีโอที่นักเรียนได้ดู และครูซักถามว่ามีกีฬาอะไรบ้างให้นักเรียนบอกเป็นภาษาไทยและออกเสียงคำศัพท์เป็นภาษาอังกฤษ</p> <p>3.ครูให้นักเรียนที่จัดกลุ่มตามที่กำหนดไว้จากแผนที่ 1 เพื่อเป็นการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน</p>	<p>1. วิดีทัศน์</p> <p>2. ใบความรู้ที่ 3</p>

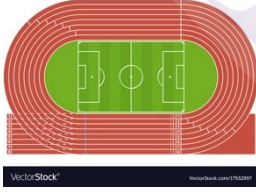

จุดประสงค์การเรียนรู้	จำนวนชั่วโมง	กิจกรรมการเรียนรู้	อุปกรณ์การเรียนรู้
		<p>ขั้นกิจกรรม</p> <p>1.ครูทบทวนคำศัพท์เกี่ยวกับกีฬาที่เรียนรู้ไปแล้วจำนวน 10 คำโดยให้นักเรียนออกเสียงพร้อมกัน</p> <p>2.ครูฉายสไลด์ภาพและคำศัพท์เกี่ยวกับกีฬาจำนวน 10 คำซึ่งไม่ซ้ำกับคำศัพท์ในครั้งก่อน</p> <p>2. ครูให้นักเรียนฝึกออกเสียงคำศัพท์ตามใบความรู้ที่ 3 จำนวน 10 คำ โดยในการดำเนินกิจกรรมการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน</p> <p>3.เมื่อออกเสียงคำศัพท์ตามใบความรู้ที่ 3 เสร็จแล้วครูจับฉลากนักเรียน 6 กลุ่มมาอ่านออกเสียงหน้าชั้นเรียน</p> <p>4. ครูได้บอกข้อบกพร่องและแนะนำการอ่านออกเสียงที่ถูกต้องให้แต่ละคนในแต่ละกลุ่ม ทั้งนี้อีก 6 กลุ่มที่เหลือ ครูให้นักเรียนอ่านออกเสียงนอกเวลาเรียน</p> <p>(สำหรับขั้นที่ 4 นี้ ครูใช้วิธีสลับกลุ่ม ถ้ากลุ่มไหนอ่านในห้องเรียนแล้วบางชั่วโมงก็อาจต้องไปอ่านออกเสียงนอกเวลาเรียนด้วย)</p> <p>ขั้นสรุปและประเมินผล</p> <p>1.ครูให้นักเรียนออกเสียงออกเสียงคำศัพท์จากใบความรู้ที่ 3 นอกเวลาเรียน</p>	
<p>(คาบเรียนที่ 4)</p> <p>1.นักเรียนสามารถอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษได้โดยการเรียนรู้แบบเพื่อน</p>	<p>1</p>	<p>ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน</p> <p>1.ครูนำเข้าสู่บทเรียนบททวนคำศัพท์ที่ได้เรียนไปครั้งที่ 1 และ 2 แล้วพร้อมสุมนักเรียนอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษ</p> <p>2.ครูเปิดเสียงคำศัพท์ให้นักเรียนฟังและครู</p>	<p>1. เสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษ</p> <p>2. ใบความรู้ที่ 4</p>

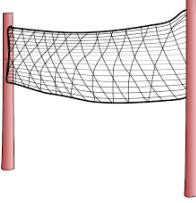

จุดประสงค์การเรียนรู้	จำนวน ชั่วโมง	กิจกรรมการเรียนรู้	อุปกรณ์การเรียนรู้
<p>ช่วยเพื่อน</p> <p>2.นักเรียนสามารถแปลความหมายคำศัพท์ภาษาอังกฤษได้</p>		<p>ออกเสียงคำศัพท์ให้นักเรียนฟังอีกครั้ง</p> <p>3.ครูให้นักเรียนที่จัดกลุ่มตามเดิม โดยการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน</p> <p>ขั้นกิจกรรม</p> <p>1.ครูสอนการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษให้กับนักเรียน อธิบายถึงการอ่านออกเสียงที่ถูกต้องจำนวน 10 คำใช้เวลา 10-15 นาที</p> <p>2. ครูให้นักเรียนฝึกออกเสียงคำศัพท์ตามใบความรู้ที่ 4 จำนวน 10 คำ โดยในการดำเนินกิจกรรมการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน</p> <p>3.เมื่อออกเสียงคำศัพท์ตามใบความรู้ที่ 4 เสร็จแล้วครูจับฉลากนักเรียน 6 กลุ่มมาอ่านออกเสียงหน้าชั้นเรียน</p> <p>4. ครูได้บอกข้อบกพร่องและแนะนำการอ่านออกเสียงที่ถูกต้องให้แต่ละคนในแต่ละกลุ่ม ทั้งนี้อีก 6 กลุ่มที่เหลือ ครูให้นักเรียนอ่านออกเสียงนอกเวลาเรียน</p> <p>(สำหรับขั้นที่ 4นี้ ครูใช้วิธีสลับกลุ่ม ถ้ากลุ่มไหนอ่านในห้องเรียนแล้วบางชั่วโมงก็อาจต้องไปอ่านออกเสียงนอกเวลาเรียนด้วย)</p> <p>ขั้นสรุปและประเมินผล</p> <p>1.ครูให้นักเรียนออกเสียงออกเสียงคำศัพท์จากใบความรู้ที่ 4นอกเวลาเรียน</p>	
<p>(คาบเรียนที่ 5)</p> <p>1.นักเรียนสามารถอ่านออกเสียง</p>	1	<p>ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน</p> <p>1.ครูนำเข้าสู่บทเรียนบททวนคำศัพท์ที่ได้เรียน ไปครั้งที่แล้วและสุ่มนักเรียนออกเสียง</p>	<p>1.การทดสอบหลังเรียน โดยการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วย</p>

จุดประสงค์การเรียนรู้	จำนวน ชั่วโมง	กิจกรรมการเรียนรู้	อุปกรณ์การเรียนรู้
<p>ภาษาอังกฤษได้โดยการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน</p> <p>2.นักเรียนสามารถแปลความหมายคำศัพท์ภาษาอังกฤษได้</p> <p>3. ทดสอบการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษหลังเรียน</p>		<p>คำศัพท์พร้อมบอกนักเรียนจะทดสอบการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษหลังเรียน</p> <p>ขั้นกิจกรรม</p> <p>1.ครูทดสอบการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษหลังเรียนจำนวน 10 คำเป็นรายบุคคล</p> <p>ขั้นสรุปและประเมินผล</p> <p>1.ครูเน้นย้ำการอ่านออกเสียงที่ถูกต้องให้กับนักเรียนอีกครั้ง</p>	เพื่อน

ใบความรู้ที่ 1

Sport

รูปภาพ	คำศัพท์	การออกเสียง	คำอ่าน	คำแปล
1. 	sport	/spɔ:t/	สปอรุท	เกมกีฬา
2. 	table	/'teɪbəl/	เท' เบิล	โต๊ะ, กระดานเล่น เกม
3. 	track	/træk/	แทรค	ลู่วิ่ง, แนวทาง, เส้นทาง
4. 	ball	/bɔ:l/	บอล	ลูกบอล
5. 	bat	/bæt/	แบท	ไม้ตีลูกบอล

รูปภาพ	คำศัพท์	การออกเสียง	คำอ่าน	คำแปล
6. 	net	/net/	เนท	ตาข่าย, ผ้าตาข่าย
7. 	win	/win/	วิน	ได้รับชัยชนะ, ได้มา
8. 	play	/pleɪ/	เพล	เล่น, ล้อเล่น
9. 	gym	/dʒɪm/	จิม	โรงยิม
10. 	race	/reɪs/	เรซ	การแข่งขัน ความเร็ว

ใบความรู้ที่ 1 เป็นกีฬาและอุปกรณ์การเล่นกีฬา

หมายเหตุ 1. เครื่องหมาย ' ใ้เน้นเสียงหนักที่พยางค์นั้นๆ เช่น College (คอล' ลิจ)

2. เครื่องหมาย . อยู่ที่พยัญชนะตัวใดให้ออกเสียงพยัญชนะตัวนั้นแบบไม่หนัก เช่น air (แอร์)

ใบความรู้ที่ 2

Sport

รูปภาพ	คำศัพท์	การออกเสียง	คำอ่าน	คำแปล
1. 	skateboard	/'skeɪtbɔ:d/	สเกท' บอร์ด	กระดานติดล้อสำหรับ ยืนและไถลเล่น
2. 	table-tennis	/'teɪbəl 'tenɪs/	เทเบิล' เทนนิส	กีฬาปิงปอง
3. 	badminton	/'bædmɪntən/	แบด' มินเทิน	กีฬาแบดมินตัน
4. 	baseball	/'beɪsbɔ:l/	เบซ' บอล	กีฬาเบสบอล, ลูกเบสบอล
5. 	volleyball	/'vɒlibɔ:l/	วอล' ลีบอล	กีฬาวอลเลย์บอล

รูปภาพ	คำศัพท์	การออกเสียง	คำอ่าน	คำแปล
6. 	helmet	/'helmit/	เฮล' มิท	หมวกสำหรับการ ป้องกันอันตราย
7. 	shuttlecock	/'ʃʌtlkɒk/	ชัท' เทิลคอก	ลูกขนไก่ใช้ตีในกีฬา แบดมินตัน
8. 	sneakers	/'sni:kə/	ซนี' เคอะซ	รองเท้าผ้าใบ
9. 	racket	/'rækit/	แรค' คิท	ไม้ตีเทนนิส, แบดมินตันหรือ ปิงปอง
10. 	tennis	/'tenɪs/	เทน' นิซ	เทนนิส, สนามตีเทนนิส

ใบความรู้ที่ 2 เป็นชนิดของกีฬาและอุปกรณ์การเล่นกีฬา

หมายเหตุ 1. เครื่องหมาย ' ใช้นั้นเสียงหนักที่พยางค์นั้นๆ เช่น College (คอล' ลิจ)

2. เครื่องหมาย . อยู่ที่พยัญชนะตัวใดให้ออกเสียงพยัญชนะตัวนั้นแบบไม่หนัก เช่น air (แอร์)

ใบความรู้ที่ 3

Sport

รูปภาพ	คำศัพท์	การออกเสียง	คำอ่าน	คำแปล
1. 	start	/sta:t/	วิน	ได้รับชัยชนะ
2. 	hit	/hit/	อิท	ตี, ต่อย, โจมตี
3. 	kick	/kik/	คิก	ถีบ, เตะ
4. 	catch	/kætʃ/	แคช' เคช	คว้า, จับ, ยึด
5. 	throw	/θrəʊ/	โธร	ขว้าง, เขวี้ยง

รูปภาพ	คำศัพท์	การออกเสียง	คำอ่าน	คำแปล
6. 	jump	/dʒʌmp/	จัมพ	กระโดด, ข้าม
7. 	run	/rʌn/	รัน	วิ่ง
8. 	sleep	/sli:p/	สลีพ	การนอนหลับ
9. 	come	/kʌm/	คัม	เดินเข้าไปหา, มา
10. 	movie	/'mu:vi/	มู'วี	ภาพยนตร์, โรงภาพยนตร์

ใบความรู้ที่ 3 เป็นคำศัพท์กริยาเกี่ยวกับกีฬา

หมายเหตุ 1. เครื่องหมาย ' ใช้เน้นเสียงหนักที่พยางค์นั้นๆ เช่น College (คอลล' ลิจ)

2. เครื่องหมาย . อยู่ที่พยัญชนะตัวใดให้ออกเสียงพยัญชนะตัวนั้นแบบไม่หนัก เช่น air (แอร์)

ใบความรู้ที่ 4

Sport

รูปภาพ	คำศัพท์	การออกเสียง	คำอ่าน	คำแปล
1. 	dance	/dɑ:ns/	แดนซุ	การเต้นรำ, การกระโดดด้วยความ ตื่นเต้น
2. 	swim	/swim/	สวิม	ว่ายน้ำ, ลอยน้ำ
3. 	an athlete	/'æθli:t/	แอน แอธ' ลีท	นักกีฬา
4. 	famous	/'feɪməs/	เฟ' เมซ	เป็นที่รู้จัก, มีชื่อเสียง
5. 	game	/geɪm/	เกม	กิจกรรมเพื่อความ สนุกสนาน
6. 	special	/'speʃəl/	สเปซ' เชล	เป็นพิเศษ, ความพิเศษ

รูปภาพ	คำศัพท์	การออกเสียง	คำอ่าน	คำแปล
7. 	picture	/'pɪktʃə/	พิก'เชอรุ	ภาพ, รูปภาพ
8. 	court	/kɔ:t/	คอรุท	สนามแข่งกีฬา, ลาน
9. 	sport club	/spɔ:t klʌb/	สปอรุท คลับ	ชมรมกีฬา, สโมสรกีฬา
10. 	cafeteria	/'kæfə'tɪəriə/	แคฟฟิเทีย'เรีย	ร้านอาหารที่ลูกค้าต้อง บริการตัวเอง

ใบความรู้ที่ 4 เป็นคำศัพท์เกี่ยวกับกีฬาและสถานที่

หมายเหตุ 1. เครื่องหมาย ' ใช้นั้นเสียงหนักที่พยางค์นั้นๆ เช่น College (คอล'ลิจ)

2. เครื่องหมาย . อยู่ที่พยัญชนะตัวใดให้ออกเสียงพยัญชนะตัวนั้นแบบไม่หนัก เช่น air (แอร์)

ภาคผนวก ข

แบบทดสอบการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยการเรียนรู้แบบ
เพื่อนช่วยเพื่อน

แบบทดสอบการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษก่อนเรียน – หลังเรียนโดย
การเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4

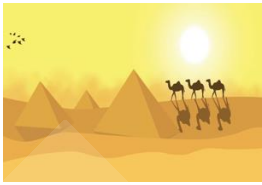

แบบทดสอบการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษหน่วยการเรียนรู้ที่ 4-6 จำนวน 10 คำ

คำที่	รูปภาพ	คำศัพท์
1		elephant
2		cheetah
3		donkey
4		bank
5		year

คำที่	รูปภาพ	คำศัพท์
6		The Earth
7		market
8		sport
9		pit
10		an athlete

แบบทดสอบการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษหน่วยการเรียนรู้ที่ 4 จำนวน 10 คำ

คำที่	รูปภาพ	คำศัพท์
1		elephant
2		dolphin
3		cheetah
4		hare
5		camel
6		donkey
7		jungle

คำที่	รูปภาพ	คำศัพท์
8		desert
9		meat
10		tree

เป็นคำที่มากกว่า 1-3 พยางค์และสามารถออกเสียงได้ถูกต้อง

แบบทดสอบการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษหน่วยการเรียนรู้ที่ 5 จำนวน 10 คำ

คำที่	รูปภาพ	คำศัพท์
1		bank
2		bus stop
3		school
4		year
5		playground
6		market
7		The Earth

คำศัพท์	รูปภาพ	คำศัพท์
8		travel
9		planet
10		rich

เป็นคำที่มากกว่า 1-3 พยางค์และสามารถออกเสียงได้ถูกต้อง

แบบทดสอบการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษหน่วยการเรียนรู้ที่ 6 จำนวน 10 คำ

คำที่	รูปภาพ	คำศัพท์
1		sport
2		fun
3		table-tennis
4		volleyball
5		shuttlecock
6		pit
7		push

คำที่	รูปภาพ	คำศัพท์
8		come
9		an athlete
10		game

เป็นคำที่มากกว่า 1-3 พยางค์และสามารถออกเสียงได้ถูกต้อง

ภาคผนวก ค

แบบประเมินการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยการเรียนรู้แบบ
เพื่อนช่วยเพื่อน

ภาคผนวก ง
เกณฑ์การประเมินการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยการเรียนรู้
แบบเพื่อนช่วยเพื่อน

เกณฑ์การประเมินความสามารถในการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยการเรียนรู้แบบเพื่อน
ช่วยเพื่อนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4

การประเมิน	คะแนน	ระดับความสามารถ
การอ่านออกเสียง	4	ออกเสียงได้ชัดเจน
	3	ออกเสียงได้ครบคำแต่ไม่ชัด
	2	ออกเสียงได้ไม่ครบคำ
	1	ออกเสียงไม่ได้
อ่านคล่อง	3	มีความราบรื่นใกล้เคียงกับเจ้าของภาษา
	2	อ่านเป็นธรรมชาติ
	1	อ่านตะกุกตะกักชะงักบ่อย
เน้นเสียงหนักเบา	3	ออกเสียงหนักเบาได้ใกล้เคียงกับเจ้าของภาษา
	2	ออกเสียงระดับเดียวกัน
	1	ออกเสียงตะกุกตะกัก

ภาคผนวก จ

แบบสอบถามความพึงพอใจการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษโดย
การเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน

แบบสอบถามความพึงพอใจต่อการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วย
เพื่อนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4

คำชี้แจง แบบสอบถามการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน
ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 มีทั้งหมด 15 ข้อ ให้นักเรียนเขียนเครื่องหมาย **V** ลงในช่องตาม
ระดับความพึงพอใจ 3 ระดับ

พึงพอใจมากที่สุด = 3 คะแนน

พึงพอใจปานกลาง = 2 คะแนน

พึงพอใจน้อยที่สุด = 1 คะแนน

ข้อความ	ระดับความพึงพอใจ		
	3	2	1
ด้านผู้สอน			
1. อธิบายเนื้อหาที่ต้องการให้เรียนรู้ชัดเจน			
2. มีการแจ้งวัตถุประสงค์ เนื้อหารายวิชาก่อนการเรียนรู้			
3. ส่งเสริมให้มีการปฏิบัติงานร่วมกัน			
4. ช่วยเหลือและให้คำปรึกษานักเรียนเมื่อมีปัญหา			
ด้านกิจกรรมการเรียนรู้			
5. ช่วยให้นักเรียนสร้างความรู้ความเข้าใจได้ด้วยตนเอง			
6. ส่งเสริมการเรียนรู้โดยเพื่อนช่วยเพื่อน			
7. ส่งเสริมการเรียนรู้อย่างเป็นอิสระ			
8. บรรยากาศทำให้เกิดการเรียนรู้และเกิดความสุขสนุกสนาน			
ด้านผู้เรียน			
9. พัฒนาการเรียนรู้การออกเสียงคำศัพท์ได้มากขึ้น			
10. สามารถนำกระบวนการการเรียนรู้ไปใช้กับการเรียนภาษาอังกฤษ			
11. พอใจในผลการเรียนรู้ของตน			

ข้อเสนอแนะ

.....

.....

.....

ประวัติผู้เขียน

ชื่อ-นามสกุล	นางสาวไอลดา จันทร์ลอย
ประวัติการศึกษา	ปี พ.ศ. 2557 ศิลปศาสตรบัณฑิต (ศศบ) สาขาวิชา ภาษาอังกฤษ คณะศิลปศาสตร มหาวิทยลัยรังสิต
ตำแหน่งและสถานที่ทำงาน	ครูผู้สอน โรงเรียนกันตวรรณ จังหวัดปทุมธานี

